
Cred
în
fericire
Kelly Moran
LITERPRESS
PUBLISHING

În copilărie, Nakos Hunt a părăsit intimitatea tribului său nativ Arapaho pentru a locui la ranch-ul Cattenach. Acum e supraveghetor, e fericit cu viaţa lui, dar fata cu care s-a împrietenit cu mulţi ani în urmă îi întoarce dintr-o dată sufletul pe dos. Tânjeşte după stabilitate şi un scop în viaţă şi Amy Woods e orice altceva în afară de o prezenţă liniştitoare. Deşi e incredibil de frumoasă şi aproape singura persoană care poate scoate un râs din partea lui, n-a fost niciodată în stare să o înţeleagă. Apoi, o clipă schimbă totul şi în el se naşte o dorinţă puternică de a o proteja. Şi de a n-o mai lăsa să plece. Dar ea nu se încadrează în versiunea de poveste cu final fericit...

Amy e familiarizată cu dezamăgirile. A petrecut majoritatea vieţii ei afirmându-se prin forţe proprii şi sfidând soarta. Odinioară poate că a visat la lucruri precum fericire şi iubire, dar astea erau pentru alţii. Nakos nu fusese niciodată cineva pe care să-l merite, cu toate astea atracţia dintre ea şi cowboy-ul cel meticulos şi sexy nu poate fi negată. Şi prea ispititoare pentru a fi ignorată. Nu numai că el e puternic, răbdător şi respectuos, dar îşi manifestă un fel de pasiune romantică ce nu credea să existe. Dar secretul pe care-l păstrează ar putea sparge globul perfect în care trăiesc şi când un vechi coşmar se târăşte dinspre trecut, ea îşi dă seama că să-l piardă pe Nakos ar fi singurul lucru după care nu şi-ar mai putea reveni.

Kelly Moran - scriitoare de cărţi romantice. Se află în topurile de vânzări şi a câştigat premii importante, cum ar fi Catherine Award, finalistă la Readers' Choice, Holt Medallion şi la Premiul de Excelenţă din 2014 prin Romantic Writers Award. Romanele ei se află pe lista USA Today a celor mai bune 10 romane.

Fericirea în braţele tale, volumul 1 al seriei - publicat de Literpress Publishing

www.literpress.ro
literpress@gmail.com

Original title: «Benediction»
German title: Wildflower Summer 2 - In diesem Moment

LITERPRESS PUBLISHING
Str.Brebu, nr.3, sector 2, București
Email: Literpress@gmail.com
Magazin virtual: www.literpress.ro
Editori: Coman Iasmina, Drăgan Milica
Traducere: Cristina Radu
Tehnoredactare: Cristian Negoi
Grafică copertă: Hayalperest

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MORAN, KELLY
Cred în fericire / Kelly Moran; trad. din lb. engleză: Cristina Radu. - București : Literpress, 2021-
2 vol.

I. Radu, Cristina (trad.)

WILDFLOWER SUMMER (2) –

«Benediction» - In diesem Moment

Kelly Moran

Cred în fericire

volumul 2

Traducere din limba engleză
Cristina Radu

LITERPRESS, 2021
București

Capitolul Unu

Cu coastele ce o dureau agonizant, sângele ce îi curgea din nas şi de pe buză şi cu ochiul drept umflat şi aproape închis, Amy Tarcher se poticni intrând pe poarta de fier a ranch-ului Cattenach de pe proprietatea celei mai bune prietene pe care o avea. Abia o ţineau picioarele de crampe şi ameţeala îi dădea de furcă. Pietrişul de pe aleea pavată cu piatră scrâşnea sub şlapii pe care şi-i târşâia, dar asta era tot ce reuşise să ia când fugise de acasă.

Casa lui Amy arăta ca în cărţile poştale ilustrate se afla într-o zonă mai veche din cealaltă parte a ranch-ului întins al Oliviei. Ceea ce însemna că într-un fel mersese pe jos cinci kilometri să ajungă aici. Nu putea folosi maşina. Înainte ca soţul ei s-o ia razna şi s-o aducă în starea asta plină de vânătăi, tăiase cauciucurile, îi spărsese telefonul mobil şi izbise cu ciocanul echipamentul ei foto. Asta o duruse aproape mai mult decât bătaia pe care o încasase.

Văzând capătul drumului, ea se sili să-şi mişte picioarele şi merse în susul aleii într-un ritm de melc beat. Mijindu-şi ochii în soarele strălucitor, se uită la cabana din lemn înălţată pe trei etaje care se afla drept înainte, apoi la restul împrejurimilor. Pentru că era la amiază, doar mătuşa Oliviei, Mae, putea fi în casa principală. Când Amy se apropie, se uită înspre dreapta

şi se concentră asupra şopronurilor. Trei la număr, unul lângă altul.

Era salvată.

Sub paşii ei, iarba grasă fâşâia şi plopii se mişcau uşor în bătaia vântului. Mirosul de fân şi pământ plutea în aer, aşa de familiar încât îi veni să plângă. Primăvara timpurie adusese temperaturi plăcute, dar ea nu se putea încălzi. Probabil că nu va putea vreodată.

Simţind durerea, îşi repetă iar şi iar că asta era. Se săturase. De îndată ce va fi în stare, va intenta divorţul de Chris şi îşi va schimba numele înapoi în Woods. Era cuprinsă de descurajare şi ruşine. Dar nu era nimic nou. Totuşi, va face ceva în legătură cu asta.

În sfârşit. Reuşise.

La un pas de a se prăbuşi, cu muşchii încordaţi, se sprijini de intrarea primului şopron, simţind că în piept îi apare o urmă de uşurare. Uşile din faţă şi spate erau deschise, soarele intrând pe culoarul lung şi îngust dintre boxele cailor ce erau aliniate pe amândouă părţile. Cea mai bună prietenă a ei, Olivia, stătea la capătul îndepărtat al culoarului, verificând un clip board. Părul ei castaniu era strâns în coadă de cal, avea jeanşi şi o cămaşă de flanel ce-i venea ca turnată. Amy nu văzuse niciodată ceva mai frumos în jalnica ei viaţă.

– Liv? Îşi drese glasul răguşit şi încercă din nou. Liv, ajutor. Faţa ei trebuie să fi fost mai umflată decât credea pentru că rostise nedesluşit cuvintele.

Capul Oliviei tresări.

– Ah, Dumnezeule. Amy? Ce s-a întâmplat? Clip boardul căzu la pământ.

Amy se poticni în faţă şi se întâlniră în mijlocul culoarului pe când aluneca la pământ ghemuindu-se plină de durere. Coastele ei protestară.

– Chris...

Olivia se aşeză lângă ea şi puse cu grijă capul lui Amy în poala ei, dându-i cu blândeţe părul încurcat de pe faţă.

Amy închise ochii simţind atingerea alinătoare.

– Mi-a tras o... bătaie.

– Chris ţi-a făcut asta?

Ea dădu din cap, nefiind în stare să facă altceva.

Olivia desfăcu staţia de la curea şi vorbi în ea.

–Nakos? Strigătul ei disperat chemându-l pe supraveghetor străpunse liniştea înconjurătoare. Am nevoie de tine aici. Acum. Se uită spre Amy. E cu Nate la păşunea din sud să repare nişte garduri. Vor ajunge aici cam după douăzeci de minute. De ce nu m-ai sunat?

– N-am putut. A... distrus... telefonul. Şi maşina.

– La naiba, Amy. Ai venit pe jos până aici? Pentru că era prea obosită şi o dureau toate pentru a mai da din cap, Olivia trebuie să fi priceput aluzia pentru că luă staţia a doua oară. O să-i spun mătuşii Mae s-o cheme pe Doc Hank. Şi pe Rip.

Şeriful. Da, ce idee bună.

Dar înainte ca Olivia să poată scoate un sunet, răsună un pocnet şi inima lui Amy se opri la vederea trăgaciului unui pistol. Din spatele Oliviei, apăru o sclipire metalică şi o apăsă pe tâmplă.

Tot ce putu vedea Amy din poziţia ei întinsă la pământ fu cracul unui pantalon, dar mirosul acru de bere îi spuse că bărbatul ei se hotărâse s-o urmeze până aici.

Chris se clătină pe picioare şi apăru în raza ei vizuală.

– Dă-mi staţia, jigodie ce eşti.

Ochii albaştri rotunzi ai Oliviei se făcură mai mari dându-i lui Chris staţia peste umăr cu o mână tremurândă. Nu-şi luase ochii de la Amy, în vreme ce în privire îi apăru o expresie gen ah, la dracu'.

El aruncă aparatul la pământ, îl călcă în picioare făcându-l bucăţi şi lovi resturile îndepărtându-le. Caii nechezau şi pufneau, făcând ca mirosul de fân şi blană să se ridice odată cu firele de praf.

Doamne, nu se putea întâmpla aşa ceva. Efectiv... nu. Nici măcar norocul ei nu putea fi atât de groaznic. Ar fi trebuit să-şi continue drumul pe autostradă spre secţia de poliţie în loc să vină la ranch. Acum îşi adusese cu ea necazurile oribile.

Cu coada ochiului văzu o clipă părul alb al mătuşii Mae când apăru în uşă în spatele lui Chris. O scurtă evaluare a situaţiei şi bătrâna se retrase înainte ca Chris să aibă ocazia să se întoarcă şi s-o vadă.

Mulţumesc, Iisuse. Mătuşa Mae putea aduce ajutoare.

Amy închise ochii pentru scurt timp şi atracţia ameţitoare a pierderii conştienţei aproape că o mistui. Dar trebuia să-şi îndepărteze bărbatul de prietena ei. Era evident beat mort, mult mai mult decât cu câteva ore în urmă şi n-avea cum să prevadă ce ar putea face.

Când deschise ochii, Chris îşi scosese pălăria murdară de cowboy şi se scărpina pe cap cu mânerul pistolului.

– Las-o să plece pe Liv. N-a făcut nimic. Tu eşti... La naiba, o durea să vorbească. Mă vrei pe mine, nu pe ea.

El îşi puse pălăria la loc şi ţinti cu pistolul de 9 mm spre pământ.

– Tu ne-ai adus în mizeria asta, târfă egoistă. Uită-te la tine. Risipă de oxigen. Inutilă.

Le mai auzise şi înainte. De o mie de ori. Totuşi, aluzia răutăcioasă o răni.

Pantalonii lui de jogging erau murdari şi tricoul nu era mult mai bine. Se întrebă unde naiba se dusese după ce o lăsase acasă grămadă pe podea. Era subţirel, mai mult vânos

şi cu o faţă osoasă ce rar vedea lama maşinii de ras. Când se cunoscuseră în urmă cu trei ani, îl considerase dur într-un fel oarecum discret. Uitându-se acum la părul castaniu slinos şi ochii injectaţi, habar n-avea ce o atrăsese la el.

El pufni şi scuipă pe jos.

– Ar trebui să te pedepsesc aşa încât să nu uiţi niciodată. Dar la gândul să stau între picioarele tale mi se zbârcesc boaşele. Ai meritat dosul de palmă şi mai rău. Ţi-ai căutat-o de multă vreme, grăsano.

Nu credea că e posibil să aibă parte de mai multă ruşine, cu toate astea, umilinţa îi înţepă obrajii. Olivia tremura lângă ea şi Amy n-ar supravieţui dacă i s-ar întâmpla ceva Oliviei. Trebuia să-l domolească şi încercă să-şi adune energia pentru a gândi din nou raţional.

Cineva apăru la intrare cu pistolul îndreptat asupra spatelui lui Chris. Jeanşi şi un tricou negru mulat pe un bărbat uriaş. Braţele îi erau acoperite de tatuaje pe muşchi vânjoşi, ţinând pistolul ca şi cum era o prelungire a sa. Sub şapca neagră de baseball, părea să fie chel, dar o umbră de barbă castanie îi întuneca maxilarele. Ochii aurii o fixară pe Olivia, trecură de Amy şi reveniră asupra lui Chris.

Sfântă Fecioară. Ăsta trebuie să fie Nate. Soldatul care apăruse la uşa Oliviei cu vreo două săptămâni în urmă. Adusese o scrisoare din partea lui Justin pentru ca ea să poată citi ultimele cuvinte ale fratelui ei. Amy nu-l cunoscuse pe tip, dar fusese în armată cu Justin şi fusese acolo când acesta murise. Olivia nu minţise nici ea în cele povestite lui Amy. Bărbatul era o fortăreaţă de testosteron şi muşchi.

În tăcere, se apropie pe nevăzute până când îi mai despărţeau doar câţiva metri.

În spatele ei se auziră paşi.

– Aruncă arma, Chris.

Nakos Hunt. Slavă Domnului. Amy ar fi recunoscut oriunde vocea asta joasă.

Chris tresări şi apăsă din nou ţeava pistolului pe fruntea Oliviei. Ea închise ochii scâncind, o lacrimă alunecându-i pe obrazul prea palid.

Nu! Nu Liv. Amy simţi că nu mai poate respira, panicată.

Nate ridică arma puţin mai sus, sprijinind-o cu cealaltă mână, evaluând situaţia din ochi.

– Ţi-a spus s-o arunci.

Chris întoarse capul şi se clătină într-o parte.

– Tu cine eşti?

– Coboară arma ori n-o să mai afli niciodată.

Cizmele lui Nakos scârţâiră pe pământ până când se opri lângă capul lui Amy şi amândoi bărbaţii îl blocară pe Chris. Nakos avea o puşcă, dar părea că Nate preluase conducerea.

- E o problemă personală. Chris o lovi cu ţeava atât de tare pe Olivia încât capul i se smuci în spate.

Prietena ei icni tremurând. Privirea disperată i-o întâlni pe a lui Amy.

Simţi că o năpădeşte o transpiraţie rece şi pulsul se accelera depăşind nivelul unui atac cerebral.

Deşi aproape că nu tresărise, Nate părea că e gata să explodeze.

– Personală o să-ţi fie doar celula de la închisoare. Arunc-o. Acum.

Dacă Olivia nu l-ar fi lăudat atâta pe fostul soldat, tonul lui ar fi înspăimântat-o de moarte pe Amy. Controlat. Mortal. Fără să accepte vreo discuţie.

Nakos şi Nate schimbară priviri de la unu la altul pe care Amy nu le înţelese. După o pauză, Nate spuse:

– Eşti sigur?

– Absolut.

– Ce dracu'? Chris se întoarse, îndepărtând ţeava de lângă Olivia.

Nate dădu odată din cap ca şi cum aştepta exact ocazia asta. Şi asta era ce aşteptau ei.

– Olivia, iubito. Nu te mişca. Se auzi un foc de armă, şi Amy simţi cum inima i se zbate în gât şi o făcu pe Olivia să se dea violent înapoi.

Se auziră nechezături. Copitele loviră ridicând praf în boxe.

Teroarea căpătă un alt nume pe când Amy îşi roti capul ignorând durerea, căutându-l pe Nakos. La fel ca şi Olivia, el fusese cel mai bun prieten al ei încă din clasa a treia. Din fericire, el părea că nu e rănit. Dar Olivia? Amy îşi mai roti odată capul să verifice. Lăsă să-i scape un oftat uşor. Nici aici nu era vreo rană.

Şi apoi Amy îşi dădu seama ce se întâmplase. Nate trăsese, lovind borul pălăriei de cowboy a lui Chris şi răsucindu-i-o pe cap.

Chris se retrase şi aruncă arma.

Iute ca fulgerul, Nate înaintă, îşi băgă pistolul la brâu şi îl aruncă pe Chris cu faţa la pământ. Cu un genunchi între omoplaţii lui şi o mână fermă pe ceafă pentru a-l ţine acolo, Nate dădu un picior armei.

Îşi îndreptă atenţia spre Olivia.

– Te-a lovit? O cercetă vizual să vadă dacă are vreo rană ca şi cum ar fi murit pe loc dacă ar fi avut vreuna.

Ea scutură de mai multe ori capul, lacrimile lăsându-i dâre pe obraji. Privirea ei coborî spre Amy.

– Ea însă e rău de tot.

Amy deschise gura s-o liniştească pe prietena ei, dar Nakos îşi puse puşca în spate şi se lăsă pe vine lângă ea. Ochii familiari negri ca noaptea o cercetară cu o frenetică îngrijorare în adâncul lor. Pielea închisă la culoare a originii sale de amerindian devenea cenuşie cu cât mai mult se uita la ea. Sprâncenele se încruntară şi maxilarul se încordă, întinse mâna tremurândă, dar şi-o retrase repede.

– Arătai şi mai bine, Ames. Încordarea din vocea lui aproape o doborî.

Ea încercă să zâmbească, dar asta îi făcu buza să crape din nou şi sângele începu să curgă pe bărbie.

Panica şi groaza alungară îngrijorarea de pe faţa lui. Se uită peste umăr.

– Mae! Nakos pipăi mâinile şi picioarele lui Amy. Crezi că e vreo fractură?

Ea se strădui cât putu de bine să nu se crispeze, scutură capul şi închise ochii. De câte ori inspira simţea ca un cuţit ascuţit în plămâni şi faţa îi zvâcnea. Cu nivelul de adrenalină în scădere acum că era în siguranţă, că prietenii ei erau bine, ochii i se umplură de lacrimi şi tremura din tot corpul. Membrele îi erau scuturate de convulsii ce parcă îi rupeau oasele.

– A venit Doc Hank. Mătuşa Mae intră în grabă în şopron, se uită rapid de jur împrejur şi îngenunche lângă Nakos.

– Şi Rip a ajuns chiar acum. Te aranjăm noi, scumpo.

Amy se îndoia. Viaţa ei se găsea pe o traiectorie mizerabilă cu mult înaintea zilei de azi. Nu se putea repara nimic. Aprecie totuşi caldul sentiment din ochii albaştri ai bătrânei. Fusese mereu atât de drăguţă cu Amy.

– Lasă-mă să mă ridic! Chris se foi, dar nu reuşi nimic cu tot efortul.

Nate îşi apăsă şi mai tare genunchiul pe spinarea lui.

– Dacă vrei să-ţi mai foloseşti vreodată picioarele, taci şi stai potolit.

Hank intră având în mână o geantă medicală de pe la 1900 şi cealaltă mână în şold. Era o femeie de cincizeci de ani, o sută de kilograme, cu păr negru ce-i ajungea până la fund.

– Ia lăsaţi fata să respire puţin. Lăsă geanta jos, o deschise şi se aşeză de cealaltă parte a lui Amy, punându-i o lanternă în ochi. Bănuiesc că amărâtul ăla de bărbatu-tău ţi-a făcut asta, da? Unde te-a lovit şi cu ce?

– Cu pumnii. Amy se sili să respire şi şuieră simţind durerea ascuţită. M-a lovit... în coaste. Mi-a dat pumni în faţă.

Lângă ea, Nakos gemu adânc din gât şi înţepeni.

– Nimic la şira spinării sau gât? Ai căzut vreodată?

– Nu. Amy închise ochii prea obosită să-i ţină deschişi. Ameţeala ameninţa s-o cuprindă cu totul, stomacul i se făcu ghem.

– Are nevoie de o ambulanţă. Vocea lui Nate nu era încărcată de emoţie ca a lui Nakos, dar tonul ascuţit al vocii dovedea îngrijorarea. Sărmanul de el, nu cunoştea gradul de izolare de prin părţile astea. Se mergea la urgenţe doar dacă cuiva i se tăia vreun picior sau dacă respectivul nu mai avea puls.

– Cel mai apropiat spital e în Casper. Ne descurcăm. Hank oftă. Olivia, ai o cameră pentru ea?

– Da. O putem pune în camera de oaspeţi suplimentară.

– Bine. Hank îşi mişcă picioarele ca şi cum se ridica. Nakos?

Amy deschise din nou ochii, auzindu-le vocile clar şi nu ca nişte mormăieli îndepărtate.

– Da. Am eu grijă. Nakos îi aruncă un zâmbet slab ca şi cum ea era cea care avea nevoie de încurajare. Cu un braţ

ezitant pe sub genunchi şi pe spate, el o ridică încet, o strânse la piept ca şi cum era din sticlă.

În ciuda grijii, o năpădi o durere agonizantă şi ţipă. Scânci. El îngheţă implorând cu ochi disperaţi.

– Îmi pare rău. O să merg încet.

Doamne, ce băiat bun era. O sufoca emoţia şi îşi puse capul pe pieptul lui solid. Cămaşa de flanelă era caldă şi mirosea a el, natural şi sărutat de soare.

Rip intră în şopron, călcând mai apăsat cu piciorul rănit în acţiunea Furtună în Deşert. Mustaţa tip Fu Manchu[1] şi uniforma maro de poliţist nu se potriveau împreună şi îşi trecu o mână prin părul roşcat rărit.

– Îmi pare rău de întârziere. Familia Henderson a decis că e o idee bună să plonjeze cu maşina în balta lui Garrison şi să ia după ei şi o cutie poştală. Se uită de la Nate la Chris, la Amy în braţele lui Nakos, apoi la Olivia. Se pare că v-aţi descurcat.

– O duc pe Ames în casă. Nakos ieşi, ea stând moale în braţele lui, urmat de Mae şi Hank.

Ea simţi vag cum pluteşte prin curte, casă şi cu el urcând scările înainte ca pături moi s-o învelească la spate şi o cuprinse o senzaţie de siguranţă şi uşurare. Braţele puternice, calde şi liniştitoare ce o ţinuseră până atunci se retraseră.

Dintr-o dată şi fără a avea vreun control, evenimentele zilei o izbiră în cap şi i se concentrară în stomac. Un pumn în obraz şi zgomotul care urmă. Încă unul în gură şi gustul de fier al sângelui ce-i acoperea limba. O gheată în coaste, tăindu-i răsuflarea. Ţipetele. Izul de alcool stătut, acru.

Neliniştea şi groaza îşi făcură loc până în gâtlej şi îi tăiară

1. Personaj chinez negativ din filme britanice adaptate după romanele scriitorului Sax Rohmer ce avea o mustaţă dreaptă, subţire şi lungă ce cobora spre bărbie (n.tr.)

răsuflarea. Tremurând, deschise ochii şi se agăţă de mâneca lui Nakos.

– Nu mă lăsa... Te rog, Nakos. Nu mă lăsa.

– Hei, e în regulă. Se lăsă în jos pe un şold să stea lângă ea pe pat.

Din pieptul ei se auzi un suspin şi s-ar fi urât pe ea însăşi pentru asta dacă ar fi fost în toate minţile. Avea... avea nevoie de el. Dintr-un oarecare motiv, avea nevoie doar de el. Bărbatul nepăsător, câteodată ursuz ce s-ar fi aşezat în faţa unui tren în mers dacă asta ar însemna s-o protejeze pe Olivia şi pe ea. Băiatul timid care se transformase în bărbat şi care îi era la fel de familiar ca şi aerul.

Se uită peste umăr.

– Lăsaţi-ne un moment singuri. Când uşa se închise în spatele mătuşii Mae şi a lui Doc Hank, se concentră din nou asupra lui Amy. Şşş, eşti cu mine. Eşti în siguranţă. Se aplecă peste ea, fără a o atinge dar apăsându-şi buzele calde de fruntea ei. Şşş, o alintă din nou şoptindu-i peste piele.

Ea suspină mai tare, coastele mişcându-se agitat şi lacrimile arzându-i tăieturile de pe faţă.

El îşi trecu mâinile tremurânde prin părul ei de pe tâmple.

– Dă-i drumul. Haide, suntem singuri. Descarcă-te.

Şi asta fu de ajuns să-i alunge groaza. Vocea lui liniştitoare, atingerea blândă, mirosul lui ce-i umplea nasul şi o înconjura.

Respirând cu grijă, se stăpâni.

– Îmi pare rău.

– *Hihcebe*[1], Ames. Nu-ţi cere scuze. Înălţă capul şi deşi ochii îi erau uscaţi, totuşi erau roşii ca şi când şi el se lupta cu emoţiile. Îşi scoase obişnuita lui pălărie neagră Stetson, expunând şuviţele de păr negru ca pana corbului lungi până la

1. Cerule, în arapaho în original (n.tr.)

umăr şi strânse pe ceafă într-o coadă de cal. Punând deoparte pălăria, îşi înfipse degetul mare şi arătătorul în ochi. Mi-a mâncat zece ani din viaţă.

– Sunt bine, şopti ea încercând să-l liniştească pe când începuse s-o macine vinovăţia, ajungând la un nivel înspăimântător.

El scutură capul ca şi cum n-o credea şi o sfredeli cu o privire de frică trupească învecinată cu disperarea.

– Te-a... Mormăi un sunet de supărare se strânse de stomac. Ţi-a... mai făcut şi altceva? Te-a rănit... în alte feluri?

Ah, Doamne.

– Nu. Şi-a folosit doar pumnii. Ca şi cum asta ar fi fost în regulă. Dar voia să şteargă în clipa asta imaginea unui posibil atac sexual din capul lui Nakos. Sincer. Nimic altceva.

El dădu din cap atât de hotărât încât ea avu impresia că-i va cădea capul de pe umeri. Apoi, el îşi lăsă fruntea pe a ei şi închise ochii.

– Ce s-a întâmplat? Te rog, spune-mi.

Cunoscându-l, singurul mod prin care îl putea potoli era să îi dea detalii aşa încât mintea lui să nu completeze singură spaţiile libere. Cel puţin, asta îi putea spune.

– Ne-am certat legat de bani. El voia să vândă echipamentul meu foto să plătească facturile, dar eu m-am opus. El a... înnebunit. Am venit aici şi acum sunt bine. Totul e în regulă.

Doamne, ce mincinoasă în toată regula devenise.

El se îndreptă de spate şi o măsură cu o privire ceva mai calmă. Se uită în spatele lui şi apoi din nou la ea.

– E adevărul?

– Da. Totul în afară de partea că ea era în regulă.

– De când îţi face asta? Falca mare şi puternică tresări. Nu-mi aduc aminte să fi văzut vânătăi până azi.

– E prima dată. Poate că era o ființă neînsemnată, cu un viitor atât de plicticos încât era alb şi negru, dar n-ar tolera abuzul. Pe cuvânt. Prima dată.

Încă o dată dădu din cap şi se uită din nou spre uşă.

Şi atunci ceva o frapă. Dureros. El fusese îndrăgostit de Olivia încă de când erau adolescenţi. Amy nu era singura ce avusese o armă îndreptată asupra ei. Nakos probabil că îşi ieşise din minţi de grijă pentru Olivia, toate instinctele cerându-i să se ducă înapoi la ea.

Deşi îşi lăsă umerii în jos, resemnată şi un prea cunoscut gol îi umplu pieptul, Amy făcu ce făcuse întotdeauna – acceptă realitatea şi ignoră singurătatea.

– Haide, du-te. Sunt bine. Mulţumesc pentru ajutor.

N-o să plângă din nou. Categoric nu.

– Eşti sigură? O studie o clipă. Doc trebuie neapărat să te examineze.

– Sunt sigură. Du-te.

Fireşte, fără vreo altă discuţie, el plecă.

Capitolul Doi

Trei luni mai târziu...

Azi avea să fie o zi naşpa. Şi nu într-un sens bun. Da' de unde. Gen boaşe mari, asudate şi păroase de măgar. Crezuse că era pregătit pentru asta, dar mişcarea din stomacul lui spunea altceva.

Înăbuşindu-şi un oftat, Nakos Hunt se uită de la cei doi bărbaţi ce stăteau lângă el la întinderea vastă a ranch-ului Cattenach. Două mii de acri de păşune şi platouri înalte. Munţii Laramie chiar spre sud erau ceva mai mult decât un miraj albăstrui în zare, dar o uşoară adiere sufla peste depresiune aducând puţină răcoare în arşiţă.

Un soare fierbinte, apariţie rară în Wyoming, ardea de pe un cer fără nori în vreme ce iarba preeriei foşnea în vânt. Îşi băgă degetul arătător între gât şi gulerul alb al cămăşii pe care Olivia îl forţase s-o îmbrace, încercând să se elibereze de temperaturile ce depăşeau douăzeci şi şase de grade. Cu pielea închisă la culoare, graţie tribului lui de baştină Arapaho, se prăjea. Cel puţin îl lăsase să poarte jeanşi şi cizme de cowboy, dar se simţea gol fără pălăria Stetson. Şi îl făcuse să-şi lase liber şi părul.

Doar pentru ea.

Olivia, unica proprietară a ranch-ului Cattenach unde el era supraveghetor de aproape zece ani, îl avusese la degetul ei mic încă de când avea nouă ani, când familia lui plecase din rezervaţie să lucreze pentru familia ei. Ca una din cele mai bune prietene ale lui, ea era cea mai încăpăţânată, căpoasă femeie ce exista pe lumea asta, dar inima ei era mai mare decât tot afurisitul ăsta de stat. Nimeni nu merita ziua asta fericită mai mult decât ea, aşa încât se strădui în sinea sa să se adune.

Iarăşi, doar pentru ea.

– Te simţi bine? Nathan Roldan îl măsură iute pe Nakos cu privirea din cap până în picioare cu ochii aurii sclipind intens ca şi cum văzuse cele mai urâte lucruri pe care umanitatea le avea şi luptase cu ele cu mâinile goale.

Dar pe de altă parte, chiar aşa era. Abandonat de o mamă drogată, Nate crescuse în centre de plasament, la adolescenţă alăturându-se unei bande şi mai târziu, înrolându-se în armată să scape de acolo. Acolo îl cunoscuse pe fratele Oliviei. Doar că după ce în sfârşit îşi făcuse un prieten adevărat, Nate îl văzuse pe Justin cum moare sub ochii lui după o luptă.

Olivia nu era singura care merita micul crâmpei de fericire. Tipul ăsta o aştepta de mult.

– Sunt bine. Nakos îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. N-ar trebui să te întreb eu pe tine? Nu eu sunt ăla care mă însor.

– Exact.

Bine. Din nou asta. Pentru că toată suflarea pământului ştia că Nakos avea o slăbiciune pentru Olivia.

El dădea vina pe şocul cultural. Fiind crescut cu alţi indieni Arapaho, văzându-i prima dată copil fiind, părul roşcat, pielea albă şi pistruii, fusese ca şi cum încasase un pumn în burtă ce nu dispăruse niciodată. Nici chiar după toţi anii ăştia.

Totuşi, se gândi să liniştească grijile generale. Era atras de ea? Da. Ar fi dorit câteodată să se uite la el cu ceva mai mult decât afecţiune? Da. Dar nu se întâmplase şi era împăcat cu asta. Deşi ar muri pentru ea, nu era omul pe care ea îl dorea. Undeva în subconştient şi în adâncul inimii, ştiuse asta de la bun început. Din cauza asta, nu-şi îngăduise niciodată să tânjească şi să-şi permită o speranţă.

Mă rog, nu prea mult, în orice caz.

– N-aş sta aici să fiu cavaler de onoare dacă nu te-aş fi sprijinit sută la sută. O spusese şi înainte şi o s-o spună încă de un milion de ori. Eşti omul potrivit pentru ea.

Un alt adevăr ce se consolidase în mintea lui încă de când Nate apăruse pe alee pe motorul lui Harley. Şi fostul soldat rămăsese acolo. Ceea ce în ultimă instanţă era ceea ce Justin şi Olivia voiseră. Şi Nakos făcea tot ce-i stătea în putinţă să asigure ce voiau ei. Mersese atât de departe încât îi apropiase pe Olivia şi Nate când ei se poticniseră în faţa atracţiei lor reciproce.

Dacă asta îi sfâşiase inima lui Nakos ca un tăiş ruginit şi tocit... ei bine, nimeni nu trebuia să ştie.

Pentru că Nate încă îl studia în felul lui tăcut şi cercetător în care era înclinat s-o facă, Nakos îl privi drept în ochi.

– O iubesc. Întotdeauna o voi iubi. Dar nu sunt *îndrăgostit* de ea. Mult. Şi pentru că familia Cattenach ţine la tine, şi eu am ajuns să mă ataşez de tine. Cu riscul ca tu să scoţi un pistol şi să mă împuşti pentru că sunt sentimental, o să mai spun un ultim lucru şi după aia am terminat cu toate astea. O să stau lângă tine ca prieten şi sprijin în vreme ce amândoi oamenii la care ţin o să-şi capete povestea cu final fericit. În regulă? Am terminat?

Nate făcu ochii mari pentru o fracţiune de clipă, surprins, ca de fiecare dată când cineva îşi afirma sprijinul pentru el. Prietenie, dragoste, familie... nu avusese niciodată nimic din toate astea până când nu ajunsese în Meadowlark aşa încât încă era în proces de adaptare. Nakos văzuse asta. Chiar înţelesese. Şi vorbise foarte serios. Nate, naiba să-l ia, era perfect.

– Mulţumesc, murmură Nate şi îşi frecă mâna de capul ras ca şi cum era stânjenit. Ţinuta de camuflaj pe care Olivia insistase s-o poarte se întindea pe muşchii umflaţi de dedesubt. Tipul era enorm şi acoperit de tatuaje. Îngropată sub tot acest testosteron era o inimă bună, cu intenţii nobile. Înseamnă mult pentru mine.

Rip, şeful lui Nate şi şeriful oraşului ce conducea ceremonia, îşi trecu limba peste dinţii galbeni, făcând ca mustaţa tip Fu Manchu să se mişte.

– Mi s-au umezit ochii. Tonul lui sarcastic îl făcu pe Nakos să-şi dea ochii peste cap. Şi boaşele mi s-au strâns.

– Iisuse. Nate se uită spre ceruri. Dacă mai foloseşti odată cuvintele *boaşele mele* într-o frază, o să te bag la pensie pe motiv medical.

– Te ajut şi eu. Oftând, Nakos se uită în jur.

Patru rânduri de scaune albe pliante erau aranjate pe fiecare parte a unui culoar improvizat cu o arcadă tip grilaj la capăt. Erau doar cam cincizeci de persoane prezente, pentru că mireasa şi mirele voiau ceva simplu. Nakos şi ceilalţi doi bărbaţi aşteptau într-o parte un semn să înceapă. Şi trecuseră patruzeci şi cinci de minute.

– Ce le-o trebui atâta?

– Femei, spuse Rip în loc de explicaţie.

Ca şi cum îi citise gândurile lui Nakos, Kyle alergă după colţ spre ei. Muncea ca ajutor la ranch-ul Oliviei şi era fratele

mai mic al lui Amy. Amy era domnişoara de onoare, dar Nakos n-o văzuse azi.

Kyle îşi şterse fruntea cu mâna. *El* nu trebuia să poarte o cămaşă de costum.

– Sunt gata. Trebuie să vă spun să vă ocupaţi locurile. Se uită repede spre Nakos. Te simţi bine, omule? Te ţii tare?

Când Nate chicoti, Nakos îşi miji ochii la Kyle cu o privire ce spunea că l-ar *doborî dintr-o mişcare.*

– Pretinde că n-am întrebat. Kyle se retrase pe unde venise, dar o coti la dreapta şi se aşeză pe un scaun lângă părinţii lui Nakos.

Nate îşi trecu buza peste dinţi, ceea ce nu-i putu ascunde rânjetul.

– Ţine-ţi gura.

Nate ridică mâinile.

– N-am spus nimic.

Oare ziua asta nu se mai termina?

– Eşti nervos? Nakos se uită cu coada ochiului la mire, dorind ca tipul să aibă măcar o picătură de transpiraţie de la agitaţie. Dar nu. Ăsta era ca o stâncă.

– La naiba, nu. Abia aştept.

Era de aşteptat, nu că Nakos l-ar putea acuza de asta.

Se aşezară în poziţiile respective în baza scurtei repetiţii de ieri şi aşteptară să înceapă muzica. Dacă cineva se gândea că ceremonia nupţială care avea loc chiar lângă poarta ruginită de fier a cimitirului particular al familiei Cattenach era ciudată, nu cunoştea prea bine familia. Părinţii Oliviei împreună cu trei generaţii de rude dinaintea lor erau îngropaţi aici. Ca şi Justin, cineva care însemnase totul atât pentru mireasă cât şi pentru mire. Era absolut potrivit să dorească a fi mai aproape de el în ziua lor, chiar doar pentru a avea spiritul lui lângă ei.

Spre dreapta, orchestra liceului Meadowlark începu să cânte, notele izvorând din strunele chitarei ca şi din flaute şi plutind în adierea vântului. Câteva clipe mai târziu, Amy apăru la capătul culoarului acoperit cu iarbă şi se opri.

La naiba, lui Nakos i se opri respiraţia. Un fapt ce apăruse de câteva luni încoace în prezenţa ei.

Nu-şi putea explica reacţia trupului său. O cunoscuse pe Amy în ziua în care fusese prezentat Oliviei şi ei trei fuseseră aproape inseparabili. Îi ştia faţa drăguţă şi ovală, buclele lungi castanii şi ochii albaştri-verzui ce îi aminteau de o sirenă la fel de bine ca şi propria-i faţă. În ultima vreme era ca şi cum când se uita la ea parcă o vedea pentru prima dată. Atracţia şi admiraţia ce nu fuseseră până atunci prezente i se înfăşurară în jurul gâtului şi îl strânseră.

De fapt, dacă era să fie cinstit, putea preciza cu exactitate când începuse fenomenul. Aproape cu trei luni în urmă.

Găsind-o pe Amy cu vânătăi şi sângerând pe duşumeaua murdară a şopronului – din cauza fostului ei soţ la care Nakos se referea ca fiind Anticristul – îi resetase un fel de circuit din creier. Întotdeauna fusese isteţ şi capabil să-și stăpânească furia. Dar în acea zi? Fusese *cât pe ce* să se aleagă cu o acuzaţie de crimă şi să se căpătuiască cu salopetă portocalie[1] pe douăzeci şi cinci de ani sau să fie vieţaş.

Dintr-un oarecare motiv, Amy îl făcea să fie puţin nervos. O făcuse încă de când erau copii. Înainte să se mărite cu nemernicul ăla, fusese o femeie dură, hotărâtă. Nu doar îi cucerea pe bărbaţi şi apoi îi abandona. Ah, nu. Îi vrăjea în fiecare zi. Nimic şi nimeni n-o speria. Lua viaţa de coarne – sau de boaşe - şi i se dăruia cu totul.

---

1. În închisorile americane uniforma de deţinut arc culoarea portocalie (n.tr.)

Deci, felul în care se agăţase de el în ziua atacului după ce o dusese în camera de oaspeţi era ca un film de groază ce se repeta iar şi iar. El nu ştia dacă să plângă sau s-o ia în braţe. Şi fusese atât de înspăimântat să nu aibă o hemoragie internă sau răni ascunse încât trebuise să se silească să plece de lângă ea, ca Doc Hank s-o poată consulta. Petrecuse ore în şir lângă acea cameră în caz că Amy cerea ajutor. Profund nefericit şi aproape să-şi iasă din minţi.

Nakos nu mai văzuse de nu ştiu când un zâmbet sincer pe buzele ei cărnoase. Conştientizarea acestei realităţi îi făcu stomacul să se strângă dureros când ea înaintă şi se îndreptă încet spre ei.

Rochia aceea era făcută să ucidă orice gând raţional. Albastră precum cobaltul cerului şi fără bretele, îi cuprindea sânii generoşi şi talia suplă, oprindu-se chiar deasupra genunchilor. Amy Tarcher – nu, Amy Woods, pentru că revenise la numele de fată – avea picioare tonifiate ce ajungeau până în gât. Părul era strâns în sus într-un nod complicat de bucle ce-i expunea gâtul magnific şi în braţe ţinea crini albi. Pielea era ca de porţelan şi era din belşug expusă vederii. Cerceii de argint asortaţi cu pantofii reflectau lumina.

Dumnezeu să-l păzească, tocurile alea. Sandale cu barete pe tocuri destul de înalte încât s-o facă să-i ajungă aproape până la bărbie. Dacă reuşea să ajungă până la altar. În capul lui, timpul se scurgea cu încetinitorul.

Nate gemu şi se aplecă să-i şoptească din colţul gurii.

– Greşeala mea. Cred că eşti bine. Poate că totuşi ai vrea să respiri până ce nu leşini.

Nakos îi aruncă o privire gen du-te naibii.

– Ce-i asta? Tu acuma ţi-ai băgat gâtul în jug şi toţi ceilalţi trebuie să dea şi ei pe afară de iubire?

Nesimţitul chicoti.

– Nu eu sunt ăla care arată de parcă l-a lovit cineva cu cărămida drept în faţă... Şuieră şi tăcu, cu ochii pe culoar. La naiba, şopti el.

Privind în aceeaşi direcţie, Nakos înţelese dintr-o dată exclamaţia.

Şi iată că se apropiau cei douăzeci şi unu de ani din viaţa lui în rochie de mireasă. Adorabilă ca întotdeauna, părul roşcat al Oliviei era lăsat liber pe umeri cu ochii de albăstrea ce zâmbeau. Rochia simplă se potrivea cu a lui Amy, doar că ei îi ajungea până la glezne şi era de culoarea fildeşului. O eleganţă simplă.

Mătuşa Mae, fiind singura rudă în viaţă a Oliviei, o conduse pe culoar într-un costum de culoarea piersicii, şuviţele cărunte, mătăsoase ale tunsorii bob fluturând în slaba adiere de vânt. Mândria şi fericirea luceau în ochii umezi.

Când în cele din urmă ajunseră la arcadă, Olivia o sărută pe Mae, o îmbrăţişă pe Amy apoi îl luă pe Nakos de mâini şi se ridică pe vârfuri să-i şoptească la ureche.

– Mulţumesc pentru că ai stat cu mine în toţi aceşti ani şi acum lângă Nate. Înseamnă atât de mult pentru amândoi. Îl sărută pe obraz, făcând ca mireasma ei de ploaie să-l învăluie. Te iubesc.

El închise ochii şi inspiră adânc să se calmeze. Naiba s-o ia.

– Şi eu te iubesc, roşcăţel. Porecla pe care i-o dăduse când avea nouă ani. Stomacul i se revoltă şi sinusurile îl ardeau. După o clipă, o luă de mâini şi i le puse în cele ale lui Nate, cuprinzându-le pe amândouă înainte să le dea drumul.

Şi exact asta făcuse. Îi dăduse drumul. Ei. Trecutului. La tot. Avea tot ce-i trebuia chiar lângă ea, şi asta era tot ce voia pentru ea. De acum încolo, va privi doar drept înainte spre

viitor.

Viitor care, pe când îşi întorsese capul, începu brusc cu ochii de sirenă fixaţi asupra lui din cealaltă parte a altarului. Amy îl studia cu un amestec de înţelegere şi ceva ce nu putea defini. Dorinţă?

Nu. Nu putea fi. Poate că se simţea melancolică după recentul ei divorţ. Nunţile puteau face asta... să facă oamenii să se simtă singuri.

Totuşi, îl ţinu captiv pentru câteva clipe şi cu cât mai mult se uitau unul la altul, cu atât mai mult inima lui bătea tot mai repede. O furnicătură de... conştientizare îi străbătu şira spinării, băgându-l într-o ceaţă a naibii de deasă.

Rip trebui să ceară de două ori inelele înainte ca Nakos să-l audă şi când se uită din nou spre Amy, ea se concentrase asupra ceremoniei.

Liniştit, făcu la fel.

Capitolul Trei

De pe un scaun aşezat într-un colţ al şopronului larg deschis al Oliviei, Amy încercă să ignore tăcere jenantă a comesenilor şi privi spre cea mai bună prietenă a ei şi Nate care dansau prima dată împreună ca tineri căsătoriţi. Erau perfecţi şi parcă făcuţi unul pentru altul, iar Amy îşi încleştă maxilarul până o duru. Dacă n-ar fi aşa de fericită pentru ei doi, ar urla.

Simţi dorinţa în abdomen. Nimeni nu se uitase la ea în felul în care Nate o privea pe Olivia. Ca şi cum ea era totul şi nu exista nimeni altcineva. După treizeci de ani de când fusese fata aia pe lângă care băieţii treceau ca să se uite la prietena ei, Amy ar fi trebuit să fie deja obişnuită cu statul în umbră. Se părea că nu, de vreme ce o durea pântecele.

Pentru că ăsta era şopronul de lucru unde se tundeau oile şi se îngrijeau caii, nu erau boxe în spaţiu generos de treizeci pe treizeci de metri, dar totul fusese dat afară. Fratele lui Amy, Kyle, era în colţul îndepărtat, ocupându-se de muzică în locul unui DJ. Circa zece mese rotunde erau acoperite cu feţe de masă albe şi lumânări. Ambele uşi, atât cea din faţă cât şi cea din spate erau deschise, lăsând să pătrundă înăuntru un curent de aer. De grinzi atârnau ghirlande de luminiţe dând impresia unor stele căzătoare şi împreună cu strălucirea diafană a lunii prin lucarne creau o atmosferă de vis.

I-ar fi plăcut aşa ceva pentru nunta ei. Simplu. Drăguţ. Ceva elegant şi rustic. In schimb, avusese parte de o ceremonie de cincisprezece minute la tribunal după o curtare grăbită de mai puţin de trei luni şi după aceea mâncare la pachet de la bar.

Dar pe de altă parte, ea nu fusese niciodată considerată o persoană de o importanţă deosebită.

Tatăl lui Nakos se mişcă pe scaun să se uite la ea, cu un zâmbet ce-i încreţi colţurile gurii.

– Băiatul nostru spune că lucrurile merg bine în gospodărie. Te acomodezi acolo, ajutând-o pe Mae la bucătărie. Avea o voce gravă, puternică de bariton. Asta, la care se adăugau faţa ridată, pielea închisă la culoare datorată originii sale de amerindian şi ochii negri ca tăciunele, ar fi trebuit să-l facă să fie înspăimântător şi inabordabil. Dar era cea mai blândă fiinţă pe care o cunoscuse vreodată.

– Olivia a fost tare drăguţă. După chinul prin care trecuse cu fostul soţ, Amy nu mai avea altă soluţie. O lăsase fără niciun ban când fusese condamnat pentru agresiune şi răpire, mai mult, asupra casei lor se pusese sechestru. Dacă Olivia n-ar fi luat-o la ei şi nu i-ar fi găsit ceva cu care să se ocupe. Amy ar fi fost terminată. Îmi place să gătesc. Era relaxant şi să facă ceva concret era plăcut, aşa că asta făcea.

În faţa ei la masă, mama ei pufnea şi tatăl ei afişase o expresie plictisită.

Mda. Pentru că Amy ar fi trebuit să fie acasă gătind pentru bărbatul ei şi perfecţionându-şi imaginea unei soţii devotate. Nu să-i pună într-o situaţie jenantă cu un divorţ, distrugând jurămintele[1] căsătoriei şi trăind într-un presupus păcat cu cel mai bun prieten al ei.

1. În original se foloseşte eronat cuvântul sacrilege în loc de sacrament (n.tr.)

De lângă ea, Nakos îi făcu cu ochiul în semn de sprijin, ignorându-i părinţii.

– Ames face cea mai bună ruladă de carne de pe partea asta a râului Platte.

Binecuvântează-l, Doamne.

Mama lui dădu din cap.

– Supa aia pe care ai trimis-o în rezervaţie luna trecută când am avut gripă a fost delicioasă.

Asta produse un alt pufnit din partea mamei ei.

Cei doi Hunt se uitară spre masă, vădit incomodaţi.

Amy fu copleşită de vină pentru atitudinea nepoliticoasă a părinţilor ei. Erau protestanţi cucernici şi extrem de înguşti la minte. Doar din cauza culorii pielii, n-ar accepta niciodată familia Hunt drept egala lor. Habar n-avea de ce naiba au ales să stea la masa lor. Şi dacă stăm să ne gândim, de ce au mai venit?

Ah, aşa e. O iubeau pe Olivia, fata pe care şi-ar fi dorit să o aibă.

Amy se luptă să găsească ceva cu care să umple tăcerea.

– Mulţumesc pentru complimente, dar mă tem că în curând va trebui să-mi găsesc o altă locuinţă. Bineînţeles că o să continui s-o ajut pe Mae la bucătărie. N-avea de ales. Meadowlark era un oraş mic cu puţine oferte de muncă şi părinţii ei refuzau s-o angajeze în magazinul lor de unelte.

Privirea lui Nakos era aţintită intens asupra ei, dar ea nu-l băgă în seamă. Grija lui, deşi de apreciat, se adăuga sentimentului ei de vinovăţie. Dacă nu era el şi cu Nate să-l oprească pe Chris de a transforma răpirea în ceva mai grav, probabil că n-ar mai fi stat aici.

– Desigur că Olivia nu ţi-ar cere să pleci. Doamna Hunt se aplecă în faţă cu înţelegere în ochii ei căprui. Voi două aţi fost

prietene încă de când erați niște copile.

– Nu, nu ar face așa ceva. Și prietena ei afirmase asta în nenumărate rânduri. Olivia și-ar da și cămașa de pe ea pentru Amy și reciproca era valabilă. Erau mai apropiate decât niște surori. Dar e măritată și acum au nevoie de spațiu, de timp împreună. Stau în camera lui Kyle în seara asta să le acord intimitate. Cei zece muncitori ai Oliviei locuiau în două cabane separate de casa principală, casa fratelui lui Amy fiind una din ele. O să găsesc eu ceva permanent înainte să se întoarcă din luna de miere. Cumva.

Tatăl ei înțepeni.

– Ce vrei să zici că stai cu Kyle?

– Ca și cum nu ne-ai fi făcut destul de râs, vrei acum să-l tragi în jos și pe fratele tău? Mama scutură din cap, strâmbându-și buzele subțiri de scârbă. Să stai într-o casă cu toți bărbații ăia. Doar că nu rostise cuvântul „târfă" dar aluzia era clară.

Nakos inhală. Cu putere. Nările tremurară, își strânse pumnii pe masă.

– Dacă sunteți așa de preocupați, poate că ați face mai bine s-o ajutați pe fiica voastră arătându-i unde se poate îndrepta decât s-o acoperiți de insulte. Timbrul jos al vocii abia dacă era mai tare decât o șoaptă, dar sub el se simțea tăișul de oțel.

Încremenită, Amy se uită fix la el, șocată în vreme ce el și părinții ei schimbară priviri mânioase.

Nakos nu era un vorbăreț. Normal, vorbea doar când era absolut necesar. Da, erau cei mai buni prieteni și da, o mai apărase și înainte. Totuși, în cazul ăsta, trebuia să fi avut mai multă minte. N-avea cum să-i schimbe pe părinții ei, cu mintea lor îngustă, reamintindu-le că era ruda lor de sânge. Asta nu contase niciodată. Nici când era copil și cu siguranță că nici acum.

Cu câţiva ani în urmă, ar fi fost prima care ar fi sărit de pe scaun şi le-ar fi spus-o verde-n faţă. Dar atitudinea ei de pot-să-fac-faţă-la-tot, spune-mi-cui-să-dau-un-şut-în-fund murise când spusese *Da*. Nu mai revenea. Asta fusese ziua când atitudinea ei de nu-mi-pasă-nici-cât-negru-sub-unghie se năruise, ziua când speranţa începuse să se sufoce încet. Până atunci, fusese a naibii de pricepută să se prefacă. Doar că mantra străveche nu funcţionase pentru că nu reuşise niciodată.

– N-o să-i îngădui să pună piciorul în casa noastră după toate câte a făcut. Tatăl scutură din cap irevocabil.

Prima ofensă fusese că se nu se măritase la biserică. N-aveau bani de nimic mai extravagant decât primăria. A doua fusese divorţul. Cu toate astea fusese o proscrisă cu mult înainte de amândouă situaţiile. Şi asta era o amintire pe care o îngropase, unde va rămâne pentru veşnicie.

Nu pentru prima dată îi studie, întrebându-se dacă o iubiseră vreodată. Moştenise părul negru şi faţa îngustă de la tatăl ei, dar ochii erau de o culoare mai pronunţată decât ai mamei. Ca şi corpul cu forme voluptuoase. Amândoi se uitară la Amy de parcă Nakos nu merita oboseala de a-i răspunde. Şi asta umplu paharul. Singurul lucru pe care-l avea în comun cu oamenii aceştia era asemănarea fizică.

Tatăl pufni.

– Ai făcut greşeli. Acum suportă consecinţele.

Mda. Ea a vrut ca soţul ei să nu mai plătească ipoteca şi să prăpădească mii îndatorându-se prin cardul de credit. Ea a vrut ca el s-o bată măr, apoi să-i vâre ţeava pistolului de 9 mm în faţă. Şi tot ea îi ceruse să distrugă singurul lucru în posesia ei care îi aducea o oarecare plăcere – echipamentul foto. Era doar un hobby prostesc. Totuşi, pusese deoparte bani timp de doi ani făcând diverse munci pentru a-şi cumpăra aparatul foto. O

singură lovitură a ciocanului şi Chris făcuse bucăţi aparatul – şi pe ea.

Nakos se ridică aşa de repede încât scaunul se răsturnă.

– Dansează cu mine, Ames. Nu era o întrebare. Era o solicitare. Şi nu-i stătea deloc în fire. Privirea lui se îndreptă asupra ei, implorând. Fără cuvinte, el o implora să-l ia de la masă sau nu era responsabil de ce ar urma.

Ea se uită în jur, dându-şi seama că primul dans se terminase şi pe ring erau şi alte perechi. Când se uită din nou la Nakos, rămase cu privirea asupra genelor lungi ce-i umbreau ochii negri. Era singurul lucru ce compensa hăul de o intensitate întunecată, îndulcindu-i puţin trăsăturile.

– Te rog. Întinse mâna şi aşteptă, apoi îşi coborî vocea şoptind. Nimeni n-o pune pe Baby la colţ.

Ah, Doamne. Doar el ar folosi o aluzie la filmul *Dirty Dancing*. Însuşi faptul că îşi amintise replica după nenumăratele dăţi în care ea şi cu Olivia îl puseseră să vadă filmul era uluitor.

Amy râse, adresând un uşor zâmbet de scuză către părinţii lui pentru că-i părăsise şi îl luă pe Nakos de mână.

El o conduse într-o zonă liberă a şopronului şi o atrase spre el. Destul de aproape încât să-i simtă căldura şi să-i respire mirosul natural, dar nu într-atât încât piepturile lor să se atingă. Îşi puse o mână caldă pe spatele ei pe când degetele celeilalte mâini le strânseră pe ale ei.

Dintr-o dată emoţionată, ea îl lăsă să conducă în ritmul lent al baladei ce se auzea. După ce se terminase ceremonia, îşi suflecase până la cot mânecile cămăşii albe, expunând antebraţele musculoase şi îşi desfăcuse primii câţiva nasturi de lângă gât. Îşi mai legase părul lung şi mătăsos într-o coadă de cal joasă şi îşi luase pălăria Stetson de care nu se despărţea prea des.

– Pe cuvânt, Ames, dacă n-ai fi fost făcută de ăia doi idioţi, i-aş urî şi mai mult.

Ea râse uşor.

– Nu-i lăsa să te supere. Sunt super critici şi nu merită nervii.

– Te-au rănit şi nu era cazul.

O răniseră toată viaţa. Ajunsese să se obişnuiască.

– Sunt bine.

Încercând să respire mai bine, ea se uită la gâtul lui pe când dansau. Pe maxilar se vedea o umbră de barbă crescută de azi dimineaţă, adăugând o asprime tenului măsliniu. Era un bărbat atât de superb. Înalt şi suplu, nu avea muşchii umflaţi ai lui Nate, ai lui erau frumos conturaţi. Lungi şi fluizi. Pometi înalţi şi o bărbie definită. Umeri laţi şi o talie îngustă.

Întotdeauna fusese puţin îndrăgostită de el. Cu timpul, sentimentul se stinsese, dar găsindu-se din nou aşa de aproape de el o făcu să fie hipersensibilizată. Ceea ce era o prostie acum, aşa cum fusese şi atunci. El avusese întotdeauna ochi doar pentru Olivia.

– N-am mai dansat împreună de la balul de absolvire.

Nakos urmase şcoala din rezervaţie, dar pentru evenimente cum ar fi dansul sau petreceri de bun venit acasă, Olivia sau Amy îl invitau în calitate de prieten. El fusese partenerul ei la balul de absolvire a liceului. Ea nutrise speranţa ridicolă că dacă ieşea cu el, l-ar face s-o vadă ca pe o femeie, cu tot cu sâni. Petrecuse ore în şir alegându-şi rochia şi pantofii ca şi machiajul.

El apăruse la uşa ei cu acelaşi zâmbet plăcut, fără vreun licăr de interes.

– A trecut atâta timp, da? Se uită în jos spre ea, cu o privire tandră. În caz că am uitat mai devreme, în seara asta arăţi foarte drăguţă.

– Mulţumesc. Doar dacă ar fi fost sincer adresându-i complimentul şi nu doar politicos. Aruncându-şi privirea peste umărul lui, ea zâmbi. Bănuia că îl spusese doar aşa, ca să spună ceva. Şi tu eşti foarte chipeş aproape la patru ace.

El scoase un râs aspru, cel pe care ea bănuia că-l are doar pentru ocazii speciale.

– Sunt doar recunoscător că n-a trebuit să port cravată. M-ai pus să port una la balul de care am pomenit.

– După doisprezece ani şi încă nu ţi-a trecut. Oftă. Recunoaşte. Arătai bine.

Un mormăit şi o depărtă de el, rotind-o şi ţinând-o de spate.

– Nimeni nu dădea vreo atenţie cu ce eram eu îmbrăcat cu tine şi Olivia de faţă. Făcu cu ochiul. Aşa de frumuşică precum erai în seara aia, ai devenit ceva cu totul special.

Drace. Vezi, replici ca asta făceau să fie foarte greu să renunţe la fanteziile ei de fetiţă.

– La fel şi cu tine. Îşi lăsă mâna să alunece de pe umăr spre bicepşi, ce întindeau ţesătura cămăşii şi îl strânse. Când ţi-ai dezvoltat muşchii ăştia?

El deschise gura şi apoi o închise, dar nu scoase niciun sunet. Se încruntă încurcat.

– Nu glumesc. Călăreşti sau doar e un sport? Pentru că... drace.

El scutură din cap şi încetini mişcările.

– Mă tachinezi? Nu pot niciodată să-mi dau seama la tine. Pare că pe faţa ta se citeşte o apreciere feminină.

– De ce nu te-aş aprecia? Eşti un bărbat foarte arătos.

Deveni şi mai înţepenit, dacă era posibil. Muşchiul din maxilar tresări ritmic: tic, tic, tic în ritmul pulsului ei. Se uită la ea cu acei ochi limpezi şi sentimentali ca şi cum n-o mai

văzuse până atunci. Părea că nu mai respiră.

Îl făcuse să se simtă prost? Nu era ca şi cum se dăduse direct la el. Doar enunţase un fapt. Dar pe de altă parte, poate că el n-ar fi detectat că ea flirta cu el. În toţi anii de când erau prieteni, nici măcar odată n-o văzuse ca pe o femeie. Ar fi putut să se dezbrace la pielea goală şi să-şi deseneze pe burtă cu bacon o săgeată spre părţile ei delicioase. El doar ar fi clipit spre ea.

Şi aici era toată treaba. Atenţia ei, oricât de nevinovată, era nedorită. Bineînţeles, era deranjat, poate chiar dezgustat de remarcile ei. Azi probabil că era foarte greu pentru el trebuind s-o vadă pe Olivia cum se mărită cu altcineva. Durerea o înţepă pe Amy în piept dându-şi seama de asta în vreme ce remuşcarea îi strânse gâtul. După atâta vreme, viaţa şi experienţele n-o învăţaseră nimic? Nu ea era obiectul dorinţei în ceaslovul basmelor. Şi avusese deja probleme emoţionale cu mult înainte ca Chris să apară în peisaj.

Ultimul lucru, chiar *ultimul lucru* de care avea nevoie era să creeze o ruptură între ei. Scoase un oftat încet.

– Îmi pare rău. Uită că am spus ceva.

Nakos nu se mişcă. Nici măcar un pic. De fapt, din contră, corpul lui deveni mai rigid. Ochi negri o studiară intens, dar expresia feţei nu dezvălui nimic. Când voia, putea fi nepăsător şi misterios. Dacă Nakos Hunt nu voia ca cineva să ştie ce gândea, nici dacă dădeai cu bomba nu puteai să-l faci să spună ceva.

După ceea ce putea fi o eternitate, îşi luă privirea de la ea şi se mişcară din nou. Chiar aşa. Ca şi cum ultimele minute nici nu se întâmplaseră. El tăcu multă vreme, apoi degetele lui le strânseră pe ale ei şi mâna de pe spatele ei tresări. Pentru că părea pierdut în gânduri, probabil că era involuntar.

Fără a mai putea suporta tăcerea, ea își mușcă buza.

– Sunt sigură că n-a fost o zi ușoară pentru tine. Sunt aici dacă vrei să discutăm. Erau buni la asta. La conversație. Se părea că era singurul lucru pe care el îl voia de la ea ce nu putea face cu Olivia. Oricum, nu genul de diatribă ce mergea în miezul lucrurilor. Dintr-un oarecare motiv, era mai deschis și sincer cu Amy și ea se agăță de treaba asta.

El gemu.

– Nu începe și tu, Ames. Dă-i voie unui tip să țină la mândria lui, da?

Ea clipi spre el.

– Să nu-ți fie niciodată rușine că iubești pe cineva, indiferent dacă sentimentele sunt sau nu reciproce. El n-ar înțelege cât de rar era să existe un bărbat ce să fie sincer cu sentimentele lui, și să nu încerce să și le ascundă. Nu e exact finalul la care sperai.

Îndulcindu-și trăsăturile, el se uită în ochii ei.

– Nu, n-a fost. Totuși, am renunțat de mult la idea ca ea și cu mine să fim împreună. Azi doar am închis cartea. Dacă a durut puțin? Da. Dar nici pe departe cât ai crede tu.

Surprinsă de sinceritatea din ochii lui, din tonul lui, ea dădu din cap.

– Cum rămâne cu tine? Degetul lui o mângâie pe palmă, dar părea că nu-și dă seama ce face. Trebuie că asta ți-a răscolit amintirile despre nunta ta.

Nu chiar. Doar despre eșecuri.

– N-am avut o nuntă.

– Îmi aduc aminte. Tonul lui reținut o puse pe gânduri. El observă surpriza ei pentru că ridică din sprâncene. Ai ieșit cu tipul ăla doar câteva luni. Și dintr-o dată aud de la Olivia că te-ai măritat la tribunal.

– N-am avut habar că te-a supărat aşa de tare.

Din nou, se opri locului.

– Să mă întorc? Ar fi mai uşor pentru tine să-mi înfigi cuţitul.

– Nakos –

– La naiba, m-a ofticat. Îl uram pe nemernicul ăla. N-a fost niciodată drăguţ cu tine. Şi să nu-mi spui? Să presupui că n-aş vrea să fiu acolo pentru tine? A fost naşpa ce ai făcut.

Închizând ochii, ea scoase un oftat tremurat.

– Ai dreptate. Îmi pare rău. Doar că...

Fusese jenată. De tot. Că se măritase cu primul tip care manifestase un oarecare interes faţă de ea, indiferent dacă fusese nepotrivit. Că acceptase aşa de repede, fără ca măcar să-i fi oferit un inel de logodnă. Că n-avuseseră bani de nimic, nici măcar de un buchet.

Scuturând din cap, ea se concentră asupra cămăşii lui Nakos, cu obrajii în flăcări. Doar gândul ca el să fi fost prezent la tribunal o făcu să fie cuprinsă de o ruşine pe care n-o putea evita. De aceea nu-i spusese. Nici Oliviei. Kyle fusese singurul care participase la ceremonie din partea lui Amy, iar Mark, fratele lui Chris, din partea mirelui. Doar reamintindu-şi încăperea impersonală şi jurămintele lipsite de conţinut pe care le înşirase, simţi cum nefericirea îi inundă pieptul.

Singurătatea şi disperarea determinau oamenii să facă gesturi prosteşti. Cum ar fi măritişul cu un bărbat care n-o iubea, care nu-i permitea să lucreze, refuza să-i sprijine interesul în fotografie sau s-o bage în seamă decât dacă era destul de beat ca să i se scoale.

– Doar că ce? Tonul mângâietor al lui Nakos o făcu să tresară şi să se uite la el. Termină fraza.

Pentru nimic în lume n-ar recunoaşte întregul adevăr.

– Mă gândeam că poate m-ai fi oprit.

Iritare, durere şi hotărâre i se afişară rapid pe faţă

– Dacă mă uit înapoi, ar fi fost aşa ceva rău?

– Chiar n-am nevoie de atitudinea de „ţi-am spus eu".

O privire domoală şi el oftă.

– Nu m-aş fi amestecat, Ames. Totuşi aş fi fost acolo să te sprijin. Dar mi-ai răpit ocazia asta.

Naiba să-l ia.

– Am spus că-mi pare rău.

Privirea lui întunecată o măsură ca şi cum ar fi analizat-o amănunţit. O cercetare mângâietoare a părului, obrajilor, buzelor apoi din nou a ochilor. Ea n-avea idee ce văzuse el, dar frustrarea îi strânsese buzele. Ca şi genele, buzele lui erau irosite pe un bărbat. - De ce ai făcut-o? Vocea lui era un murmur jos ce abia dacă se auzea din cauza muzicii. De ce dracu' te-ai măritat cu ticălosul ăla?

Fără a mai putea îndura, ea se îndepărtă de el, făcând ca braţele lui să cadă pe lângă trup. Subiectul ăsta ieşise din discuţie. Dintr-un oarecare motiv, nu discutaseră despre el, şi ea fusese recunoscătoare. Să-l aducă în discuţie acum, să disece şi să zgândăre vechea rană ar împiedica vindecarea. Avea şi ea o limită înainte de a se spulbera.

– De ce, Ames?

Naiba s-o ia de treabă. Nu era ca şi cum nu mai avea cui să se spovedească.

– Era cel mai bun lucru pe care-l puteam căpăta.

Nakos tresări.

– Ce dracu' înseamnă asta?

Întorcându-se cu spatele spre ochii lui mari şi şocaţi, cu o expresie nefericită, ea o luă spre uşă. O tequila, două tequila, trei tequila... podeaua. Ăsta era singurul plan pentru tot restul

serii. O să înşface o sticlă de Cuervo din casă, o să meargă la nesfârşit spre cabanele personalului şi o să se târască în camera fratelui ei să se facă praştie.

Doar că un braţ musculos i se înfăşură de mijloc pe la spate şi o ridică de la pământ, strivindu-i şira spinării de un piept solid ca zidul.

– Discuţia asta nu s-a terminat, *anim*.

Anim. Nu mai folosise niciodată cuvântul ăsta în prezenţa ei. Habar n-avea ce înseamnă în limba lui maternă Arapaho, dar bănuia că era o înjurătură.

El o duse spre ieşire cu călcâiele plutind deasupra podelei ca şi cum nu cântărea nimic.

– O să avem o discuţie.

– Ba nu, n-o să avem.

– Ba da. Tronc, tronc. Am avut de-a face cu genul tău de încăpăţânaţi toată viaţa. Crezi că nu ştiu cum să mă descurc cu tine?

De ce începea să se excite? Ca şi cum nu mai putea respira şi fierbinţeala i se răsucea în pântece şi părţile ei feminine se încleştau. Nakos ca mascul alfa era sexy rău.

Câteva capete se întoarseră spre ei, urmărindu-le traseul prin încăpere, pe lângă mese şi afară pe uşa deschisă.

Un pantof îi alunecă din picior.

– Mi-am pierdut pantoful.

– O să-l luăm mai târziu, Cenuşăreaso.

– Provoci o scenă. Se foi, dar el o ţinea neabătut.

– Nu-mi pasă. Merse pe iarba plină de pietriş, coti după colţ şi o puse pe pământ în afara privirilor participanţilor la petrecere. Lipind-o cu spatele de stinghiile de lemn ale şopronului, el se uită în jos spre ea, la doar câţiva centimetri distanţă unul de altul.

– Explică.

Erau înconjuraţi de întuneric. Se auzea ţârâit de greieri. O adiere caldă îi sufla prin păr. Licurici sclipeau în depărtare. O bufniţă huhui.

Ea. Nu. Spuse. Nimic.

El îşi încrucişă braţele.

– Pot sta aşa toată noaptea.

Da, ei tocmai de asta îi era teamă.

Capitolul Patru

El era cel mai bun lucru pe care-l puteam căpăta.

Cu afirmaţia asta învârtindu-i-se prin minte, enervarea pulsându-i în tâmple, Nakos se uită la Amy aşteptând să izbucnească. O cunoştea mai bine decât oricine. Prea multă tăcere încordată şi va ceda. Era doar o chestiune de timp.

Umbrele copacilor creau o imagine haotică cu lumina lunii pe pielea ei de alabastru. Părul castaniu închis îi trecea de umeri şi simţea o afurisită de mâncărime să-şi vâre mâinile în şuviţele alea şi s-o silească să se uite la el. De când dansase cu el înăuntru, ea nu se mai uitase spre el mai mult decât doar în treacăt şi asta mai mult decât ce spusese, făcuse să-l cuprindă îngrijorarea.

Cu braţele încrucişate, scutură din cap. Asta nu era ea. Resemnarea din umerii căzuţi, curbura tristă a buzelor, lipsa strălucirii din ochii de sirenă... Nu era Ames a lui. Unde îi era focul? Unde era femeia care putea să-l încolţească şi să-l disciplineze? Emana încredere aşa cum majoritatea oamenilor emanau feromoni.

Doar că... Nu. Nu în ultima vreme. Încă de la incidentul cu Anticristul, fusese o versiune ştearsă a fetei plină de energie

de care el îşi amintea. De fapt comportarea ei data cu mult înainte de apariţia în scenă a lui Chris. Dar nu în aşa o măsură. La dracu', Nakos jură că ea nu mai avea nicio fărâmă de luptătoare în ea.

Fiind crescut de doi părinţi atenţi şi grijulii împreună cu faptul că avea drept cele mai bune prietene două fete, aflase vreo câteva lucruri. Mai înainte de toate, cum să iubească. Să nu se ferească de sentiment sau de afecţiune, ci să le accepte. Avea doar o singură şansă în faţa acestui lucru fragil numit viaţă şi n-avea de gând să-l irosească în regrete, prea temător să spună ce simţea oamenilor la care ţinea.

Mai înţelesese cum să citească fiecare nuanţă şi să aprecieze ce aveau nevoie fetele pentru că ce spuneau câteodată cu trupurile, le contraziceau vorbele. Apropierea de ele îi cultivase gena protectoare până când îi cuprinsese ADN-ul. Olivia şi Amy. Ele mai întâi, întotdeauna. Şi acele instincte reveneau la viață din hibernarea temporară să-i zguduie colivia şi aşa fragilă.

Ea stătea în fața lui, atât de aproape încât îi putea simţi parfumul uşor şi îşi ţinea gura închisă. De câte ori îşi dorise să tacă şi destinul alesese chiar clipa asta să-l asculte?

Unul din ei trebuia să cedeze. Putea foarte bine să fie şi el.

– N-ai vrut să spui asta, da? Te rog, *Hihcebe*, să fie aşa. Dacă nu, ticălosul ăla făcuse mai mult rău decât crezuse Nakos. Meriţi mult mai bine decât el.

Singurul ei răspuns fu să-şi închidă obosită ochii.

Ceva nu era în regulă. Revelaţia îi înţepa pielea şi simţi în pântece un ghem de gheaţă. Dacă ea credea că tot ce merita era... tipul ăla, atunci fusese o chestiune anterioară apariţiei lui Chris şi apoi măritişului cu el. Ce dracu' îi scăpa lui Nakos? Pentru că era încurcat.

– Uită-te la mine. Aşteptă până când ea îşi ridică pleoapele şi rezistă impulsului de a o îmbrăţişa. Nu se atingeau des, nu aveau genul ăla de relaţie.

– Nu mă poţi convinge că cea mai bună persoană cu care să-ţi petreci viaţa era el. Un bărbat care îţi vorbea de parcă erai un lucru, care a îndrăznit să ridice o... Doamne, putea face moarte de om doar gândindu-se la asta. Amy se jurase pe toţi sfinţii că fusese doar o singură dată când Chris o lovise. Nu-mi pot scoate din minte ziua aceea.

– Ştiu. Dădu din cap. În sfârşit, o licărire de furie îi atinse ochii. Pentru că Olivia era în pericol.

La naiba, nu. Înţepeni aşa de tare încât parcă era gata să plesnească. În niciun caz, cum să creadă ea că nu-i pasă de ea nici măcar atât. Nu se gândise absolut deloc la asta. Dar... la dracu'.

– Da, Olivia era în pericol. *Amândouă* eraţi. Plesni cu palmele peretele de deasupra capului ei, încercând şi nereuşind să-şi stăpânească emoţiile conflictuale care-l cotropeau. Furie pentru ce făcuse nemernicul ăla. Teama că ceva îngrozitor s-ar putea întâmpla celor două fiinţe pe care le iubea. Şi cel mai şocant, durere că nu bănuise că Amy pusese la îndoială această dragoste.

– Refuzul de a privi lucrurile în faţă nu înseamnă că ele dispar, Nakos.

Avea nevoie de o tărie. Şi de o cămaşă de forţă.

– Ai vreo idee ce mi-a făcut faptul că te-am văzut aşa? Degetele lui se încleştară de scânduri şi vopseaua îi intră pe sub unghii. Să te găsesc pe jos, plină de vânătăi, abia ţinându-ţi ochii deschişi...

Nu mă lăsa... Te rog, Nakos. Nu mă lăsa.

Un geamăt îi ieşi din gât.

Ochii ei se îngustară bănuitori ca şi cum încerca să se decidă dacă să-l creadă. Şi simţi cum ramificaţiile îngheţate ale unei răceli narcisiste îl pătrundeau până la oase şi îi cuprindeau muşchii şi venele.

Faptul că ea se îndoia de el în orice fel era o lovitură mortală. Undeva pe parcurs, dăduse greş cu ea. Era cu totul inacceptabil. În special având în vedere sursa. Olivia îşi pierduse aproape întreaga familie, dar avea încredere. Compasiune. O lumină în întuneric. Amy era total opusă. Avea rude de sânge, chiar aici în oraş, totuşi ei se lepădaseră de ea în nenumărate rânduri. Nu lăsa pe nimeni să pătrundă până la ea şi primul instinct era să ridice ziduri. Ea *era* întunericul.

Pentru că această discuţie nu ducea nicăieri, încercă o abordare diferită.

– De ce stai cu Kyle? Oliviei n-o să-i placă. Şi locul tău nu e acolo. Ceea ce n-avea nimic de-a face cu muncitorii care locuiau în cabane şi totul cu confortul. Nu numai că nu era loc, dar nici intimitate.

– Nu mi-e locul nicăieri. Deşi se uita în ochii lui cu hotărâre şi folosise tonul ei tăios, tremurul imperceptibil al buzei inferioare o dădură de gol.

Înainte chiar de a putea contracara asta, în dreapta lor se auziră paşi pe pietriş. Kyle apăru şi se uită strâmb la ei.

– E vreo problemă?

Câteva. Drace', problemele se adunau cu grămada şi situaţia lor devenea critică. Indiferent de asta, Nakos trase aer în piept.

– Suntem în regulă. Dă-ne un minut.

– Nu se poate. Olivia vă caută înăuntru. Privirea lui se plimbă între ei ca şi cum întrerupsese o situaţie în care niciun frate nu voia să-şi găsească sora.

Exact ce Nakos n-avea nevoie chiar acum. Se depărtă de la perete şi arătă spre Amy.

– Nu pleca nicăieri. N-am terminat încă.

Drept răspuns, ea se aplecă, îşi scoase şi celălalt pantof şi se îndreptă de spate. Ridicând sprâncenele provocator, legănă pantoful într-o mişcare de prinde-mă-dacă-poţi şi îl aruncă fără ifose la pământ.

Hihcebe. Nu exista niciun whiskey single malt în tot statul Wyoming să-i poată face faţă.

Îl urmă pe fratele ei în şopron şi se opri chiar în faţa uşii de la intrare luându-l pe tip de braţ.

– De ce mă căuta Olivia?

– Cred că aruncarea jartierei[1].

Pentru Dumnezeu, ce făcuse să merite toate astea?

– Amy a spus că stă cu tine în noaptea asta?

– Da, deşi n-am nicio idee unde. Kyle încrucişă braţele, arătând ca o imagine mai tânără a surorii lui, cu mai puţin tupeu. O oală e mai mare decât camera mea şi am doar un pat de o persoană. Pe care, apropo, nu vrea să-l folosească. Sunt sigur că o să ajungă sub pat.

Peste cadavrul lui Nakos.

– Ascultă, ia doi oameni şi du-te în casa principală. Vreau să împachetaţi într-o oră toate lucrurile din camera ei şi să le aduceţi la mine acasă. Scotoci în jeanşi căutând cheile şi i le dădu lui Kyle. Sus, a doua uşă pe dreapta e camera de oaspeţi. Puneţi toate lucrurile ei acolo.

– Bine, spuse încet Kyle. Ştii că părinţii vor înnebuni. N-au prea sărit în sus de bucurie când au aflat că o să stea cu –

1. Echivalentul pentru burlaci al aruncării buchetului miresei pentru femei nemăritate (n.tr.)

– Nu dau doi bani pe asta. Fă-o. Şi, aplecându-se în faţă cu mâinile pe şolduri, n-o să-i spui nimic de trebuşoara asta. Intri, ieşi şi îmi aduci cheile.

– Cum spui tu, omule. Răspunsul blazat contrazicea admiraţia din ochii tipului. E ca şi făcut.

Stând puţin să respire, Nakos se uită la cizme. Prin aer se auzeau muzică şi râse, răsunându-i în urechi. De ce dracu' părea că işi recăpătase echilibrul?

– Nakos.

Se uită spre Olivia în celălalt capăt al încăperii şi zâmbetul ei îi linişti ceva din nebunia din minte.

– Vin. Fără chef.

Treizeci de minute mai târziu, îşi dori să fi plecat pe loc de acolo când fusese chemat. Cu Olivia în poala lui Nakos, Nate îi scoase jartiera cu un gest teatral şi în loc să-i alinieze pe burlaci pentru a le-o arunca, soldatul i-o dădu lui Nakos şi dădu din cap. Apoi veni chestia cu afurisitul de buchet pentru care habar n-avea de ce era necesară prezenţa lui. Primi bătăi pe spate şi strângeri de mână pe tot drumul spre ieşire.

În niciun caz Amy nu-l aşteptase, dar oricum, verifică locul. Singurul lucru ce rămăsese era pantoful ei şi amintirea deranjantă a discuţiei lor. Cenuşăreasa într-adevăr.

Pentru că n-avea cheile, nu putea fi vorba să ia camioneta spre cabana muncitorilor. Doar dacă voia să meargă pe jos kilometri întregi şi să-şi consume jumătate din noapte. N-avea nicio garanţie că într-acolo plecase şi ea. Să sperăm că nu se dusese înspre casa principală. N-avea prea multe lucruri, dar bărbaţii nu terminaseră de împachetat lucrurile ei până acum. Dar pe de altă parte, dacă ar fi mers într-acolo, poate că i-ar fi legat fedeleş şi le-ar fi băgat frica-n oase.

Plecă spre casa Oliviei. Putea începe de acolo la fel de bine ca de oriunde altundeva. Dar la jumătatea drumului o mişcare văzută cu coada ochiului îl făcu să se oprească brusc.

Întorcându-se, o văzu pe Amy între şopron şi cimitir. Cam la cincizeci de metri distanţă, un stejar stătea pe vârful unui mic deal. Atârnând de o creangă solidă era un vechi leagăn dintr-o anvelopă ce fusese acolo încă de pe vremea când erau copii. Era aşa de întuneric încât abia putea s-o zărească, dar rochia albastră pe care o purta şi pletele castanii fluturând în vânt o dădeau de gol.

Apropiindu-se, el fu şocat de felul în care trecutul se ciocnea cu prezentul. Prima dată când o văzuse, ea era exact pe acelaşi leagăn şi aşa ca şi acum, se lăsă pe spate în vreme ce părul moale cădea în valuri, vârfurile atingând iarba. Acum era singură, dar atunci, în acea zi, Olivia stătuse lângă ea.

Ciudat, uitase că o văzuse mai întâi pe Amy. Ceva la curbura fragilă a spatelui contrazicea râsul sincer, aproape senzual pe care-l scosese. De la bun început se îndrăgostise de şuviţele roşcate ale Oliviei ce erau atât de deosebite de caracteristicile Arapaho din rezervaţie. Privind retrospectiv, reacţionase ca şi cum fusese hipnotizat.

Dar Amy? Trezise o reacţie fizică ce chiar şi la vârsta de nouă ani, o recunoscuse ca fiind conştientizare. Bătăi necuviincioase ale inimii combinate cu o apăsare în gât. Curiozitate, bănuia el. Habar n-avea cum s-o încadreze acum.

Lumina lunii îi scălda pielea în nuanţe diafane stând aplecată pe leagăn, cu degetele fine ţinându-se de frânghia de deasupra. Rotunjimile sânilor şi şoldurilor se reliefau pe rochie datorită poziţiei şi naiba s-o ia de treabă dacă nu-şi simţea inima ce bătea să-i spargă pieptul. Din nou. Ce dracu' îi făcuse cu trei luni în urmă? De atunci nu mai era om.

Urcând dealul, zâmbi şi se uită la faţa ei ce stătea invers, cu susul în jos, aplecându-se asupra ei.

– Arăţi ca o nimfă sub razele de lună atârnând de un copac.

– Nu, nimfele au parte de mai mult sex decât mine.

Nici măcar nu se gândea să comenteze asta.

– Ştii multe despre nimfe, aşa-i?

– Nu pot spune că ştiu ceva, dar legendele spun că sunt nişte fiinţe extrem de senzuale ce preferă natura şi au o alură irezistibilă.

El se întrebă dacă ea îşi dădea seama că de fapt se descrise pe ea însăşi. Şi fireşte, ştia câte ceva despre fiinţele fantastice. Despre orice subiect, de fapt. Avea o inteligenţă ce nu era nici condescendentă, nici lăudăroasă. O calitate subtilă ce-i dădea posibilitatea să ducă o conversaţie despre aproape orice.

Nu pricepea de ce găsea că asta era ceva excitant, dar nu dădu atenţie. Cât de mult putea.

– Sunt şocat că m-ai aşteptat. Îşi relaxă umerii pe când ea se îndreptă de spate, uşurat că încordarea îi dispăruse de pe faţă. Tu mă asculţi rar, ba chiar aproape deloc.

Ea scutură din cap, cu milă.

– Nu te aşteptam pe tine. Să observi că nu stăteam lângă şopron cu sufletul la gură aşteptând să te întorci.

Nici tonul ei vesel, frazarea şi vorbele nu erau deloc excitante. *Nu erau.*

– O să-mi însemn pe un bileţel să nu uit. În glumă, se gândi cât de mult îi plăcea unde îi stătea acum capul. Odată ce ea va afla că el îi mutase lucrurile acasă la el, era pasibil să rămână fără cap. Cu o clipă în urmă, mi-am adus aminte că ne-am cunoscut exact în locul ăsta.

– Abia ţi-ai amintit, da? Atât de memorabil a fost.

Ea habar n-avea. Şi el era pe un picior greşit aici.

– Vreau să zic că mi-am adus aminte de amănunte. Scuteşte-mă, da? Aveam nouă ani.

Drept răspuns, ea atinse iarba cu vârful degetelor şi începu să-şi învârtă încet leagănul.

– Eşti nostalgic, Nakos?

Nostalgic, enervat. Ce mi-e baba Rada, ce mi-e Rada baba.

– Era o amintire plăcută.

Zâmbetul ei brusc îi consumă nişte celule din creier. Aşa era de malefică.

Cu călcâiul, opri leagănul.

– Ştii ce-mi amintesc eu? Tu holbându-te la Olivia ca şi cum îţi înghiţiseşi limba.

Din nou, înţelesese greşit. Olivia calma nebunia. Amy tulbura apele.

– Şi tu mi-ai furat pălăria de cowboy. Poate că într-o zi mi-o dai înapoi. Îşi îngustă ochii. De ce zâmbeşti aşa de sinistru?

Spre disperarea lui, ea se ridică pe deasupra cauciucului, se întinse şi îşi atârnă picioarele de creanga de deasupra. Cu rochie şi celelalte.

Pentru a evita să se uite unde nu trebuie, îşi puse o mână pe ochi.

– Dă-te jos, Ames. Când ea nu răspunse, el se uită printre degete şi o văzu stând pe margine întinzându-se spre un nod unde ramurile se întâlneau cu trunchiul. La naiba, ce sus era. Ames, jos. Acum.

– Doar o clipă.

El nu ştia ce-i făcea inima să bată mai cu putere – grija să nu cadă sau nesfârşita etalare a picioarelor pe sub rochie.

– La naiba. Amy, haide. Neînfricată mai era. Ca întotdeauna.

Trase ceva de pe nod şi – să-l trăsnească – se răsuci pe vârfuri. Ceva îl lovi drept în faţă şi ateriză la picioarele lui.

O privire în jos... şi îşi văzu vechea pălărie. Era strivită şi materialul negru devenise de un cenuşiu şters, cu frunze lipite pe ea, dar fără îndoială că era pălăria lui.

– La ce a folosit? Cu mâinile în şolduri se încruntă spre ea. S-o pui acolo de la bun început sau să vrei acum s-o dai jos?

– O fată n-are nevoie să se explice, nu în faţa unui băiat sau a bărbatului care a devenit.

Ea trebuia să fie însoţită de un manual de întrebuinţare. Şi nu unul în spaniolă.

– Bine. Nu-mi spune. Doar dă-te jos.

Dar ea începuse deja să coboare. Cu picioarele încolăcite în jurul trunchiului, se răsuci până când apucă frânghia şi mlădioasă ca o acrobată de circ, îşi legănă trupul suplu până când atinse pământul cu picioarele.

– Cu plăcere. Ca şi cum îi mai venise un gând, zâmbi.

La naiba cu instrucţiunile. Ei îi trebuia o etichetă de avertizare. *Atenţie: contactul accidental poate provoca vătămare mentală şi corporală.*

El se frecă cu mâna pe faţă şi se uită din nou spre ea. Oricât de mult ar fi vrut răspunsuri la discuţia lor precedentă, n-avea inima să facă asta. Ea se comporta mai mult ca vechea Amy, cea care îi făcea ochiul stâng să se zbată şi era epuizat.

Ea se aplecă şi luă pălăria de la pământ. După ce o scutură cu putere, rămase tot turtită.

– Mai degrabă ai putea s-o arunci.

Neputându-se abţine, el râse. Aspru, răguşit, necizelat. Pe cuvânt, doar ea mai reuşea să scoată aşa ceva de la el în majoritatea zilelor.

– Ce dracu' să mă fac eu cu tine?

– Ai putea să mă duci la Kyle ca să nu trebuiască să merg pe jos. Picioarele mele au fost chinuite destul cu instrumentele alea de tortură. Clipi spre el. Înclină capul. Deşi nu-i ce crezi tu.

– Nu. Nu chiar. Şi da, despre mersul la fratele ei...

– Mă rog, dacă asta te face să te simţi mai bine, părinţii mei obişnuiau să-mi spună asta tot timpul în copilărie şi n-au descoperit niciodată o rezolvare.

Efectiv, cum să-l facă asta să se simtă mai bine?

– Sunt nişte nemernici şi aş prefera să nu mă compari cu ei sau să ne foloseşti numele în aceeaşi frază.

– Ahh, Nakos.

Lui nu-i plăcea nici că lua toate astea în derâdere. În special, nu asta. După seara asta, era clar că o abuzau mental la un nivel ce nu credea că putea exista.

– Ea doar că nu ţi-a spus că eşti curvă, Ames. Lăsând la o parte multitudinea celorlalte chestiuni. Îşi încleştă pumnii pe lângă trup.

Ea ridică din umeri ca şi cum el spusese că probabil mâine va ploua.

– Nu te contrazic. Doar mă întreb de unde vine agresivitatea asta de tip alfa. Te porţi de parcă nu i-ai mai fi cunoscut până acum.

Proba A. Tocmai îi confirmase afirmaţia.

Cu o blândeţe pe care aproape că n-o mai văzuse, trăsăturile ei se îmblânziră şi înaintă.

– Haide, calmează-te. Trepidezi de furie. Nu-ţi stă deloc în fire. Am mai spus-o şi înainte. Nu lăsa să te supere, în regulă?

Nu. E. În regulă. Părinţii ar trebui să-şi iubească şi să-şi sprijine copiii, indiferent câte greşeli făceau. Nu s-o categorisească drept curvă, s-o dea afară din casă sau nici măcar să nu-i facă o vizită în vreme ce zăcea în pat distrusă şi

plină de vânătăi după o bătaie. O bătaie administrată de cineva care trebuia s-o iubească.

Atât de mult dorea să treacă seara asta, că pentru el era deja mâine.

– Trebuie să-mi iau lucrurile din şopron înainte să mergem acasă.

Acasă la el. O să-l omoare. Să sperăm că se întorsese Kyle cu cheile.

– Haide. O să-ţi luăm şi pantofii.

– Sau îi putem da la cai.

El îşi înăbuşi un râs.

– Îmi plac caii. O să-i aruncăm în foc.

De fapt, fratele ei îi aştepta pe când îşi făceau drum prin iarbă.

– Totul e aranjat. Kyle dădu din cap spre sora lui şi o luă din loc intrând în şopron.

O privire iute şi el văzu că părinţii lui plecaseră. O să-i cheme mai târziu. Luându-şi haina de pe un scaun, o conduse pe Amy la maşina lui, parcată în faţa casei Oliviei.

Odată ce fură instalaţi înăuntru, el oftă. Lung şi tare. Porni motorul.

– Ştii că ţin la tine, da? Îi putea simţi privirea aţintită asupra lui, dar nu se uită înspre ea. Doar adu-ţi aminte asta când o să ajungem acolo unde mergem.

Capitolul Cinci

Cabana în stil rustic cu două etaje a lui Nakos fusese construită de părinţii Oliviei cu câţiva ani înainte de a muri şi era destinată a fi locuită de cel ce ocupa postul de supraveghetor. Era plasată pe terenul ranch-ului Cattenach, pe păşunea de sud cu vedere spre munţii Larramie pe o parte, preeria vastă la capătul din spate şi un pâlc de plopi la nord.

Amy nu mai intrase acolo de pe vremea copilăriei. Totuşi iat-o acum, stând în camera de oaspeţi de la etajul al doilea cu doar un perete de rigips subţire între ea şi camera unde dormea Nakos. O... luase acasă cu el. Aranjase să-i fie aduse toate lucrurile. Doar el putea organiza aşa ceva.

Şi nu era în regulă. Nu era mai răspunzător de bunăstarea ei decât Kyle. Totala pierdere a independenţei de la divorţ fusese iritantă, dar să fie complet mutată era mai rău. Ca un puf de păpădie în bătaia vântului. Dezrădăcinată. Neajutorată. Ura să nu poată sta pe picioarele ei.

Cu toate astea, n-avea de ales. Olivia avea nevoie de intimitate cu Nate, nu ca Amy să bântuie să le deranjeze extazul nupţial. Camera lui Kyle din cabana personalului abia avea spaţiu pentru el. Părinţii ei cu siguranţă că n-ar ajuta-o. Deşi câştiga ajutând-o pe mătuşa Mae să gătească pentru

muncitorii Oliviei în casa principală, Amy abia dacă reducea cu puţin sumele cheltuite de Chris pe cartea de credit. Luna trecută, le consolidase printr-un singur împrumut ceea ce ajutase, dar nu rămăsese mai nimic să plătească chirie în altă parte. Şi în Meadowlark erau foarte puţine pensiuni. Micul lor oraş era în majoritate o comunitate de ranch-uri. Pe deasupra, solvabilitatea ei se dusese de râpă.

Prinsă între dorinţa de a ţipa cât o ţineau plămânii sau de a plânge până îşi storcea şi ultimele lacrimi, stătea în mijlocul dormitorului, nemişcată, încă de când ajunseseră acolo. Purtând încă rochia de domnişoară de onoare.

Două genţi de voiaj conţinând câteva articole de îmbrăcăminte de ale ei erau aşezate în mijlocul patului lat, pe deasupra unei pături galben cu verde. O cutie cu cosmeticalele ei stătea pe o comodă lungă la peretele opus. Şi echipamentul fotografic fusese aşezat cu grijă lângă un cufăr sub fereastra ce dădea spre sud. Perdele galbene flutura în vântul de munte.

Îşi strânse degetele de la picioare şi îşi plimbă privirea de la fotografiile de pe pereţii albi la echipamentul ei. La două săptămâni după ce venise să locuiască cu Olivia, sosise un pachet pentru Amy. Înăuntru era un aparat foto nou-nouţ, imprimantă şi laptop. Ceea ce trebuie că costase câteva mii de dolari înlocuind ceea ce distrusese Chris. Pachetul venise fără vreun bilet şi ea n-avea nicio idee cine trimisese cadoul. Doar că după câteva zile, Nakos mărturisise.

De ce? Nu că acest gest nu fusese exact precum personalitatea lui miloasă, dar niciodată nu-i dăduse impresia că îi plăceau fotografiile ei. Pentru că spusese foarte puţin când îi arătase înainte fotografii noi, renunţase, nevrând să-l facă să creadă că trebuia să-i ofere laude false.

Doar că... trei dintre fotografiile ei originale erau agăţate

în camera de oaspeţi – o rază de soare pătrunzând printr-un orificiu într-o veche bucată de lemn, o fotografie a unei cizme de cowboy lângă o potcoavă şi o mână mare înmănuşată, ţinând frâiele. Jos deasupra poliţei căminului era o altă fotografie de-a ei. Bones- câinele ciobănesc al Oliviei – alergând o turmă de juncani.

Treaba era că Nakos nu avea nicio altă lucrare artistică pe pereţi. Nu că ar fi văzut aşa ceva. Nu rămăseseră mult la parter din cauza orei înaintate, dar după câte putea spune, doar fotografiile ei decorau casa. Doar că... nu ştia ce să înţeleagă din asta.

Privirea i se duse din nou spre cufăr. Nu scosese din cutie articolele făcute cadou de el. Acceptarea cadoului nu era în regulă, chiar la fel cum prezenţa ei aici o făcu să simtă o urmă de vină.

Nu aşa îşi închipuise că va arăta viaţa ei.

Pe culoar se auziră paşi, dar ea rămase în continuare cu faţa întoarsă de la uşă, neputând să-şi ia privirea de la articolele ce odinioară erau singura ei bucurie. Greutatea aparatului foto în mână. Jucându-se cu focalizarea să prindă o poză reuşită. Aşteptând lumina perfectă sau unghiul bun pentru a capta pentru veşnicie un fragment din timp.

Totul arăta mai frumos privind printr-o lentilă. Nu existau respingeri sau cuvinte grele sau dezamăgiri. Majoritatea oamenilor credeau că fotografiile erau un portret de o brutalitate sinceră a ceva - o persoană sau un obiect sau un eveniment. Pentru ea nu era aşa. Fotografiatul era singurul moment în care se simţea eliberată de realitatea dură.

– Hei, eşti încă trează. Nakos se sprijinea de tocul uşii, cu braţele încrucişate, dar ea rămase nemişcată văzându-l cu coada ochiului.

– Da.

– Şi încă îmbrăcată.

– Da.

– Şi exact în acelaşi loc unde te-am lăsat acum două ore.

– Da. Asta era ea în câteva cuvinte. Inertă. Stând locului. Ar fi râs de ironie dacă sinusurile ei n-ar fi înţepat-o ameninţând-o cu lacrimi.

Tăcere.

Ezitarea lui era fie o metodă tipică s-o facă să vorbească prima sau îşi aduna gândurile pentru a şti ce să facă. Întotdeauna precaut, prietenul ei. În mod obişnuit, nu vorbea mult şi când o făcea, mai întâi gândea. Doar dacă şi alţi oameni ar fi fost aşa de atenţi ca şi el.

Se auziră haine fâşâind şi el intră. Desculţ, cu o pereche de pantaloni lejeri de trening şi un tricou alb, merse spre fereastră. Îşi desfăcuse coada de cal şi şuviţele de păr negru ca pana corbului îi ajungeau până la umeri. Era aşa de al naibii de bine clădit. Graţie zveltă şi tonus muscular discret. Piele măslinie. Arăta... delicios.

Ceva din intimitatea situaţiei o făcu să-şi piardă răsuflarea. Era... lejer într-un fel în care nu mai fuseseră de mult timp. Acelaşi dormitor. Doar o lampă cu o lumină slabă şi luna ce alungau umbrele întunericului. Fiecare respiraţie şi mişcare a lui îi anunţau prezenţa.

Cu toate că era în cealaltă parte a camerei, acapara tot spaţiul. Chiar şi gândurile nerostite erau o prezenţă.

Se aplecă şi ridică cutia cu aparatul foto de pe cufăr. Uitându-se atent la pachetul din mâinile lui uriaşe.

– De ce nu le-ai deschis? Au trecut luni.

Pentru că nu merita. De aceea.

– De ce ai făcut-o? De ce le-ai cumpărat pentru mine?

– Eu te-am întrebat primul.

– Răspunde-mi la întrebare şi o să-ţi răspund şi eu.

Gânditor, îşi plimbă degetul mare pe cutie.

– Nu le-am cumpărat eu. Nate le-a cumpărat. Când ea se încruntă, el ridică din umeri.

A mers cu Olivia la fosta ta casă, a ajutat-o să-ţi împacheteze lucrurile după ce Chris a fost închis. Nate văzuse ceva din lucrările tale acasă la Olivia şi a fost impresionat. Mi-a spus că are multe economii şi nicio idee ce să facă cu banii.

– Atunci, de ce ai minţit? De ce ai spus că erau de la tine? Asta nu-i stătea în caracter. N-avea nicio fărâmă de necinste în el, era întotdeauna cinstit.

– La vremea aia, era complet străin pentru tine. S-a gândit că ai fi acceptat mai degrabă dacă veneau de la mine. Cu buzele strânse, puse la loc aparatul foto. Bănuiesc că a greşit pentru că n-ai deschis nimic. Cu o expresie serioasă, o studie. Mă gândeam să fac şi eu acelaşi lucru, dar mi-a luat-o înainte.

– De ce? La naiba, suna ca un papagal, dar inima îi bătea cu putere şi nu ştia ce să înţeleagă din mărturisirea lui.

El se încruntă cu un aer de frustrare.

– Pentru că te face fericită. Tonul era sincer şi arăta că răspunsul îi era la îndemână.

Şi totuşi...

– Deci n-avea nicio legătură cu faptul că tu credeai că am talent. Şi se spunea că femeile sunt dificil de înţeles. De ce să cheltuieşti – sau să te gândeşti să cheltuieşti – mii de dolari pe un cadou ca ăsta dacă...

– Pentru mine nu contează cât de talentată eşti. Dacă ar fi după mine, ai putea poza grămezi de bălegar pe jumătate neclare. Îşi puse mâinile pe şolduri şi un picior într-o parte,

pierzându-şi clar răbdarea. Tot ce mă preocupă e dacă îţi place ce faci. Şi asta, arătă cu degetul mare peste umăr spre cufăr, îţi aduce bucurie.

– Cum de ştii? Corpul ei nu ştia cum să reacţioneze faţă de el mai mult decât mintea. Pe de o parte, era cel mai dulce lucru pe care-l auzise de multă vreme. Dar pe de altă, părerea lui conta pentru ea. Şi nu-şi manifestase chiar entuziasmul faţă de pozele ei.

Dând drumul unui oftat din inimă, el se uită spre tavan ca şi cum se ruga pentru îndrumare din partea Celui de Sus.

– Pentru că te cunosc pe *tine*, Ames. Acei ochi păcătoşi, negri ca noaptea se îndreptară spre ea. Bicepşii se umflară şi se văzură pe sub mânecile tricoului.

Şi uită de asta. Mintea ei ştia exact ce să facă. O duse direct la prostii. Gânduri despre cum să fie luată în braţele alea, sânii striviţi de pieptul lui ca de un zid, degetele ei trecând peste muşchii abdomenului...

– Hai să uităm pentru o clipă că ai talentul de a opri timpul şi a aduce o lacrimă în ochi cu fiecare clic al aparatului. Înaintă cu un pas, dar se opri. Că fiecare fotografie spune o poveste unică şi că nu pot să-mi iau privirea de la ele. Singurul lucru ce mă interesează e ce îţi provoacă ţie.

Ea scoase un râs uluit. Dacă n-ar fi râs, poate că ar fi sfârşit în poziţie fetală suspinând. Lui îi... îi plăcea munca ei. În toţi anii ăştia jucându-se cu acest hobby, nimeni nu folosise cuvinte amabile ca astea să-i descrie rezultatul muncii. Pe neaşteptate, ochii i se umplură de lacrimi.

El îşi apăsă o mână pe piept.

– Eşti un dezastru ambulant şi vorbitor.

Încă un râs ascuţit.

– Vrei să spui că dacă mă enervează cineva, evident că va

urma un dezastru? Ce lucruri drăguțe spui.

El îngheță. Clipi. Se frecă cu mâna pe față.

– Voiam să zic, mormăi printre maxilarele încleştate, că tu întotdeauna pari a fi într-o stare de haos. Tăcerile nebune când eşti în spatele aparatului foto. Pe față ți se citeşte calmul. Se uită din nou la ea, încordarea dispărându-i de pe față şi când vorbi din nou, avea o voce răguşită. Joasă. Pe bune, Ames, e singura dată când nu sunt îngrijorat de moarte pentru tine.

Ea deschise gura. O închise. Şi se întrebă cum să-şi repornească inima. Totuşi putea respira. Da, gâfâia ca şi cum fugise mâncând pământul.

– De ce te uiți la mine aşa?

– Cum? Spera ca podeaua să nu-i lase o urmă pe față când o să cadă imediat cu fața în jos.

El se încruntă şi mai mult.

– Ca şi cum ți-aş fi sfâșiat gâtlejul cu dinții.

De fapt era destul de corect după ce-l ascultase... Ahh.

– Tu... Îşi frecă fruntea să oprească încăperea din învârtit şi îşi drese vocea. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

– Da, *anim*. Nu trebuie nici să mănânc, să dorm sau să respir.

Ea îi ignoră tonul sec şi se concentră asupra cuvântului aceluia.

– Ce înseamnă cuvântul ăsta? El îl mai folosise şi înainte în seara asta.

– Anim? Înseamnă înger.

Înger. *Înger?* Avea un nume de alint pentru ea şi asta... Doamne, păzeşte-o de omul ăsta blând şi afectuos. Nu putea suporta. Îi spusese Oliviei „roşcățel" încă de când erau copii şi sigur, îi spusese lui Amy „Ames", dar niciodată un nume de alint.

– Înger... şopti ea. Ea era cât se poate de departe de chestia asta.

– Acum ce mai e?

Ea îşi scutură cu putere capul să-şi limpezească mintea. Purtarea lui fusese ciudată toată noaptea. Ea o pusese pe seama supărării legate de nuntă, dar se întrebă dacă nu era mai mult la mijloc.

– N-ai fost niciodată până acum aşa de... Dădu din mână să găsească termenul potrivit. Teritorial. Protector, da. În special faţă de Olivia. Dar nu excesiv aşa ca în ultima vreme. Şi cu siguranţă nu în cazul meu.

– Am fost la fel de protector faţă de tine aşa cum am fost şi faţă de ea. Doar că ascund asta mai bine în ce te priveşte. Tu te poţi descurca foarte bine şi prefer ca nasul să-mi rămână acolo unde e, mulţam fain. Se frecă pe falcă. O studie. Care-i problema de fapt? De ce eşti încă îmbrăcată şi stai în mijlocul camerei? În plus, nu ţi-ai ieşit din minţi când am ajuns aici. Eram aproape convins că o să mă omori. Care-i treaba?

Ea fusese prea amorţită de şoc, apoi copleşită de uşurare. Şi asta fusese înainte s-o cuprindă vina paralizantă.

– Treaba e că sunt aici.

Ochii lui se îngustară.

– Ce? Când ea nu răspunse, el se apropie până când aproape se atingeau. Mai devreme ai spus că nu aparţii niciunui loc. Greşeşti. Am multe camere şi o să ai intimitate. Poţi sta aici fără probleme.

Şi îi spusese înger?

– Nu sunt responsabilitatea ta. Asta dă mult impresia că... ai avea grijă de mine.

El îşi mişcă nările şi ochii îi fură cuprinşi de o înflăcărare ce-i dilată pupilele.

– Ia mai spune-ţi tu odată că eşti o responsabilitate sau o povară şi o să vezi ce o să se întâmple, Ames. Chiar şi eu am limitele mele când vine vorba de răbdare. Închise ochii şi inhală. Când îi deschise, se uită din nou spre ea cu afecţiune. Nu-i nimic greşit să am grijă de tine, să avem grijă unul de altul. Asta fac prietenii.

Dar cu ce se alegea el din asta în afară de a-l încurca mereu prin casă?

– Nu te pot răsplăti pentru asta. Mândria ei era deja praf şi pulbere. Prietenia noastră a părut mereu a fi unilaterală.

– Câteodată nu ştiu dacă să te îmbrăţişez sau să te strâng de gât. Se îndepărtă, se reapropie. Glumeşti, nu-i aşa?

Ea îşi urî nesiguranţa mai mult decât mila pe care o vedea câteodată în ochii Oliviei. Dar asta era. De-a lungul anilor, Amy nu manifestase nici măcar o urmă de emoţie în prezenţa lui Nakos. El şi-ar reproşa enorm dacă ar şti că mai presus de oricine altcineva, el o făcuse să fie aşa. Oricât de copilăresc şi de jalnic ar suna, dar dacă ar avea de ales, el ar alege-o întotdeauna pe Olivia în dauna lui Amy. La dracu', toţi ar face asta. Ea era destul de norocoasă să-i aibă în viaţa ei aşa că îşi acceptase soarta şi nu permisese s-o deranjeze. Mult. De ce acum, dintr-o dată, era aşa de... slabă, n-avea nicio idee.

– Mă faci să râd.

Declaraţia lui simplă o făcu să-şi arunce privirea spre el, dar el stătea cu mâinile în şolduri, capul plecat ca şi cum vorbea cu podeaua.

– Aşa e. Mă faci să râd. Îşi frecă ceafa şi ridică ochii larg deschişi spre ea. Un lucru obişnuit pentru mulţi oameni, dar eu am fost întotdeauna conştient de asta. Poate pentru că eram diferit de alţii din jurul meu când eram copil. Cred că devenind supraveghetor şi fiind răspunzător de toţi oamenii ăştia m-a

făcut ca mai târziu să fiu mai serios. Nu ştiu. O măsură cu privirea. Cu tine nu ezit. Îmi... dau frâu liber sentimentelor.

Neştiind ce să zică, ea se uită la el. Existase întotdeauna un fel de legătură între ei. Putuseră să spună aproape orice. Totuşi asta părea a fi mai profund decât orice altă situaţie în care se aflaseră până atunci.

– Şi asta? El flutură mâna între ei. N-are legătură asta cu nimeni altcineva, nu trebuie să mă cenzurez. Trecând de la Arapaho la engleză şi invers când eram copil, m-a învăţat să gândesc înainte de a vorbi. Dar dintr-un oarecare motiv, tu ai curmat obiceiul ăsta. Cel mai de neînlocuit lucru la tine e că niciodată, nici măcar odată, nu m-ai judecat. Chiar şi acum, cui altcuiva i-aş putea spune lucrurile astea?

Ferindu-şi privirea, scoase un oftat neregulat.

– Pe naiba, unilateral, mormăi neîncrezător. Mi-am petrecut primii nouă ani din viaţă în rezervaţie cu oameni care arătau şi vorbeau ca şi mine. Ai idee ce şoc cultural am avut venind aici? Un intrus uitându-mă din afară, Ames. În permanenţă. Şi ca să fie şi mai rău, încă mergeam la şcoală cu tribul.

Îşi ridică privirea spre a ei, hotărât. Calm.

– Câte banale ritualuri de iniţializare aş fi ratat în lumea omului alb dacă tu nu m-ai fi inclus şi pe mine? Ridică mâna s-o întrerupă. Şi înainte să spui că era şi Olivia, ştiu. Numără pe degetele mâinii. Focuri de tabără, meciuri de fotbal, filme cu prieteni, baluri la şcoală sau doar să pierdem vremea împreună. Da, Olivia era acolo. Dar tu m-ai inclus în acţiune în loc să rămân doar observator. Treaba e că dacă n-ai fi fost acolo lângă mine, nu m-aş fi dus niciodată. Pentru că încă de la bun început, tu m-ai priceput. Ai înţeles fără vreun cuvânt sau o privire sau vreo altă indicaţie din partea mea cât de diferit mă

simţeam. Nici măcar nu cred că tu ştiai ce făceai, ceea ce face tot ce am spus de zece ori mai important.

Din nou îi apăru o licărire de mânie pe faţă, crispându-i gura cu buze pline.

– Asta eşti tu, Ames. Asta te face specială. Eu ar trebui să te răsplătesc pe tine. Dacă ai de gând să începi să ţii socoteala prieteniei noastre, am adunat douăzeci şi unu de ani. Îngheţă ca şi cum îşi dăduse seama de digresiune, dar apoi îşi roti capul să-şi întindă gâtul. Eşti şi enervantă. Poate că trebuie să-mi reexaminez partea cu vorbitul liber. Dar susţin toate celelalte afirmaţii –

Ea se aruncă spre el, luându-l de mijloc şi îngropându-şi faţa la pieptul lui. El se *încordă* şi făcu un pas să se echilibreze înainte de a o lua în braţe la rândul lui.

Rămaseră aşa lungi momente, ea inhalând mirosul lui natural şi el mângâindu-i relaxat părul.

Doamne, ea n-avea nicio idee că el se vedea a fi un străin pe vremea copilăriei. Era puţin timid, dar pe măsură ce creşteau, părea a fi mai mult precaut decât introvertit. Era în firea ei să-l includă şi pe el.

Poate că asta fusese legătura invizibilă ce-i conectase de la bun început. În afară de fratele ei, nu se simţise binevenită nicăieri decât cu el şi cu Olivia. Ceva în el trebuie că-i vorbise unei părţi din ea. Suflete strămutate.

Deşi el nu făcu nicio încercare să se mişte, ea se întrebă dacă se simţea jenat. Nu le era în fire să fie adepţii atingerilor afectuoase. Dar exista un sentiment de siguranţă, de alinare să fie ţinută în braţe de el.

– Ştiu că nu-ţi plac îmbrăţişările, dar îţi mulţumesc că o accepţi pe a mea.

El lăsă bărbia pe creştetul capului ei şi vorbi cu gura lipită de păr.

– Nu mă deranjează. Bătăile inimii lui pe obrazul ei se accelerară. Pentru ultima dată şi fii foarte atentă. Locul tău e aici, pentru câtă vreme vrei sau ai nevoie să rămâi. Nu există limită de timp. La dracu', să rămâi până când amândoi vom fi oale şi ulcele, *anim*. Îmi convine orice.

Dumnezeule, bărbatul ăsta.

– Poate că ai putea, nu ştiu, să începi cu asta, data viitoare.

El înmărmuri pentru o clipă ca şi cum era uluit, apoi... râse. Acel murmur jos, răgușit pe care ea îl adora şi care umplea spaţiile reci din fiinţa ei. Pieptul lui se scutură şi o strânse mai tare. Paradis.

Ea strânse în pumn la spate cămaşa lui şi închise ochii, savurând scurta clipă de intimitate înainte ca el inevitabil să se dea înapoi.

– Să te pot vedea în mediul tău? Trening şi desculţ? Merită cu prisosinţă să-ţi ascult bodogănelile.

Încă un râs răguşit. El se retrase, dându-i părul după urechi.

– Nu pricep, dar e în regulă.

– Tu purtai mereu doar jeanşi şi cămăşi de flanel. Cu excepţia verilor. Când erau jeanşi şi tricou. Fără abateri.

– Nu mi-am dat seama că hainele mele aveau vreo importanţă. Privirea lui amuzată o măsură, dar între sprâncene se ivi o mică încruntătură, ca şi cum mintea i se dusese departe. Spune-mi ceva. De ce n-ai folosit aparatul foto dacă credeai că e de la mine?

– N-o să-ţi placă răspunsul meu şi de-abia am ajuns la partea serii cu împăcarea şi strânsul în braţe.

El dădu ochii peste cap.

– Acum o să-l foloseşti că ştii că e de la Nate?

– Da. Văzându-i privirea îndurerată, ea explică:

– După treaba cu Chris, mi-am pierdut inspiraţia sau aşa ceva. O să mi-o recapăt. Dar Nate nu-mi datorează nimic. Nu avem un trecut comun. A cumpărat obiectele pentru că îi place sincer munca mea, nu din obligaţie. Ceva legat de asta mă face să am conştiinţa împăcată.

El scutură încet din cap şi îi cuprinse faţa cu mâinile calde.

– Nu eşti şi n-ai fost niciodată o obligaţie. Murmură ceva de neînţeles şi îi sărută fruntea, apoi se dădu înapoi. Merse spre uşă şi se opri. Odihneşte-te. Mâine despachetează-ţi lucrurile şi asta include şi echipamentul.

Pe când el se îndepărtă pe hol şi nu-l mai văzu, ea spuse:

– Ai de gând să faci aşa pe şeful acum că locuim împreună?

– Ce importanţă are? Tot n-o să asculţi.

Adevărat. Ridicând din umeri, ea se întoarse la bagajele de pe pat.

Capitolul Şase

Blestemându-şi ceasul interior, Nakos tropăi pe culoar când încă nici nu se crăpase de ziuă cu un singur gând în minte, să bea cafea. Multă cafea. Până când în loc de sânge o să aibă ness. Odată ce cafeina îi va circula prin corp, o să poată determina mai bine de ce avea o ceafă încordată şi de ce dracu' se trezise ca un zombi. Nu că în mod normal sărea din pat gata de treabă, dar *Hihcebe*, se simţea ca şi cum era mahmur după o săptămână de băut bourbon.

Frecându-se la ochi, ocoli palierul, coborî scările şi se îndreptă spre bucătărie. Şi se opri. Clipi. Se scărpină pe piept.

Amy, cu spatele la el, turna cafea dintr-o carafă într-o cană de pe bufet. Şuviţe de păr ciocolatiu îi acopereau aproape tot spatele şi avea o pereche de jeanşi strânşi pe picior ce se mulau pe fundul rotund şi atrăgător. Unghiile de la picioare se vedeau vopsite în albastru când şi le strânse pe linoleumul în pătrăţele. Întinzându-se după borcanul cu zahăr, şoldurile i se mişcau ca după un ritm auzit doar de ea şi...

El avu o semierecţie în mai puţin timp decât îi trebui ei să pună două linguriţe de zahăr în cană.

Erecţia de dimineaţă. Asta trebuie să fie. Pentru că vederea lui Ames nu-i provocase niciodată o astfel de reacţie. Cel puţin

nu în măsura asta. Dar pe de altă parte, nu se trezise niciodată s-o vadă în bucătăria lui. Casnic. Intim.

Simţi o căldură în piept, parte născută din mulţumirea simţită la vederea ei şi parte din... sentimentul că-i plăcea ideea şederii ei aici. În casa lui. Parfumul ei suav umplea bucătăria ca şi cum mireasma se mutase şi ea aici. Semierecţia deveni completă, dar în confuzia lui, rămase doar uitându-se. Procesând. Pentru un tip obişnuit cu spaţiul şi intimitatea proprie, răspunsul părea unul nebunesc.

Îşi plimbă privirea pe silueta ei cu forme frumos rotunjite să-şi testeze prima reacţie a doua oară. Da. Pulsul i se acceleră şi i se născu un oarece instinct sălbatic de a o poseda.

Prin mintea înceţoşată îi trecu gândul că era clar o situaţie de Ce-Rahat-E-Ăsta. Vag.

Ea privi peste umăr şi uite-aşa, el se simţi... cât se poate de treaz.

Nunta. Felul în care arăta în rochia aceea. Dansând cu ea. Cearta lor. Lucrurile aiurea de tot pe care ea le spusese. Nesfârşita lui grijă. Venirea cu ea acasă. Cum o găsise mai târziu în camera de oaspeţi. Discuţia lor. Mărturisirile lui neîngrădite. Rotunjimile trupului ei lipite de el când se îmbrăţişaseră.

De la mică distanţă, ochii ei de sirenă se uitară într-ai lui. Albaştri-verzui şi încadraţi de gene negre. Mica distanţă dintre ei dispăru fără ca vreunul să se mişte. Fără aer, el îşi întredeschise gura, ceea ce îl făcu doar să vrea să-şi adâncească privirea în gura ei roşie şi senzuală.

Şi asta nu-l ajuta în starea lui de erecţie. Nu numai că-i tăiase răsuflarea. I-o furase. Violent.

Blestemată treabă. Ce dracu' se întâmpla cu el?

Apoi ea îl măsură cu privirea. Piept, abdomen. *Mai jos*. Zâmbi amuzată.

El se uită în jos la el. Boxeri negri. Nimic altceva. Pentru că în mod obişnuit nu avea musafiri şi era obişnuit să meargă prin casă oricum îi plăcea. Aproape gol, în cazul ăsta.

Înjurând de mama focului, el se întoarse pe călcâie şi se duse pe unde venise. Râsul ei melodios se stinse pe când el ajunse în fugă la scări. Năvăli în dormitor şi trânti uşa în spatele lui, apăsându-şi fruntea de perete.

Înjură ca şi cum altcineva îi pusese stăpânire pe trup în ultimele luni, transformându-l într-o marionetă la cheremul unui nebun ce manevra sforile. Nimic nu avea sens şi nu se potrivea cum trebuie.

Faptul că nu era obişnuit să mai fie cineva în casă nu era o scuză pentru că uitase să se îmbrace. Deschise uşa şi luă pantalonii de pe un scaun, apoi se enervă şi mai tare băgându-şi picioarele în jeanşi pentru că Amy nu era o persoană de care să uiţi aşa de uşor. Şi ce făcuse el? Se expusese în faţa ei după prima ei noapte în casă. Cu o erecţie. Zâmbetul ei amuzat îi veni în minte şi gemu.

Cu mâinile pe şolduri, respiraţia întretăiată, se uită spre vintre. Încă. Era.Tare.

– Termină. Chiar acum.

Luându-şi un tricou din sertarul comodei, şi-l trase peste cap şi fu veşnic recunoscător că micul său cap din spatele fermoarului îl ascultase. Zăbovind o clipă, îşi frecă faţa cu mâinile şi apoi coborî.

Amy era la masa zgâriată pentru două persoane cu o cană în mâini.

Cu genunchii la gură, picioarele goale pe marginea scaunului. În spatele ei pe fereastră răsărea soarele în tonuri de roz şi portocaliu. În faţa locului unde stătea ea era încă o cană aburindă.

– E neagră, aşa cum îţi place.

El luă celălalt scaun, mormăind mulţumiri. După ce bău jumătate de cană, oftă.

– Îmi pare rău. Despre ştii tu ce. Că am apărut dezbrăcat.

Un chicotit încet şi ea îi zâmbi pe deasupra buzei cănii.

– Nu eşti chiar un urât, Nakos şi e casa ta. Din partea mea, poţi umbla toată ziua pe aici în chiloţi.

În regulă. Acum era a doua oară când făcea aluzie la corpul lui. O făcuse şi cu o seară în urmă la nuntă când dansaseră. Odată putea trece drept o chestie tipic Amy. De două ori era începutul unui tipar. Nu că era deranjat de comentarii. Doar că nu ştia dacă ar trebui să le ia cu rezerve mici sau foarte mari. Deşi o cunoştea mai bine ca pe el însuşi, nu putea şti niciodată când ea îl provoca.

Şi la naiba, dar... în ochi i se vedea din nou aprecierea. Îi trăsese preşul de sub picioare seara trecută şi încă îşi revenea. Douăzeci şi unu de ani şi nu se uitase niciodată la el. Nu aşa cum se uita acum. Mai mult ca sigur că ar fi observat.

Sau poate că avea nevoie de mai multă cofeină.

Îşi plimbă degetul mare pe buza cănii.

– Flirtezi cu mine? Pentru că dacă aşa stăteau lucrurile, tocmai ce fuseseră lăsaţi liberi cei patru cavaleri ai Apocalipsei.

Ea rânji şi mai tare. O lovitură. Sub centură.

– Ai şti. Crede-mă.

Nu. Nu, n-ar şti.

– Cum aşa?

– E o diferenţă între afirmarea unui fapt, un flirt şi un apropo. Când el doar se holbă, ea îşi puse cana deoparte. O să demonstrez. Fapt. Nakos, ai un corp grozav. Rostise fraza ca şi cum explica faptul că cerul e albastru. Flirt. Îşi trecu degetele peste antebraţul lui şi îşi ridică vocea cu o octavă. Zâmbetul

i se lărgi şi el. Nakos, ai – se uită lent la el – un corp grozav. Apoi, dulce *Hihcebe* – se apleacă peste scaun. Ăsta e un apropo. Sânii ei plini se lipiră de pieptul lui, părul îi atinse maxilarul şi răsuflarea ei caldă îi mângâie lobul urechii. Nakos, ai un corp grozav, murmură pe o voce ce spunea limpede Te-vreau-la-orizontală-şi-gol.

În vreme ce plămânii i se goliseră de aer şi fiecare nerv de sub piele se sensibiliză, ea se dădu înapoi şi ridică palma. Ridică sprâncenele ca şi cum spunea, ai înţeles?

El nu iubise niciodată mai mult masa din bucătărie. Era excitat. Din nou.

Douăsprezece ore şi deja îşi pierdea minţile s-o aibă sub acoperişul lui. În ritmul ăsta nu mai rezista nici douăsprezece minute. Pentru că, la dracu'. Era atras de Amy. Tocmai de ea. Amy-să-nu-îndrăzneşti-Woods.

Nu venea Apocalipsa. Ah, nu, nu. Venise deja. Doar să-şi pună boaşele într-o menghină. Ar fi scutit timp.

– Mai vrei cafea?

El scutură din cap. Nu ajută să-şi limpezească porcăria.

– Ce?

– Cafea. Mai vrei?

Doar dacă era plină de un medicament psihotropic.

– Nu-mi trebuie. Mulţam.

Ea înclină capul.

– Chiar te deranjează, nu-i aşa? El crezu că ea îi citise mintea dezmăţată de tot, până când ea continuă. Show-ul tău, vreau să zic. Serios, nu era şi cum aş fi virgină. Dacă te face să te simţi mai bine, o să cobor mâine doar în chiloţi. O să fim chit.

El se înecă. Cu limba.

O imagine a ei într-un sutien de dantelă şi chiloţi de

aceeaşi culoare cu ochii ei îi flutură prin minte. Închise ochii. Repede. Pe deasupra, poate că şi gemuse.

– Păi, Iisuse. Nu-i nevoie să vomiţi aici. Am glumit doar.

Scaunul ei zgârie podeaua şi el deschise ochii.

În tonul ei fusese... mâhnire? Sigur că nu. Doar că ţinuta ei era abătută pe când spăla vasele cu spatele la el. El voia să se uite bine la faţa ei să se asigure că n-o insultase, dar nu fu sigur că se poate mişca.

Stai aşa. De ce spăla ea vasele?

– Lasă asta.

Mai puse o farfurie în maşina de spălat vase.

– Ce?

– E treaba mea. Las-o aşa. Mânca aşa de des în casa principală încât de obicei îi lua o săptămână să adune destul pentru o maşină.

Bineînţeles că ea îl ignoră.

– Aproape am terminat.

– Nu eşti menajera mea. Era cât pe aici să se ridice şi s-o forţeze să se oprească atunci când ea închise uşa maşinii şi apăsă butonul start.

- Mă duc să-mi găsesc pantofii. Să fac o listă de cumpărături. Arătă cu bărbia spre un carneţel şi un pix de lângă un bol de fructe gol de lângă cotul lui.

– De ce?

Expresia ei se duse direct la *ce prost eşti.*

– Ca să mă duc la cumpărături.

Aşa. El nu avea mai multe chestii şi ea avea nevoie de mâncarea proprie.

– O să merg cu tine.

– Nu. Când a fost ultima dată când ai avut o zi liberă?

– E sâmbătă. Muncesc.

Ea îi aruncă o privire nimicitoare.

– Toată lumea are o minivacanţă acum că Olivia e plecată.

Nu el.

– Grajdurile trebuie făcute, indiferent de asta. Bătu cu degetele pe masă, devenind defensiv. Am fiecare sâmbătă liberă, la fel ca toţi ceilalţi.

– Totuşi te duci oricum la grajduri să dai de mâncare cailor şi să cureţi boxele.

– Şi? Sunt supraveghetor. Munca lui era fără sfârşit. Olivia şi Nate erau în luna de miere. Nu va lăsa treburi de făcut pentru Mae. În afară de asta, nu-i va lua mult şi o să aibă restul zilei la dispoziţie să-şi piardă minţile.

– Relaxează-te odată. Fă o listă. Mă duc la băcănie. Nu mă contrazice. Şi acestea fiind zise, ea ieşi din cameră.

Nu râdea ciob de oală spartă? Nici ea nu se odihnea, de fapt. Îi curăţase afurisita de bucătărie înainte ca el să se dea jos din pat. Era o persoană destul de organizată, dar era evident că ea făcuse ordine.

Pe de altă parte s-o scoată din casă i-ar acorda timpul necesar să rezolve tema despre care discutaseră aseară. Tatăl lui lăsase la subsol un pupitru vechi când el şi cu mama se mutaseră înapoi în rezervaţie. Era dimensiunea perfectă pentru laptop şi imprimanta lui Amy. Care erau încă în cutii, putea pune pariu.

Trăgând carneţelul mai aproape, notă câteva lucruri de cumpărat şi bătu cu pixul pe masă. Disecă discuţia pe care tocmai o avuseseră, refăcând-o în minte, dar încă nu putu s-o înţeleagă pe Amy. Între ei nu fusese niciodată vreo conotaţie sexuală şi deşi ea pretindea că doar enumera nişte fapte, el se tot întreba.

Sau doar căuta o scuză pentru brusca lui schimbare

aruncând vina în cârca ei. Fusese măritată cu Anticristul în ultimii trei ani şi divorţul fusese finalizat cu câteva luni în urmă. Probabil că nu era încă pregătită să iasă la întâlniri sau să meargă înainte. Chiar dacă ar pune prietenia lor de-o viaţă în coloana cu Nu, Nakos nu credea că Amy ar avea vreun gând în ce-l privea.

Doar gândul de a încălca acea limită aducea după sine dezastrul. Cu toate astea, în ultima vreme, sentimentele lui pentru ea fuseseră omniprezente. Tumultoase şi de nestăpânit.

Dimineaţa asta adusese la iveală acele sentimente răvăşite. Le dăduse un nume.

Dorinţa.

El nu înţelegea. Deloc. Din câte îşi putea aminti, avusese sentimente pentru Olivia. O dorinţă tăcută şi dureroasă. Nu insistase, nu acţionase şi nu-i acaparase viaţa.

Era doar acolo, plutind la distanţă. Un fel de conştientizare. Ceva ce plutea în liniştita mare pe nume ce-ar-fi-putut-să-fie.

Amy, pe de altă parte? Era un tsunami. Imposibil de ignorat, înconjurându-l tot timpul şi răsturnând orice urmă de comportare raţională. Se gândea la ea când era prezentă, când nu era şi aproape fiecare secundă ce trecea. Îl ţinea treaz noaptea si era aproape primul său gând de dimineaţă.

Nu existase niciun moment de relaxare încă de la incidentul din şopron şi acum... era acasă la el. O constantă prezenţă fizică. Lăsându-şi parfumul şi urmele în fiecare cameră şi...

– Ce fel de carne pentru prânz?

El tresări şi îşi indreptă atenţia spre ea ce stătea lângă scaunul lui. Când naiba revenise de sus?

Şi asta era tocmai ideea. Atât de pierdut în gânduri despre – ce altceva? – decât ea, nu băgase de seamă ce se întâmplă în jurul lui.

– Ce?

Ea luă carneţelul.

– Ai scris carne pentru prânz. De care?

Ar fi putut scrie acolo traducerea cărţii Moby Dick în păsărească şi tot habar n-ar fi avut.

Ridicându-se, merse spre cuierul de la uşa din spate.

– N-are importanţă. Orice vrei tu, e bine pentru mine. Luă cheile de la camionetă dintr-un cârlig şi i le întinse. Am cont deschis la băcănie. Ia ce-ţi trebuie şi trece în contul meu.

Ochii ei se întunecară, foarte asemănători cu cei pe care-i văzuse cu o seară în urmă când o găsise încă trează. Încet, ea luă cheile şi îl ocoli în drum spre uşă.

– Ce s-a întâmplat, Ames?

– Nimic. Mă întorc repede.

Lui nu-i plăcu tonul impersonal al răspunsului ei şi se întoarse cu faţa la ea.

– Încearcă să nu doborî vreun animal sau copilaş.

– Nu. Las asta pentru zilele negre să mă înveselesc.

Şi, da. Ea era în regulă. Probabil că se înşelase.

Uşa se închise încet în urma ei. El îşi trecu o mână prin păr uitându-se după ea. Când motorul maşinii porni şi cauciucurile scrâşniră pe alee, se îndreptă spre scările ce duceau la subsol.

Diversiunile erau bune. Esenţiale.

Găsind pupitrul chiar în debara, îl ridică cu un geamăt şi îl cără tot drumul până la etajul al doilea. Fusese depozitat pentru ceva vreme, aşa că luă o cârpă udă din baie, îl şterse şi îl puse la un perete liber lângă dulapul din dormitorul lui Amy.

Până când acesta se uscă, el scoase laptopul şi imprimanta din ambalaj şi puse manualele în valiza ei. Băgă computerul în priză şi se ocupă de configurare. Pentru că făcuse acelaşi lucru cu primul ei set de echipament cu doi ani înainte, nu era nicio

problemă s-o facă din nou. Instală informaţiile imprimantei, apoi cele trei programe de editare a fotografiilor pe care ea le folosea cu plăcere, pentru care avea CD-uri în valiză.

Terminând, aranjă lucrurile pe pupitru şi se mută la aparatul foto. Uitându-se repede la ceas, ştiu că ea se întoarce în câteva minute. Repede, băgă cutiile în dulapul din al treilea dormitor pe care-l folosea drept birou, puse noul aparat în cutia celui vechi, luă câteva carduri de memorie şi coborî.

Abia pusese cutia pe masa din bucătărie când ea intră cărând patru pungi. Închise uşa cu şoldul şi puse lucrurile pe masa din lemn.

– Iau eu restul. Întorcându-se se duse la uşă.

– Asta-i tot. Ea puse poşeta pe bufet şi începu să despacheteze.

Încruntându-se, el se uită la ea apoi la pachete. În regulă, lista lui nu fusese aşa de lungă, dar ea nu avea în casă nimic din ce prefera să mănânce. Doar cumpărăturile pentru ea ar fi umplut pungile.

Ducându-se spre masă, el trecu în revistă cumpărăturile. Încurcat, verifică lista pe care ea o pusese deoparte. Tot ce cumpărase era pentru el. Mă rog, totul în afară de o sticlă de lapte degresat şi o cutie ce cereale. Nu că l-ar fi deranjat să împartă. La dracu', era complet de acord. Ce e al lui e şi al ei. Dar fiecare lucru din faţa lui era pentru o singură persoană şi el nu glumise când spusese că nu mai avea de mâncare.

– Ai uitat din greşeală o pungă la casă?

– Nu, asta ar fi tot ce ai vrut. Puse pungile sub chiuvetă. De ce? Am uitat ceva?

– Da, mâncarea ta.

Ea ridică cutia amărâtă de cereale şi o puse în bufet.

– E în regulă.

Cu o cutie de cereale? A cărui conţinut era... orez?

– Care-i treaba, Ames?

Ca un expert, ea îi evită privirea, ceea ce îi spunea multe şi îi sună un clopoţel de avertizare.

– Mănânc mai mult dincolo când lucrez.

Poate că era aşa, dar acum era în weekend şi nu erau acolo. Nu putea trăi doar cu cereale. Din nou, n-avea nimic împotrivă să facă masă comună sau orice-ar fi, dar ea cumpărase doar pentru o persoană. Ca şi cum... ea nu conta.

I se încleştă stomacul uitându-se cum aranja fructele într-un vas pe masă. Un măr. O portocală. O piersică. Un kiwi. O pară. Una... din orice. Ah, stai. Era un mic ciorchine de struguri şi trei banane. Greşeala lui.

– Ames –

– Pleci curând la grajduri să dai cailor de mâncare? Se duse spre insulă. Puse în frigider *o* friptură, *un* pachet maro cu ceea ce presupunea că era *o* porţie de carne de hamburgeri sau *un* piept de pui.

– Da, răspunse el scrâşnind şi cu stomacul în noduri. În câteva minute. Mâncase de dimineaţă? Abia dacă se atinsese de mâncare la nuntă.

– Pentru că mi-ai scos noul aparat foto, cred că o să-mi fac de lucru afară câtă vreme eşti plecat. Puse în dulap o conservă de porumb, fasole verde şi mazăre. E în regulă?

El simţea că i se face rău. Groaza care-l cuprindea era apăsătoare.

– Sigur. Sau ai putea veni cu mine să faci poze acolo.

– Îmi convine.

Înainte să tragă şi alte concluzii, el îşi drese glasul.

– Pot trece pe la băcănie să iau nişte cârnaţi când mă întorc acasă. Să frigem pentru cină? *Spune da. Te rog, spune...*

– Nu, sunt bine. Mulţumesc, totuşi.

El scutură capul pe când ea se întoarse şi îşi făcu de lucru cu aparatul foto. El încercă şi nu reuşi să-şi amintească de un timp când o văzuse că efectiv stă jos şi mănâncă totul la masă de când se mutase cu Olivia. De acord, muncitorii nu mergeau acolo să mănânce de prânz. În mod obişnuit îşi aduceau mâncarea proprie. Dar de obicei, el ajungea acolo la micul dejun şi cel puţin de câteva ori pe săptămână rămânea pentru cină. Ea stătea la bufet cu Mae. Gătind. Tăind. Vorbind. Poate ciugulind, dar nu mânca efectiv.

De data asta, când se uită la ea, fu foarte atent. Întotdeauna avusese forme frumoase. N-ar fi zis niciodată dolofană sau grasă, dar era plină. Sănătoasă. Hainele îi stăteau acum lejer pe ea şi categoric slăbise. Încă avea silueta de clepsidră şi în ochii altcuiva ar apărea normală.

– Uite bonul. I-l dădu zâmbind.

El aşteptă ca ea să se întoarcă la masă, apoi studie hârtia. Toate lucrurile lui erau acolo, puse în contul lui, aşa cum o rugase. Cerealele şi laptele nu erau. El se frecă pe falcă, luptându-se cu greaţa.

Aici era în joc mândria ei. Abia reuşise s-o facă să accepte oferta camerei de oaspeţi, darămite să pluseze cu mâncarea pe deasupra. Dar de ce nu cumpărase mai mult decât astea două lucruri? Ducea aşa o lipsă de bani sau ţinea o dietă? Niciuna nu era treaba lui, dar mai mult ca sigur că o să fie cu ochii pe ea în weekendul ăsta.

Şi dacă nu mai mânca nimic în afară de cereale de orez, o s-o certe. N-avea decât să se înfurie. Nici nu-i păsa. Pe tema asta, avea să se certe cu ea. Era prea importantă pentru el ca să-i ignore obiceiurile alimentare sănătoase. Nici nu putea veni vorba s-o lase să se înfometeze, indiferent care ar fi motivul.

Hihcebe, era aşa de bine totuşi s-o vadă din nou cu aparatul foto în mână. Cu pieptul încordat, o studie pe când ea modifica ceva la setările digitale, concentrându-se doar la asta. Expresia ei nu mai avea nici durere şi nici încordarea pe care o văzuse în ultimul timp. O pace, pacea *ei*, oricât de scurtă ar fi, se instală în el şi rămase acolo.

– Pot să mă uit la tine? întrebă el răguşit.

Ea întoarse capul şi clipi spre el.

– Când fac poze?

– Da. Te deranjează? Spune-i curiozitate, dar după iadul pe care-l îndurase ea, el voia doar s-o vadă... din nou fericită. Chiar dacă era doar o după amiază fotografiind.

După privirea de pe faţa ei, el n-ar fi putut să-i producă o surpriză mai mare. Îşi încreţi sprâncenele şi îşi strânse gura.

– Sigur, dacă chiar vrei.

– Da, vreau.

Capitolul Şapte

Pe când Nakos trăgea în faţa casei principale, Bones ieşi de după colţ şi se opri aşezându-se în fund. Deşi avea limba scoasă, atitudinea lui dezumflată arăta că era dezamăgit de cine venise.

Amy îşi desfăcu centura de siguranţă.

– Se pare că cineva îi duce dorul Oliviei.

Nakos mormăi.

– Sau lui Nate. Câinele se ţine după el peste tot.

Ieşiră din maşină şi un aer cald şi umed încărcat cu miros de pin şi ţărână îi cuprinse faţa. Soarele fierbinte crea lumina perfectă pentru câteva fotografii la care se gândea.

Nakos se apleca să mângâie blana negru cu alb a câinelui.

– E doar o lună de miere, băiete. O să se întoarcă cât ai clipi. Se îndreptă de spate şi se uită în jur. Fă-mi o favoare. Du-te să vezi ce face Mae înainte să pleci să faci poze, da?

Ea avea oricum de gând să facă asta.

– Sigur.

Lăsându-l pe Nakos să se îngrijească de cai, Amy se îndreptă spre antreu şi intră în bucătăria spaţioasă. Uriaşă şi aerisită, avea electrocasnice din oţel inoxidabil, bufete de granit şi dulapuri albe învechite. Mătuşa Mae citea la măsuţă, cu o ceaşcă de ceai lângă ea.

Îşi ridică privirea şi se uită spre Amy cu ochii ei albaştri şi calzi, netezindu-şi părul alb ce-i ajungea la bărbie.

– Bună, scumpo. Vrei să mănânci de prânz?

Biata femeie probabil că-şi ieşise din minţi nemaiavând de gătit pentru că oamenii erau liberi.

– *Tu* ai mâncat?

– Aveam tocmai de gând să-mi fac un sandviş. Se ridică, dar Amy îi făcu semn să rămână acolo.

– O să fac eu. Merse la frigider să ia cele necesare şi se puse pe treabă la insulă. Cum te descurci de una singură aici? Lui Amy nu-i plăcea ideea s-o ştie singură în casa asta mare şi veche, dar Mae se putea descurca.

– Ah, bine. Mătuşa Mae zâmbi. Cum e în noua ta situate locativă? Îşi mişcă sprâncenele ca şi cum se aştepta la o poveste deocheată.

Amy râse, scuturând din cap.

– Ar fi trebuit să fi scris romane de dragoste sau aşa ceva. Poți schimba orice într-o poveste murdară. Întinse maioneza pe pâine apoi adăugă curcan. Încerc să nu-i stau în cale, dar e greu. Mai puse pe sandviş salată şi roşii, puse unul deoparte pentru Nakos şi aduse celelalte două la masă.

– De ce să nu-i stai în cale lui Nakos?

Ridicând din umeri, ea se aşeză.

– E casa lui. Eu sunt invadator.

– E ridicol. Mătuşa Mae muşcă din sandviş, studiind-o pe Amy. Nu s-ar fi oferit dacă n-ar fi vrut să te aibă prin preajmă.

Ea nu era deloc de acord. Complexul cavalerului în armură pe cal alb. Întotdeauna avusese aşa ceva. Tăcu, totuşi în vreme ce-şi mesteca mâncarea.

Conversaţia lor de azi dimineaţă îi tot juca prin cap. La fel şi imaginea lui în nimic altceva decât o pereche de boxeri.

Toată pielea aia măslinie. Abdomen lucrat. Pectorali tari. Coapse puternice, musculoase. Imaginaţia ei nu se apropia de realitate. Înalt, svelt şi cu muşchi încordaţi, Nakos era un specimen de primă clasă. Evident se lăsase pradă obişnuinţei şi uitase că ea era acolo.

Încercase să glumească despre întâlnire, dar evident ca el era scârbit chiar şi doar de gluma ei ajungând până a nu se mai uita la ea începând de atunci.

– Ţi-a pregătit un mic dejun consistent? Mătuşa Mae arătă cu capul spre farfuria lui Amy. Ţi-ai făcut doar o jumătate, nu că ai fi terminat-o măcar şi pe aia.

– Ah, nu. Cred că nu mi-e foame. Nu era chiar o minciună. Pofta ei de mâncare fusese de rahat în ultima vreme. Ceea ce presupunea că o ajungă să ţină socoteala caloriilor.

– Slăbeşti, scumpo.

– Încerc să scap de câteva kilograme. Reuşise doar vreo patru şi mai voia încă de două ori pe-atât.

– Bine. Atâta timp cât înţelegi că nu e nimic rău aşa cum arăţi.

Pe naiba. Din cauza nenumăratelor dăţi când Chris îi spusese „grăsană" în ultimii ani, Amy ar fi putut fi slabă moartă şi tot ar fi auzit insultele fostului ei soţ. Le-ar fi crezut. Pe fiecare în parte. Şi dacă te gândeşti că odată îi plăceau rotunjimile ei. Sau pretinsese că-i plăceau. Se pare că nu era cazul. Şi nu era ca şi cum alţi bărbaţi se uitaseră la ea de la divorţ, ceea ce dovedea că el avea dreptate.

Îi veniră în minte reacţiile lui Nakos, întărind afirmaţiile lui Chris. Nu doar cum închisese ochii şi devenise palid în bucătărie ca şi cum avea greaţă la gândul de a o vedea în lenjerie, dar şi trupul lui crispat la complimentele ei. Atât la nuntă cât şi azi dimineaţă. De acum încolo, o să tacă dracului

şi o să pretindă că el nu-i făcea trupul să prindă viaţă.

Durere. Dorinţă. Arsură.

Doamne, nu se învăţa minte niciodată?

Pentru că mătuşa Mae o privea încă, Amy se sili să-şi termine sandvişul cu curcan şi se ridică să adune farfuriile goale.

– Ai nevoie de ceva câtă vreme sunt aici? Înfăşură sandvişul pentru Nakos în celofan să-l ia cu ea şi se duse spre uşă.

– Da. Vreau să te bucuri de weekendul tău liber. E sâmbătă. Du-te şi fă ceva distractiv. Din nou îşi mişcă sprâncenele. Cum ar fi o activitate transpirată, la pielea goală cu un anume cowboy înalt şi tăcut.

Ea aproape că râse.

– Nu de mine e îndrăgostit, mătuşă Mae. Îţi aminteşti?

Amy nu era o femeie de care bărbaţilor să le placă, darămite s-o dorească sau să se îndrăgostească de ea. Crezuse minciuna spusă odată de Chris. Uite unde o adusese speranţa prostească, stearpă. Înglodată în datorii până peste cap, o durere remanentă în coaste de la bătaie, nici măcar o urmă de respect şi forţată să se bazeze pe prietenii ei sau să doarmă pe stradă. În plus, părinţii ei o dezmoşteniseră, nu că n-ar fi făcut asta treptat încă de când se născuse.

– Nu e îndrăgostit de Olivia. Mătuşa Mae se ridică şi o ajunse pe Amy în uşă. Poate crede că e, sau era, dar greşeşte.

Femeia greşea aşa de tare pe tema asta. Olivia era uluitoare. Întotdeauna aşa fusese. Păr roşcat, ochi de un albastru şocant, un trup suplu ca de regină. În plus, era cea mai dulce fiinţă cu un al naibii simţ al umorului. Şi îl avusese dintotdeauna pe Nakos la degetul ei mic. Amy ar fi fost geloasă dacă n-ar fi iubit-o enorm pe cea mai bună prietenă a ei.

Mătuşa Mae îi luă obrajii în mâini.

– Dă-i bătaie scumpo. Ştiu că vrei.

Ea înlemni, uitându-se în ochii atotştiutori, în vreme ce o înţepă nasul. Întreaga ei viaţă, singura dovadă de bunătate de care îşi putea aminti fusese din casa asta. O mare parte fusese din partea femeii acesteia. Dar asta n-o făcea pe mătuşa Mae să aibă dreptate, doar să aibe intuiţie.

- Nu contează ce vreau eu. El nu vrea şi niciodată n-o să vrea. O îmbrăţişă pe mătuşa Mae pentru că femeia îi voia binele. Bucurându-se de scurta îmbrăţişare pe care Amy rar o primea din altă parte, închise ochii să savureze înainte de a se da înapoi. Doamne, cât îi lipsea să fie atinsă. În afară de asta, nu sunt... Neputând să-şi termine ideea, scutură din cap.

– Ce nu eşti?

Destul de bună, era să zică. Ăsta era crudul adevăr. Chiar dacă Chris n-ar fi intrat în viaţa ei şi i-ar fi frânt şi ultima urmă de voinţă, era încă întinată. Murdară. Fusese încă de când avea doisprezece ani. Amy n-avea dreptul nici măcar să fie în prezenţa unui bărbat ca Nakos. Inima lui minunată şi trupul grozav aparţineau unei femei care să-l merite cu mult mai mult decât ar putea vreodată Amy să încerce să copieze.

Înghiţi durerea ce-o gâtuia.

– Nu caut o relaţie. Cel putin răspunsul era sincer. O să trec pe-aici mâine.

Temperatura şi umiditatea crescuseră până aproape de limita suportabilităţii când ieşi. Traversând curtea, se îndreptă spre uşile deschise de la al doilea şopron. Nakos scosese toţi caii pe păşune în spate. Cu o roabă lângă el, folosea o furcă să aranjeze fânul în cea mai depărtată boxă. Deja le curăţase şi aproape terminase.

Sfinte Doamne, dar îşi scosese cămaşa. Transpiraţia lucea

pe pielea închisă la culoare pe când muşchii jucau şi tendoanele se întindeau. Jeanşii îi erau lăsaţi în jos pe şoldurile înguste şi pălăria neagră Stetson îi arunca umbre pe aproape toată faţa. Se mişca cu o graţie mlădioasă, simetria perfectă a muşchilor şi oaselor în acţiune.

Voia atât de tare să aibă în mâini aparatul foto încât o furnicau degetele, dar îl lăsase în maşină.

Bones o observă primul şi veni spre ea. Îi mângâie urechile moi şi se uită spre Nakos.

– Ţi-am adus un sandviş.

Punând deoparte furca, el veni spre ea arătând ca un zeu de bronz.

– Ar trebui să-l mănânci tu. Eu pot lua ceva acasă. Îşi şterse faţa cu o bandană şi şi-o băgă în buzunarul de la spate.

– Eu am mâncat cu mătuşa Mae.

El se uită la ea ca şi cum n-o credea, dar luă sandvişul.

– Eşti sigură?

– Da. Mă duc să-mi iau aparatul şi o să mă învârt pe aici. Vrei să te ajut mai întâi?

Scuturând din cap, el desfăcu celofanul.

– Dacă îmi dai un minut, pot să merg cu tine. Caii trebuie să facă mişcare. O să-i duc înapoi înainte de plecare.

Dând din cap, ea se duse spre alee.

– Mă întorc imediat.

Îşi luă geanta din maşină, scoase aparatul foto şi îşi trecu cureaua peste umăr. Când se întoarse, Nakos stătea rezemat de uşa şopronului ca şi cum susţinea el însuşi construcţia. Cu picioarele încrucişate şi Bones la picioare, îşi lăsase capul în jos.

Din instinct, ea îşi duse aparatul spre faţă şi mări imaginea să poată fotografia mai bine de la distanţă. Contrastul dintre

jeanşii albaştri, iarba verde strălucitoare şi roşul şopronului erau un extaz pentru ochi, chiar şi dacă uimitorul bărbat ar fi avut cămaşa pe el şi bun de lins. Poziţia lui leneşă cu expresia feţei ascunsă de pălărie şi câinele la picioare era incredibil de captivantă. Spunea o poveste.

O cuprinse excitaţia şi sânii o dureau privindu-l. Făcu două poze bune înainte ca Nakos să se lase pe vine şi să mângâie câinele. Perfecţiune. Umbre întunecate din şopron la stânga şi lumina soarelui scăldându-l din dreapta. Mai făcu câteva poze şi oftă total mulţumită.

Doamne, cât îi lipsise asta. Să se piardă într-un cadru cu aparatul în mâini şi mintea complet golită.

Se întoarse spre el şi fără vreun cuvânt el o urmă pe păşune. Neştiind exact încotro se îndrepta, ea rămase atentă până când ceva îi sărea în ochii. Nu după mult timp, ajunseră pe deal lângă leagănul din cauciuc. Bones îi urmă şi se întinse la umbră.

Nakos îşi puse din nou tricoul – ce păcat – şi îşi trânti fundul pe iarbă la rădăcina copacului. Îşi puse antebraţele pe genunchii îndoiţi şi o studie pe când ea se întinse pe spate. Deşi nu spunea nimic, era conştientă de prezenţa lui. Îi putea simţi privirea îndreptată asupra ei, intensă şi puternică şi se întrebă de ce era el aşa dintr-o dată fascinat de ea.

Se uită spre cer la soarele ce se strecura printre crengi, luminând frunzele şi îşi luă din nou aparatul foto. *Clic, clic.*

– La ce te gândeşti?

Ceva nu era în ordine cu el. Însă poza? Grozavă. Culoare şi lumină se împleteau împreună prin bolta de frunze. Cele mai frumoase zile de vară.

Când îşi dădu seama că el nu răspunsese, se întoarse într-o parte să se uite la el. Lăsând jos aparatul, îşi sprijini capul în

mână. Doar câţiva centimetri îi separau când el se uită în jos la ea. După o clipă, el oftă şi îşi feri privirea însă expresia feţei nu dezvălui nimic.

– Dacă nu-mi spui ce te frământă, o să încep propriul meu dialog. Pot alege pentru tine nişte subiecte foarte interesante. Îşi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe obraz şi îşi coborî tonul să-i imite vocea. Amy, mă gândesc să-mi vopsesc părul roz şi să-mi fac un tatuaj cu un fluture. Ce crezi? Ridică vocea. Păi, Nakos, unde ţi-ai face tatuajul? Undeva interzis?

El o fulgeră cu privirea, întunecată şi iritată, chiar dacă pe buze avea o vagă grimasă de amuzament.

– Mai degrabă m-aş rade pe cap decât să mi-l vopsesc roz.

– Travesti, icni ea. În niciun caz să nu-ţi tai părul. E minunat. Lung până la umeri, negru ca pana corbului, şi-l strângea de obicei într-o coadă de cal pe ceafă şi arăta la fel de moale ca şi inima lui.

Şi apăru din nou acea privire intensă, ce o sfredelea.

– Minunat?

– Vrei un cuvânt mai masculin? Nu există. Coama aia groasă a ta e nici mai mult nici mai puţin decât frumoasă. La naiba. Trebuia să se abţină în ce priveşte complimentele. El nu reacţionase bine la ele mai înainte. Sau mai precis la atenţia ei.

Cu ochii îngustaţi, el întinse mâna şi o atinse pe părul ce era întins pe iarbă, privirea urmându-i mişcarea. O mângâiere uşoară cu vârfurile degetelor ca şi cum era curios să-i simtă desimea, dar era speriat de rezultat. Şocată, ea încercă să stea nemişcată.

Falca lui se încordă şi ridică nişte şuviţe, frecând vârfurile între degetul mare şi arătător.

– Pot să te întreb ceva?

Ea simţea atingerea prin tot sistemul nervos ca şi cum

părului îi crescuseră ca prin minune terminaţii nervoase.

– Poţi să mă întrebi orice.

Genele lui lungi fluturară când îi întâlni privirea. Seducătoare.

– Te-ai gândit să te... vezi cu cineva? Vreau să zic, eşti pregătită?

Aerul ieşi şuierând din pieptul ei. Încet, se ridică în capul oaselor şi îşi încrucişă picioarele, făcându-l să-i lase părul şi să-şi ia mâna.

– E o manevră să mă măriţi din nou şi să scapi de mine din casa ta?

Nici măcar nu clipi. Îi susţinu privirea, prinzând-o şi ea nu putea înţelege ce se întâmplă. Expresia lui era imobilă şi nu catadicsi să-i ofere vreun indiciu.

– Cred că da, spuse ea încet, răspunzându-i întrebării iniţiale. Nu sunt obsedată de Chris sau ceva. Dar nu există chiar un şir de bărbaţi aşteptând să profite de ocazie.

– Ai pe cineva în minte?

De ce nu putea respira?

– N-aş zice nu dacă Charlie Hunnam m-ar invita la cină.

– Cine?

– Actorul din *Fiii anarhiei*. Ridică din umeri când el doar se holba la ea. O bunăciune cu păr blond cu accent şi –

– Acum eu sunt serios şi tu faci glume?

Ei nu-i plăcea conversaţia. Un al şaselea simţ îi dădea semne, spunându-i să-şi ţină gura închisă sau se vor întâmpla lucruri neplăcute.

– Vorbeam serios. Daca l-ai vedea, ai înţelege.

Mormăind, el îşi scoase pălăria, o aruncă lângă aparatul ei foto şi se apăsă cu palmele pe ochi. Trecură nişte lungi, foarte lungi clipe. Se auzea bâzâitul cicadelor şi un caprimulg huhui.

În cele din urmă, fără să se uite la ea, el mormăi:

– De ce nu poţi răspunde la o întrebare fără să mă simt că mă dor dinţii?

Devenind şi ea nervoasă – şi panicată - se ridică brusc în picioare, gata s-o ia la goană în secunda în care el avea s-o încolţească. Şi o va face. Toate semnele erau acolo.

– De când îţi pasă vreun pic de viaţa mea sexuală?

El îşi scoase capul dintre mâini cu atâta deliberare că pe ea o trecură fiorii. Privirea pe care i-o aruncă o făcu să înţepenească. Dar când se ridică în picioare, o amorţi complet.

– Ce dracu' vrei să zici cu asta? Tonul lui jos, controlat era tăios ca o lamă.

La naiba. Ar fi trebuit să mintă şi să zică nu. Nu, nu era pregătită să iasă cu cineva şi nu, n-avea pe nimeni în minte. Dar îi era greu să nu fie sinceră cu el şi o diversiune părea cea mai bună soluţie. Acum ce să facă?

– Nici măcar o dată n-ai arătat vreun interes, Nakos. Cu cine îmi petrec vremea, cu cine mă culc sau cu cine mă mărit.

– Ah, la dracu', doar n-ai vrut să ajungi aici. Cu nările tremurând, vibra când se ridică în picioare. Muşchii se umflară şi tendoanele se întinseră – o panteră gata să-şi atace prada.

– Eu –

– Nu nega. Da. Furia era cu mult mai bună decât vulnerabilitatea. O lăsă să-i fiarbă în vene. Spune o singură situaţie în întreaga noastră prietenie când tu ţi-ai dat cu părerea. Stăteai drept în faţa mea pe ringul de dans aseară şi îmi spuneai că te-am rănit pentru că n-ai fost la nunta mea. Dar n-ai spus nimic despre dispreţul tău faţă de Chris înainte sau după ce ne-am căsătorit. Deşi fusese evident, nu despre asta era vorba. Aşa că explică-mi tu mie cum interesul tău brusc n-ar trebui să mă deruteze.

El deveni palid şi se clătină.

– Ames... Îşi şterse fruntea şi se uită în lături. Pe faţă şi în atitudine i se putea vedea suferinţă. Eu n-am... Oftă. Ai dreptate. Nu era treaba mea să spun ceva şi n-am spus. Asta nu înseamnă că... Închise ochii, îşi lăsă jos capul. Nu înseamnă că nu-mi pasă.

Dezumflându-se, ea lăsă să-i scape răsuflarea pe care şi-o ţinuse.

– Ştiu că-ţi pasă. Discuţia asta e ceea ce eu nu înţeleg.

El se uită spre orizont, dar privirea inexpresivă îi spuse că nu vedea nimic decât ceea ce era în mintea lui. Meditaţia îl făcu să se încrunte.

– Eşti diferită. Vocea lui era atât de înceată că ea se sili să-l audă. El se uită la ea, cu îngrijorare şi altceva în adâncul privirii, ceea ce ea nu putu să priceapă. N-ai fost aceeaşi din ziua în care el te-a rănit. Nici eu. Ceva s-a... schimbat între noi.

El se apropie şi se opri la doar câţiva zeci de centimetri de ea, cu o rugăminte în ochi.

– Eşti atrasă de mine?

Într-o clipă, gâtlejul i se încleştă. Cel mai probabil era o reacţie de apărare deoarece chiar şi trupul ştia că să răspundă ar fi o prostie.

El se uită drept în ochii ei. Căutând. Cerând. Implorând.

– Aşa din senin, ai început să-mi spui lucruri pe care nu mi le-ai mai spus până acum şi... Se apucă cu mâna de ceafă. Nu ştiu ce să cred.

Aha. Deci ăsta era miezul problemei. Comentariile ei despre trupul lui şi uşorul flirt îi tulburase imaginea atent construită a dinamicii relaţiei dintre ei. El voia un pretext convenabil al motivelor ei pentru a le putea face faţă. Ca să le poată pune punct.

Refuzul îi sfâşie măruntaiele, indiferent de câte ocazii în care fusese respinsă în viaţă. Ciudat cum încă o durea. De. Fiecare. Dată.

– N-o să mai fac asta. Îmi pare rău. Evident că urăşti că-ţi dau atenţie.

– N-am spus asta. Nu-mi băga în gură vorbe pe care nu le-am spus.

– Nici n-a trebuit să spui. Repulsia ta şi stânjeneala sunt evidente. Se îndreptă de spate. Nu te uita aşa la mine. Ştii că aşa gândeai.

– Serios? El scutură din cap ca şi cum era nedumerit apoi clipi, înţelegând. Termină. Iar faci vraja aia a ta şi încerci să mă derutezi. Se apropie cu un pas de ea şi se apleacă s-o privească în ochi. Vreau un răspuns şi vreau adevărul. Eşti atrasă de mine?

– Am promis deja să mă opresc –

– Eşti atrasă de mine?

– Nakos, las-o baltă. E ridicol. Nu contează ce simt eu. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru pudoarea ta şi –

– Nu mai evita. O apucă de umeri. Eşti. Atrasă. De. Mine?

Ea îşi închise gura. Cu putere. Cum, n-avea nicio idee. Dar când respiraţiile ei se înteţiră şi tremură de dorinţa de a scăpa de încă o durere monumentală din care nu-şi va reveni vreodată, el îşi primi răspunsul fără ca ea să articuleze vreo silabă.

Scutură imperceptibil din cap şi o înţelese cât se poate de clar. Unul câte unul, degetele lui se retraseră de pe umerii ei şi se dădu înapoi. Îşi lăsă braţele pe lângă corp într-o şocată capitulare şi se uită la ea. Pierdut. Tulburat. Fascinat.

Plăcile tectonice se mişcară şi pământul se învârti în jurul soarelui în intervalul de timp în care el încerca să-şi vină în fire. Îşi feri ochii, uitându-se în pământ ca şi cum nu putea crede

că încă rămăsese în picioare. Ar fi distrus-o dacă n-ar fi ştiut că ăsta ar fi fost răspunsul lui de la bun început. Odată, doar odată, oare soarta era de partea ei? Noroc? Ceva, cel puţin?

Dacă nu se prefăcea că momentul ăsta nu-i nimic important, dacă nu-i arăta că nu era mare scofală, avea să-l piardă. Ştia asta la fel de categoric cum înţelegea că sentimentele ei nu vor fi niciodată împărtăşite.

Şi pentru că era o mare idioată, rosti primul lucru ce-i veni în minte.

– Bine ai venit în sezonul trei al vieţii mele. Scenariştii introduc glume scandaloase doar s-o menţină interesantă. Te rog Doamne, păstrează-l pe el în scenariu. Un demon va călări pe un unicorn în episodul următor dacă vrei să te uiţi.

Se uită cu o privire tăioasă la ea ca şi cum i-ar spune ce dracu'. Odată ce păru că asimilase afirmaţia ei, mâinile se strânseră în pumni şi le duse la frunte într-o demonstraţie de totală neputinţă. Închise ochii. Respiră greu. Gemu.

– Nakos, eu –

Acum era la o oarecare distanţă de ea şi în clipa următoare era lipit de ea. Îi cuprinse capul în amândouă mâinile şi maxilarul îi era încleştat cu hotărâre. Fiind aşa de aproape, respirau acelaşi aer. Îşi atingeau nasurile. Răspândeau căldură.

– Ce faci? şopti ea cu inima bubuind. Pentru că privirea lui se plimba între gura ei şi ochi ca şi cum ar putea să...

– Te fac să taci ca să pot gândi.

Ah.

- Şi funcţionează?

– Nu. Înghiţi. Încerc cu greu să mă adun să fac ceea ce trebuie, dar în clipa asta n-am nicio idee ce să fac.

Fierbinţeala îi circula prin vene şi capul îi plutea ca şi cum ar fi dat pe gât zece pahare de whisky în acelaşi timp. Oricum,

probabil că visa. În realitate, Nakos n-ar fi îmbrăţişat-o, emanând valuri sexuale de frustrare şi degajând vibraţii gen *vreau s-o sărut*.

Cu grijă să nu sperie fiara, ea îşi puse mâinile pe mijlocul lui.

– Dacă asta face ca lucrurile să se limpezească mai bine pentru tine, aproape în fiecare zi simt ca şi cum am viaţa sub control şi mă îndrept în direcţia bună. Apoi, mă bat pe spate şi îmi spun că e un minunat efort de două minute.

El mormăi ceva în limba lui maternă şi... ei bine, o făcu să tacă, până la urmă.

Cu buzele lui.

Capitolul Opt

În clipa în care buzele lui Nakos se lipiră de cele ale lui Amy, știu că a dat de necaz. Un necaz mare de genul celui care distruge pe cineva fără șanse de mântuire. Îi cuprinse fața în mâini, își coborî capul și îi depuse un sărut direct pe gura aia ce-nu-tăcea-niciodată și era-al-naibii-de-cărnoasă.

Și rațiunea explodă total.

Abia se atingeau, erau suspendați într-un fel de pauză imobilă în timp, dar n-ar fi avut nicio importanță dacă se mișcau. El simțea în fiecare părticică a trupului apăsarea ușoară ca fulgul a buzelor ei.

Hihcebe, îl înnebunea complet. Certurile permanente și presupunerile și diversiunile. Era destul pentru a înnebuni un bărbat. Treaba dovedită de poziția lor actuală.

În toți anii când fusese atras de Olivia, nici măcar odată nu se pierduse cu firea. Nu avusese niciodată dorința de a forța granițele, de a depăși o limită sau de a acționa mânat de dorință. Însă cu Amy? Se înfășurase atât de perseverent în jurul controlului lui încât îl smulsese cu totul din rădăcini. Lăsând în urma ei un nor de praf. Îngropată adânc sub piele încât nimic nu mai avea sens.

Parfumul ei ușor se rotea în jurul lui, purtat de un ușor vânt cunoscut, dar cumva nou. Nu putea numi mireasma asta

senzuală chiar dacă ar fi încercat. Îi amintea de nopţi de vară şi lună şi calde adieri. Aerată, eterică şi senzuală în acelaşi timp. Caracteristică ei. Prima dată când îşi aminti că o remarcase era în liceu la balul ei de absolvire. Cu întreruperi de atunci încoace, prindea o urmă şi îl izbea şocul recunoaşterii, oprind orice ar fi gândit sau făcut.

Ea scoase un sunet din gât, parţial un scâncet şi cu totul feminin. Degetele ei se îndoiră pe şoldurile lui, strângând în pumni cămaşa. Totuşi nu făcu nicio încercare să-l îndepărteze. Sau să îl atragă mai aproape de ea.

La dracu' cu asta. Dacă tot avea să strice totul, măcar s-o facă bine.

Împletindu-şi degetele prin părul ei, o ţinu lângă el în vreme ce cu cealaltă mână o luă de talie. O împinse spre copac, ţintuind-o locului cu trupul lui şi scoarţa aspră îi zgârie pielea. Cu inima bubuind, îşi înclină gura peste a ei pentru un sărut mai intens.

Două lucruri îl afectară în acelaşi timp. Primul, cum rotunjimile ei suple se cuibăriseră pe trupul lui tare. Era ca şi cum ar fi fost concepută exact pentru el. Pentru asta. O aliniere perfectă. În ciuda diferenţei lor de înălţime, se sincronizau ca o singură unitate care se potrivea. Sânii ei plini erau lipiţi de pieptul lui şi felul în care-şi desfăcuse picioarele aşa încât el să poată sta între ele, făcea ca membrul lui zvâcnind să fie chiar la locul potrivit. Şi al doilea, ştiuse întotdeauna că gura ei era o armă. Dacă era limba ei ascuţită ori era zâmbetul ce te oprea locului, armata ar trebui să pună mâna pe ea. Dar subestimase pagubele pe care le putea face.

Pentru că era făcut una cu pământul. Năvălise în castelul lui şi îl invadase. Cel puţin, aşa credea, până când ea îşi desfăcu buzele şi limbile lor se întâlniră. Atingeri fierbinţi, încete ce se

duseră într-o clipă de la o încercare la mângâieri languroase. Explozie. Lăsă încolo castelul. Îi spulberă întreaga existenţă.

N-avea nicio idee că ea putea fi docilă. De fapt, dacă cineva pretindea aşa ceva, ar fi murit de râs. De două ori. Totuşi, iat-o lipită de el şi maleabilă, lăsându-l să facă tot ce naiba voia să facă.

Şi el o dorea. Cu toată fiinţa lui.

Nu-şi dăduse seama că singura dată când ea făcea ce voia el şi îi permitea să preia comanda era când el nu-şi mai putea aduce aminte cum îl chema. Prin venele lui curgea lichid fierbinte. Inima nu se putea decide dacă să-i mişte ceva prin corp sau să-i spargă coastele. Profită de situația rară și se afundă mai adânc, se împinse în grota caldă şi umedă a gurii ei şi exploră. Avea gust de limonadă, dulceaţa ei amestecându-se cu un foc abia zgândărit. Cu plămânii blocaţi, se legănă lipit de ea.

Ea se arcui spre el, mâinile ei urmărindu-i şira spinării şi înapoi ca şi cum era nesigură ce sau cât de mult să atingă. Respiraţia ei se acceleră, vârfurile tari ale sfârcurilor cerând atenţie, zgâriindu-i pieptul. Degetele lui se îndoiră pe spatele ei, degetul mare mângâind-o pe bluză. Mai degrabă ar fi vrut să fie sub ea. Să simtă pielea ei lipită de a lui.

Se considerase întotdeauna fi un bărbat răbdător. Cu partenerele sale dinainte preferase o împerechere blândă şi o escaladare înceată. Să savureze. Fără grabă. Dar trupul lui nu accepta nimic din toate astea cu Amy. O dorinţă primitivă să domine i se născu în tot trupul. Sălbatică în intensitate şi șocându-l până în măduva oaselor. La naiba, voia s-o pătrundă.

Dorinţe. Fie-ţi milă, Doamne, dorinţele.

Sărutul deveni nebunesc, disperat şi el gemu adânc din gât. Ca și cum avea nevoie de o dovadă că el scosese sunetul

acela, ea își plimbă degetele pe pieptul lui și el scoase același sunet. Mai mult. El avea nevoie să-l mai atingă. Era prea mult și nu îndeajuns. Cealaltă mână a ei îl luă de după gât și unghiile îi zgâriau ușor ceafa. Contactul merse pe un nerv direct la erecția lui și el tresări.

Un strigăt ascuțit și el își desprinse gura. Cu obrazul lipit de al ei, se uită spre scoarța copacului foarte aproape de fața lui și inspiră adânc.

Trecură lungi clipe, niciunul din ei nu se mișcă și el nu putea risca să se uite la ea. Răspunsese, fusese chiar aici cu el, dar el n-avea nicio idee ce ar găsi în adâncul ochilor ei albaștri-verzui. Nesiguranța era enervantă. Felul în care încă vibra – doar de la un sărut – era ca un semn de exclamație pus pe situația asta de rahat.

Nu i se mai întâmplase nimic asemănător până atunci. Atracție, dorință, afecțiune? Sigur. Nevoie animală? Pasiune dezlănțuită? O legătură sufletească, ce-i acaparase controlul? Nu. Niciodată.

După nu știu cât timp, ea înghiți și inspiră ca și cum avea de gând să spună ceva.

Te rog, nu. Nu mai putea avea de-a face cu una din remarcile ei caracteristice sau cu faptul că ar putea să strice tot. Mai rău, să-l înjunghie cu încă un adevăr.

Luându-și mâna de la ceafa ei, i-o puse pe gură.

– Nu vorbi. Închizând ochii, el își întoarse fața spre a ei și își lăsă fruntea pe tâmplă. Nasul lui îi atingea obrazul și inima i se răsuci în piept. Dă-mi cinci secunde să pot pricepe ce tocmai s-a întâmplat. Te rog.

Ea venea întotdeauna cu o glumă sau cu o remarcă spirituală, dar el nu era așa de deștept. Procesul lui de gândire se punea mai greu în mișcare. Jumătate din timp, habar n-avea

cum să-i răspundă. Având în vedere că ea tocmai îi spulberase în aer materia cenuşie. Era terminat total.

Tocmai aruncaseră în aer douăzeci şi unu de ani de prietenie. Şi el încă avea erecţie.

Ea murmură ceva pe palma lui.

Ştiind că o să regrete, îşi coborî mâna.

– Sunt cinci minute, nu secunde. Ea inhală încet şi îşi plimbă degetele prin părul lui strâns în coadă de cal. Nu că mă plâng sau ceva, dar ai de gând să spui ceva curând?

Nesiguranţa din vocea ei îl doborî a doua oară. Sau a treia. A cincea? Nu conta. Dacă Amy era nesigură, pentru el nu mai exista nicio speranţă.

Cum reacţionase până acum, putea aduce reuşita sau eşecul în relaţia pe care o avuseseră până acum. Ea mai fusese rănită şi înainte, ceva de neimaginat şi de către un bărbat care se presupunea că o iubea. Respectul de sine era un lucru atât de fragil şi deşi Amy nu i se păruse niciodată delicată, aflase că până şi ea era vulnerabilă.

Cu trei luni în urmă, inima i se oprise în loc găsind-o pe podeaua şopronului şi îşi dăduse seama şocat că abia începuse să bată din nou. Nimic din ce spusese n-ar cuprinde ce simţea încă nici el nu ştia de când. Şi până când avea să ştie, în niciun caz nu putea fi unul dintr-un lung şir ce să-i facă rău. Mai degrabă ar muri mai întâi.

Îşi trecu mâna prin părul ei, netezind şuviţele de păr şi scoase un oftat prudent.

– O să vorbim mai târziu. Dă-mi o oră să aranjez cu caii apoi putem să ne întoarcem acasă.

Fără a aştepta un răspuns, el se aplecă şi-şi luă pălăria apoi plecă pe deal în jos spre şoproane. Pe pilot automat, îngriji caii, îi duse înapoi în boxe şi le dădu de mâncare.

Avea încă picioarele moi şi mintea amorţită când plecă s-o caute pe Amy din nou, găsind-o în acelaşi loc unde o lăsase. Cu picioarele întinse în faţă, ea stătea rezemată de trunchiul copacului şi câinele îşi pusese capul în poala ei.

Uitându-se în gol, păru că nu observă venirea lui şi expresia ei era impasibilă. Pentru că n-o putea citi, n-avea cum să ştie ce să spună acum mai mult decât ştiuse după sărut. Totuşi, trupul lui vibra doar aflându-se în apropierea ei.

– Eşti gata? Îşi drese glasul. Mă gândeam să trecem pe la băcănie să luăm ceva pentru cină.

Ea dădu din cap şi se ridică, luându-şi aparatul foto. Pe drumul spre băcănie nu scoase un cuvânt şi-l aşteptă în maşină în loc să meargă înăuntru. După aceea tot nu scoase vreun cuvânt pe drumul spre casă. Când el abia închisese uşa, ea se duse sus. Unde rămase tot restul după amiezii.

Pe el îl cuprinse din nou îngrijorarea când aprinse grătarul. Neştiind dacă ciudăţeniile ei alimentare erau o dietă, cumpărase doi piepţi de pui şi legume, închipuindu-şi că va mânca asta. Desfăcu folia pachetului de broccoli, morcovi şi ardei gras şi se uită la carne încercând să găsească un mod de a aborda subiectul legat de ce se întâmplase lângă copac.

După ce puse mâncarea pe farfurii şi o aduse în casă la masă, nu ştia mai multe deşi se gândise. Urcă scările şi bătu la uşa deschisă a dormitorului ei. Ea stătea pe pat cu laptopul în faţă şi fotografiile răspândite pe şold.

– Pot intra?

Tastă, tastă.

– E casa ta, Nakos.

El scrâşni din dinţi. Cu ea era un pas înainte, trei înapoi.

– Dar e camera ta.

Ea ii aruncă o privire încruntată.

– Da, nu trebuie să întrebi.

Pe cuvânt, era ca şi cum nimeni nu-i arătase vreodată vreo dovadă de politeţe.

– Cina e gata. La privirea ei nedumerită, el explică. Am fript nişte pui. Poate că ea nu cumpărase decât lucrurile din lista lui, dar el contracarase. Această separare a bucătăriei pe care ea încercase s-o instaureze se oprea aici.

Ea nici măcar nu se obosi să-şi ridice privirea de pe ecran.

– Nu mi-e foarte foame, mulţumesc.

El îşi stăpâni un oftat obosit şi încercă să-şi amintească că dacă o strângea de gât nu rezolva nimic.

– Nu te-am văzut mâncând toată ziua. Am făcut destul pentru două persoane. Te rog, vii să mănânci cu mine?

Îşi mânca buzele. Privea fix. Clipea. În fine după cea mai lungă pauză din istoria femeilor, ea se dădu jos din pat.

– Sigur. După tine.

Slavă *Hihcebe*. Progres. Arătă spre fotografii.

– Sunt de azi? Ea dădu din cap. Le poţi aduce jos ca să le văd şi eu?

Şi iat-o din nou cu expresia aia de uluire prostească.

– În regulă. Adună pozele şi îl urmă. În bucătărie, se uită la farfurii. Arată chiar bine. Mulţumesc.

Luând loc în faţa ei, el nu spuse nimic. N-avea sens să strice liniştea. O aşteptă pe ea să taie puiul înainte să înceapă şi el şi îl copleşi un sentiment de uşurare când văzu că mesteca.

Aşa de puternică, independentă şi aprigă cum apărea, avusese o impresie diferită despre ea de-a lungul anilor. În special recent. Nimic deosebit nu declanşase senzaţia, dar totuşi era acolo. Atitudinea ei de sfidare părea ca o faţadă. Fără un cuvânt, striga contrariul *ia-mă şi ai grijă de mine*.

Şi un instinct înrădăcinat de a face amândouă lucrurile

dintr-odată era prea copleşitor pentru a fi ignorat.

În tăcere, el se întinse şi luă pozele şi se uită prin ele. La naiba, ce bună era. Poza luată de sub copac şi lumina filtrată a soarelui era uimitoare. El chicoti văzând o altă poză cu Bones cu o gărgăriţă pe nas. Trebuie că a făcut-o după ce Nakos plecase să îngrijească de cai.

O întoarse să i-o arate.

– Oliviei o să-i placă asta.

Ea zâmbi.

– O să-i imprim una mai mare mâine.

Dând din cap continuă să se uite în timp ce mâncau. Mai era un prim plan cu o păpădie cu fire de iarbă ce o înconjurau. Simplă, dar foarte grăitoare cu acele culori şi fundalul estompat.

La ultima parte, se opri la imaginea lui. El în dublu exemplar rezemându-se de şopron şi în triplu exemplar; lăsat pe vine lângă câine. Nu-i plăcuse niciodată prea mult să fie fotografiat, dar acestea erau mai mult artistice decât instantanee. Şi... sentimentale, dacă asta avea sens.

Amy era prima persoană care completa sau amplifica orgoliul cuiva. Mereu sinceră şi încurajatoare. Dar dacă acţiunile ei erau o frază, vorbele o pagină, atunci pozele erau un întreg volum. Ele relatau o poveste prin ochii ei şi întotdeauna îl făceau curios.

Totuşi astea? Ale lui? Pentru prima dată de când îşi amintea, avea în faţă versiunea nefiltrată a felului în care ea îl vedea pe el. Puternic. Gânditor. Curtenitor. Era şi ceva ciudat de romantic în poze. Cu cât se uita mai mult, pieptul i se umfla. Nesigur dacă să se înece de plâns sau să se enerveze, le întoarse.

– N-am ştiut că aveai aparatul îndreptat asupra mea.

Rânjetul ei îi blocă respiraţia.

– Aşa sunt eu de vicleană. Nu-ţi fă griji. N-o să le arăt nimănui. Ceea ce e un mare păcat. Locul tău e într-o reclamă de revistă.

– Ce?

– Serios vorbesc. Puse furculiţa pe farfuria goală. Există o tonă de site-uri cu fotografii de arhivă unde oamenii din publicitate merg şi cumpără poze. Unii le cumpără doar pentru uz personal. Autorii şi designerii de coperţi sunt totuşi cei mai mari clienţi. Aş putea face o groază de bani doar cu tine.

El puse teancul între ei pe masă, şocat că mâna nu-i tremura.

– Ai conturi pe site-uri? Câte mai avea cu el?

– Nu, dar mă gândesc la asta. Poate că aş putea câştiga ceva bani buni în plus. Îşi strâmbă buzele. Ar trebui ceva timp să câştig audienţă, dar marcajele corecte ar atrage oamenii la materialele mele. Adevărata comoară sunt instantanee ca astea. Bătu pe unul cu el. Şedinţe foto particulare cu modele sau drepturi exclusive pentru anumite poze.

Ha. Nu ştia ce voia ea să spună cu marcaje şi alte alea, dar ar trebui să-şi facă conturi şi să meargă mai departe dacă voia să scoată profit din site-uri. În afară de asta, nu i-ar plăcea nimic mai mult decât ca ea să-şi expună în public munca.

Luând pozele cu el, se uită din nou la ele. Ura atenţia şi însăşi ideea de a fi prins pe o copertă de album sau aşa ceva îl făcea să se înfioare. Dar dacă ar ajuta-o, n-ar ezita.

– Le poţi folosi pe astea dacă vrei.

Ea înlemni, şi frumoşii ei ochi de sirenă se măriră.

– Ce spui?

– Niciuna nu-mi arăta faţa. Asta ar fi limita mea strictă. Nu vreau să fiu recunoscut. Atâta vreme cât ai permisiunea mea şi mă laşi să văd pozele mai întâi, le poţi încărca şi vinde. Se opri. De ce te uiţi la mine aşa?

Respirând întretăiat, ea se frecă la tâmplă.

– De ce, spuse el. Îşi scutură capul ca şi când lui i-ar fi crescut aripi şi ar fi spus că e Zâna Măseluţă. Vreau să zic o întrebare mai bună e, de ce m-ai lăsa să fac asta?

Erau foarte puţine lucruri pe care el nu le-ar fi făcut pentru ea şi era mai mult decât scos din sărite că ea nu ştia asta. Evident, făcuse o treabă de mântuială să-i arate cât de mult ţinea la ea.

– Pentru că „Woods Photography" sună bine.

Ea înclină capul să se gândească, apoi îşi sprijini bărbia în mână.

– Cam aşa e. Se uită la el. Eşti sigur? Pot merge mai departe şi fără pozele tale.

– Sunt sigur. Se ridică şi luă farfuriile, clătindu-le în chiuvetă.

– Fă-o, Ames. Expune-te. Ştergându-se pe mâini, se întoarse să se uite la ea şi se sprijini de bufet.

Ea îl studie cu un amestec de uimire şi neîncredere. Nu diferit de starea în care el îşi petrecuse ziua. Şi asta îl aduse înapoi la discuţia pe care trebuiau s-o aibă.

– Despre ce s-a întâmplat mai înainte...

Clipind încet, ea îşi întoarse capul.

– Hai să nu.

– Trebuie să vorbim despre asta.

– Nu, nu trebuie. Se uită la el şi vidul somnolent din ei îl ucise. S-a întâmplat. S-a terminat. Hai să ignorăm toată treaba asta.

De ce? Şi el nu voia să ignore nimic. La dracu', nu credea că putea. La drept vorbind, ea cum putea? Nu era ca şi cum ea nu participase. De bună voie. Cu înflăcărare.

La naiba, amintirea îi făcu sângele să fiarbă.

Frecându-se pe falcă, își alese cu grijă cuvintele. N-avea nicio idee la ce se gândea ea.

– Ăla a fost un sărut pe cinste. Să pretindem că nu s-a întâmplat înseamnă să ne legăm la cap fără să ne doară. Imploră inspirația divină pentru că nu mai știa ce să spună. Eu...

Ea ridică mâna să-l oprească și se ridică.

– N-ai vrut-o și să pui accentul pe asta doar o să te supere și mai mult.

N-a vrut-o? Glumea? O voise cu atâta putere încât membrul lui avea să aibă fermoarul imprimat pe vecie.

– Mă derutezi la culme.

– Zău? Gândește-te la asta, Nakos. Gândește-te tare.

El n-avea nevoie să reia treaba cu sărutul. Îi revenea constant în minte. Sfinții să-l ajute, dar voia s-o facă din nou. Repetat. O întrebase, o rugase să-i răspundă la întrebarea dacă era atrasă de el. Refuzul ei permanent și faptul că-și ferise privirea era întregul răspuns de care avea nevoie. Așa că ce exact încerca ea să facă convingându-l să ignore subiectul incomod?

– Nu-mi pare rău, *anim*. Nu, insistă el după ce ea scutură din cap.

– N-o apucăm într-acolo, nu facem asta.

El își băgă mâinile în buzunare, altfel le-ar folosi s-o strângă de gât.

– De ce nu? Nimic, Nicio silabă. Bine. O să încerce altceva. Ce vrei tu?

– Nu contează.

– Bineînțeles, contează.

Cu mâinile în șolduri, ea pufni.

– A contat ce ai vrut tu când Olivia nu ți-a împărtășit sentimentele?

Naiba s-o ia. Ar fi trebuit să fie avocat.

– Situaţia asta e complet diferită. Ca ziua şi noaptea. Uleiul şi apa. Politica şi integritatea...

– Cum?

– Pentru că şi tu m-ai sărutat. Olivia n-ar fi făcut niciodată aşa ceva, chiar şi dacă el ar fi fost suficient de prost să încerce. Însă Amy? Aproape gemu. Nu era singurul ce simţea atracţia.

Privirea brutal de deschisă pe care ea i-o aruncă era iritantă.

– Corpul tău a răspuns la sărut. Da?

La dracu', da. Dădu din cap, nefiind sigur că poate vorbi. Sau că ar trebui.

– Trupul era implicat. E primitiv. Visceral. Dar mintea şi inima ta nu mă vor. Nu. Ridică palma să-i oprească argumentul. Nu mă minţi. Poţi în mod sincer să spui că primul gând care ţi-a venit în minte n-a fost *Ah, rahat. Tocmai am sărutat-o pe Amy. Ce dracu' o să fac?*

În regulă, aici l-a avut.

Dar asta nu însemna că n-o dorea. Fizic sau emoţional. Doar că pur şi simplu avea nevoie să discute problema cu ea. Să exploreze posibilităţile. Discuţiile nu fuseseră niciodată o problemă pentru ei şi ura felul în care ea refuza acum să discute. Era prea important să refuze discuţia, la dracu'. Cum ar trebui fiecare din ei să ştie dacă exista vreun potenţial dacă ea ridica ziduri în jurul a ceea ce se întâmplase?

Ea îşi încrucişă braţele, cu capul plecat şi umerii lăsaţi.

– Aşa credeam şi eu. Asta e ieşirea ta, Nakos. Accept-o. Nu te învinovăţi pentru o simplă greşeală. Se întoarse în loc. Mulţumesc pentru cină. A fost delicioasă.

Câtă vreme el rămase cu gura căscată, ea ieşi încet din cameră.

Capitolul Nouă

Amy stătea sprijinită de capul patului în dormitorul Oliviei din casa principală şi îşi întinsese picioarele în faţă.

– Deci, câţi bărbaţi sexy în kilt ai văzut? Fii sinceră.

Râzând, Olivia împături o cămaşă din coşul de rufe.

– Câţiva, dar niciunul pe care ai vrea să-ţi testezi teoria dacă nu are nimic pe dedesubtul kiltului, dacă înţelegi ce vreau să zic. Puse cămaşa bine în comodă şi luă alta. Cu toate astea, Scoţia a fost uluitoare. Nate a căutat câţiva din strămoşii mei şi am găsit un cimitir vechi unde erau îngropaţi câţiva. Întotdeauna mi-am dorit să merg acolo, dar sunt bucuroasă că am aşteptat să văd mai întâi împreună cu el.

Având în vedere că Amy nu ieşise niciodată din Wyoming, ar fi fost fericită să plece oriunde.

– Cel puţin ai avut activităţi de turist. Fiind în luna de miere şi aşa mai departe. Ar fi fost o excursie ratată dacă ai fi văzut doar cei patru pereţi din hotel.

– Ha. Am văzut destul şi din ăştia. Olivia făcu cu ochiul, şi obrajii palizi i se îmbujorară. Îşi luă o şuviţă de păr roşcat de pe faţă şi puse deoparte coşul gol. Am fost plecaţi doar zece zile. Nu ştiu cum de am adunat atâtea rufe murdare. Se aşeză la picioarele patului. A existat o singură dezamăgire. N-am reuşit să-l văd pe Nessie.

Amy își dădu ochii este cap.

– Ce tupeu pe ființele astea magice. Atât de egoiste. Obsesia celei mai bune prietene ale ei cu monstrul din Loch Ness era adorabilă. Și ciudată.

– Nu-i așa? Totuși ți-am adus un cadou. Olivia se ridică și scoase valiza din dulap. Am vizitat un magazin și lucrurile de acolo erau incredibile. Familia care e proprietara locului face diverse chestii din lucruri pe care alții le aruncă. Puse trei rame de fotografii pe pat - două douăzeci pe douăzeci și cinci de cm și una douăzeci și opt pe șaptesprezece cm. Mă gândeam că-ți poți pune pozele în ele.

– Uau. Ce mișto. Rama mai mare era făcută din diverse rămășițe de țesătură denim, unele rupte și decolorate, altele mai noi, de culoare bleumarin. Cele două mai mici erau din lemn. Prima arăta ca un lemn adus de apă și pe ea avea încrustată sticlă spartă. Cea de-a doua era din scândură nefinisată cu cuie ruginite. Îmi plac mult. Mulțumesc. Le puse pe noptieră lângă ea să le poată lua mai târziu când pleca acasă.

Olivia se așeză pe pat și își încrucișă picioarele, genunchii împingându-i pe cei ai lui Amy.

– S-a întâmplat ceva bun câtă vreme am fost plecată?

– A plouat. Ridică din umeri. Altfel, nimic nou sub soare. Doar că asta nu era adevărat, dar se gândea cât de mult să mărturisească. Nu era sigură ce ar crede Nakos dacă Olivia ar ști ce se întâmplase. M-am înscris pentru o o autorizație de firmă cu răspundere limitată săptămâna asta.

– Pentru ce?

– Mi-am pus bazele propriei firme de fotografie. Într-un fel.

– Nu. Serios? Olivia o luă de umeri. E extraordinar și era și timpul. Felicitări!

– Mulțam. Am făcut autorizația să mă protejez ca să nu fiu răspunzătoare personal pentru datoriile firmei. Pentru orice eventualitate. După ce se întâmplase cu fostul ei soț, Amy nu mai voia să riște. Îi spuse Oliviei despre site-urile cu fotografii de arhivă. M-am jucat și cu un website. Mă gândeam să nu-mi pun toate pozele pe conturi. Poate că rezerv câteva să le vând exclusiv pe cont propriu la un preț mai ridicat.

– Uită-te la tine, o artistă în toată puterea cuvântului. Te porți de parcă n-ar fi un mare lucru. Olivia o lovi peste braț. Sunt așa de mândră de tine.

Amy simți că o cuprinde fericirea.

– Mulțumesc. Probabil că n-o să fac prea mult din asta, dar o să mă ajute mai mult să plătesc datoriile.

– O să ai un super succes. Știu eu asta. Ești prea talentată să dai greș. Olivia oftă. Plec doar pentru câteva zile și totul e schimbat când mă întorc. Te-ai mutat cu Nakos.

Da, în legătură cu asta...

Olivia o îmbrățișă pe Amy și alunecă într-o parte pe saltea. Stătură culcate față în față așa cum obișnuiau când erau copii, nasurile aproape atingându-se. Era ceva intim liniștitor în poziție, că unele lucruri nu se schimbaseră de-a lungul timpului și nu fuseseră distorsionate de lumina crudă a realității zilei. Deși total nonsexuală în felul ei, Amy aprecia apropierea. Cum își dorea cu fervoarea unui copil ca Olivia să-i fie soră cu adevărat.

– Cum mai ești? Știi, de când Chris e la închisoare și restul. N-am discutat prea mult de asta. Îmi fac griji pentru tine. Olivia luă mâinile lui Amy într-ale ei și le strânse. Lasă deoparte bătaia, dar ți-a spus niște lucruri oribile.

Olivia n-auzise nici măcar jumătate din ele. Și nu va auzi niciodată dacă era după ea.

– Sunt bine. Zâmbi să îndulcească minciuna şi să-şi liniştească prietena. Într-o zi va fi bine. Aşteptase ziua aceea întreaga ei viaţă. Totuşi să renunţe la speranţa că odată şi odată va veni ar însemna să renunţe cu totul. Mă ştii. Sunt un bumerang. Întotdeauna revin.

Un chicotit slab şi Olivia oftă.

– Da, aşa faci. Tare aş vrea să am jumătate din puterea ta.

Amy nu era puternică. Era doar foarte bună în a se preface.

– De asta îl ai pe Nate. Tipul zdobeşte maşini înainte de micul dejun. Olivia rânji şi Amy împinse mica înţepătură a geloziei într-un ungher. Te adoră aşa de al naibii de mult. Sunt fericită pentru tine.

– N-am ştiut niciodată că dragostea poate fi aşa. Ochii albaştri erau visători. Nu pot respira fără el. Nu mă pot gândi decât să mă asigur că el e lumea mea, să-l asigur că voi fi mereu aici. Doamne, prin câte a trecut. Şi chiar după ce a trecut prin atâtea rele, e totuşi aşa de... blând.

– Sunt foarte sigură că aşa trebuie să fie. Nu că Amy avea habar despre ce vorbea. Dragostea sub orice foma nu-i bătuse niciodată la uşă. Eşti persoana perfectă pentru el. Cea care să îmbrânzească fiara şi să-i arate că merită să fie iubit. Treaba e, Liv, şi tu aveai nevoie de el.

Ea îşi încreţi nasul auzind porecla dată de Amy. Oliviei nu-i prea plăcea, păcat.

– Foarte adevărat. Olivia răsuflă încet. Sunt tristă că nu mai stai aici. Îţi aminteşti când eram copii? Spuneam că o să stăm împreună pentru totdeauna şi o să facem ce vrem, oricând vrem.

Amy râse.

– Trei luni a fost bine aici. În afară de asta, eşti măritată şi îţi trăieşti basmul de iubire fără sfârşit. Cel puţin una din ele ar

trebui. Ar fi jurat că basmele nu există dacă dovada n-ar fi fost drept în fața ei. Aştept nepoate şi nepoţi cât de curând. Observă pluralul aici.

– N-am nicio problemă cu asta. Olivia îşi sprijini capul în mână zâmbind larg. Mă bucur că stai cu Nakos. Şi de el îmi fac griji. E retras, nu mai iese niciodată. O să fie bine pentru el să te aibă în preajmă.

– Păi el îşi iubeşte solitudinea. Amy imită poziţia Oliviei. Totuşi nu sunt sigură că statul meu acolo e un lucru bun.

– De ce?

Unde să înceapă?

– E încordat. Venim aici în fiecare dimineaţă şi înapoi seara, trecem unul pe lângă altul în casă, mâncăm unul lângă altul, dar nu spunem nimic. Ca nişte fantome ce ocupă acelaşi spaţiu. Fusese aşa timp de o săptămână, încă de când ea oprise complicaţia romantică pe care erau pe cale să o iniţieze. Avusese dreptate să facă asta, ştia că era necesar pentru a le salva relaţia, dar avusese efectul contrar. Prietenia se dezintegra în faţa ochilor ei.

Încet, Olivia se ridică.

– Asta nu vă caracterizează deloc. El e mult mai deschis cu tine decât a fost vreodată cu mine. Suntem apropiaţi, dar voi doi vă conectaţi fără efort. Îşi trecu o mână tremurândă pe frunte. Nu crezi că... că e despre nuntă, ce zici? Părea în regulă cu Nate şi cu mine, părea sincer –

– Nu eşti tu, Liv. Ea o prinse pe Olivia de mână şi îi dădu drumul să se ridice şi ea la rândul ei. Se bucură pentru tine.

– Atunci ce se întâmplă? Nu-i stă în fire să se poarte aşa.

Amy închise ochii o clipă şi îşi apăsă degetul între ochi unde îi zvâcnea capul.

– Nakos m-a sărutat.

– Ce a făcut? începu Olivia.

– Da, acum o săptămână. La o zi după nuntă. Ia-ţi uluirea, înmulţeşte-o până la infinit şi o să ai reacţia mea.

– Adică, te-a sărutat, *sărutat* sau ţi-a dat un pupic? Pe gură? Pe obraz?

– Gură, limbă, amigdale. Lipiţi total. Oftă cu tandreţe, amintindu-şi. Abia mai puteam sta în picioare după aia.

– Iisuse. Aşadar a fost bine?

Râsul lui Amy era aşa de sec încât fu mirată că nu-i ieşeau pe gură fire de nisip.

– Hai să spunem aşa. Băiatul nostru gânditor şi încruntat are un animal sub tot stoicismul ăla.

Un semn din cap şi zâmbetul Oliviei trecu de la şoc la interes.

– Păi atunci. Înclină capul. Cred că pot vedea asta. E foarte perspicace, poate fi autoritar când vrea şi are o răbdare de sfânt. Trăsăturile astea l-ar face să sărute grozav.

– Să nu uiţi meticulos.

Sau trupul sexy ca naiba.

– Stai aşa. Olivia dădu din mână. Cum s-a ajuns la asta? Voi doi nu v-aţi combinat niciodată înainte.

– Zău aşa. Era înnebunit după tine.

Olivia se uită în zare cu gura strânsă gândindu-se.

– Nu cred că a fost, ca să fiu sinceră. Ştiu că toţi cred asta, şi poate că din partea lui a fost o atracţie, dar eu... Oftă. Poate că sună prostesc, dar cred că eu am fost o partidă sigură.

– Ai dreptate. Amy îşi miji ochii. Sună prostesc.

– Ascultă-mă. Olivia se sprijini de mâini. Când ne-am cunoscut, eram diferită faţă de ceea ce el era obişnuit să întâlnească, aşa-i? Părul, pielea... nu eram ca cei cu originea lui. El şi-a însuşit uimirea iniţială şi a început să construiască

pe ea. A adăugat prietenia şi sentimentele au devenit confuze.

Amy se gândi la asta, disecă raţionamentul. Teoria avea anumite merite, dar un tip nu-şi petrecea jumătate din viaţă tânjind dacă în adâncul fiinţei sale nu mai exista şi altceva dincolo de afecţiune.

– Îl cunoşti la fel de bine ca şi mine. Olivia îşi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe faţă. În mod obişnuit luptă pentru ceea ce vrea. Poate că nu se grăbeşte, gândeşte de nu mai poate, pândeşte pe margine să îşi calculeze şansele, dar nu stă degeaba. Se împinse înainte cu antebraţele pe coapse. Nici măcar odată n-a făcut vreo mişcare. De câteva ori, mi-a spus că nu era omul potrivit pentru mine. A avut o mulţime de ocazii să-şi declare sentimentele înainte să apară Nate. În adâncul fiinţei lui, ştia că nu erau adevărate. Surpriză? N-a luptat cu Nate pentru mine. De fapt, ne-a împins unul în braţele celuilalt. Dacă era într-adevăr îndrăgostit de mine, dacă mă dorea cu adevărat, ştii că n-ar fi lăsat să se întâmple asta.

În regulă, prietena ei avea dreptate. Şi Amy nu putea contrazice logica. Cu toate astea, Nakos credea, indiferent de motive, că o iubea pe Olivia şi o iubise de ani întregi.

– Nu m-a sărutat niciodată.

Amy îşi îndreptă privirea spre Olivia.

– Pe mine nu m-a sărutat niciodată, dar în schimb pe tine te-a sărutat. Olivia ridică din sprâncene. Asta spune ceva.

Da, spunea că femeia pe care el o dorea era pentru totdeauna inaccesibilă aşa că a mers după cea mai bună alternativă. Amy nu se îndoia că Nakos era atras de ea. Atâta lucru era evident. Dar, aşa cum îi spusese, era un răspuns fizic. Dorinţa dispărea, în timp.

Vorbind despre...

– Găsesc că momentul e teribil de convenabil. La dracu', după câte ştia Amy, asta era plictiseală sau disperare din partea lui.

– Sentimentele nu se schimbă aşa de repede, Amy. Nu ţi-ar fi făcut avansuri la douăzeci şi patru de ore după ce eu am spus „da" dacă la mine s-ar fi gândit. Şi nu se joacă. Când Amy tăcu, Olivia o iscodi. Ce s-a întâmplat după aia? Am pomenit că era o tensiune.

Amy pufni în râs. Era tensiune şi după aia era *t-e-n-s-i-u-n-e*.

– A plecat după cea mai lungă idee de *ah, la dracu', ce am făcut* din istoria umanităţii. Mai târziu, a încercat să-mi vorbească despre asta, dar nu l-am lăsat. I-am spus că n-o să facem asta.

– De ce?

– Haide, Liv. Furie şi frustrare îi pulsau în tâmple. Prima lui reacţie a fost grăitoare. Nu eu sunt cea pe care o voia şi nu stric o prietenie de o viaţă pentru o nebunie temporară, mascata drept dorinţă.

Olivia ridică sprâncenele.

– Aşadar, nu e pentru că renunţi uşor la el, nu pentru că nu nutreşti sentimente faţă de el?

Ce vicleană. Chiar vicleană. Amy dădu drumul spre cer unui oftat din rărunchi tăcând mâlc.

– Am vorbit despre Nakos, dar cum rămâne cu tine? Tu ce vrei?

Pe el. Îl voia pe el. Şi cu cât mai mult lăsa ideea s-o macine, cu atât mai mult îşi dădea seama că el era cel pe care îl voise de la bun început. Dar a vrea şi a avea nu era acelaşi lucru. Chiar dacă Olivia avusese dreptate despre tot. Locul lui Amy nu era împreună cu el sub nicio formă. Punct.

- Bine. Olivia pufni. Ce a dus la sărut?

– O ceartă. Sau un dezacord, efectiv. A încercat să evoce sentimentele mele şi eu m-am eschivat. El s-a enervat şi... mă rog, ştii.

– Hai să înţeleg bine. Olivia numără pe degete. Şi-a pierdut controlul şi te-a sărutat. Apropo, când a fost ultima dată când Nakos n-a fost în toate minţile? Niciodată, răspunse ea fără a aştepta un răspuns. A încercat să vorbească cu tine despre asta, dar tu nu l-ai lăsat. Şi doar după ce tu l-ai respins, lucrurile au devenit ciudate şi a început indiferenţa. Am prins esenţialul?

Amy îşi dădu ochii peste cap până când ajunseră la ceafă.

– Da.

– A rostit poate trei cuvinte în prezenţa mea odată ce am descoperit că era atras de mine. Bineînţeles că până la urmă am clarificat treburile. Aproape două săptămâni, totuşi, şi tot ce am primit au fost trei cuvinte. Cel mult cinci.

Încet, Amy o privi pe Olivia, întrebându-se ce punea la cale acum.

– E mai mult decât ce mi-a adresat mie.

– Nu, nu şi nu. Spre deosebire de cazul meu, a venit direct la tine când ar fi putut să ignore complet situaţia. A încercat să vorbească cu tine, să discute ce s-a întâmplat. Tu ai fost cea care i-a pus capăt. El n-a evitat şi nici n-a respins problema. Tu ai făcut-o. Olivia îşi apropie faţa de a lui Amy cu un zâmbet răutăcios. El se luptă pentru tine. De acord, e în felul distorsionat, mai încet ca melcul, specific lui Nakos, dar e exact ceea ce face. Cunoscându-l, a scos atuul de gentleman şi stă departe pentru că în capul lui, tu ai spus nu.

Cu inima bătând cu putere, Amy simţi în gât cum îi pulsează speranţa. Ţintuită acolo de parcă avea de gând să rămână permanent. Extrem de periculos pentru sănătatea ei pentru că optimismul rareori funcţionase pentru ea. De fapt,

speranţa, dorinţele şi visurile îi fuseseră sfărâmate de atâtea ori încât era şocată că mai era capabilă să le evoce.

Olivia întinse mâna şi o bătu pe Amy pe bărbie, cu faţa încă aproape de a ei.

– De ce ţi-e aşa de frică? Nu e Chris. Nakos e un bărbat grozav. De ce să nu încerci? Şi tu meriţi ceva bun.

El merită ce e mai bun şi Amy nu era. Poate într-o zi va fi, dar se îndoia. În afară de asta, cândva, ea va trebui să înceteze să se mulţumească cu asta şi să înceapă să creadă că poate fi mai mult decât o doua opţiune. Ce mai rămăsese.

Se auzi o ciocănitură şi se uită într-acolo văzându-l pe Nate în pragul uşii. Sau mai degrabă umplând spaţiul uşii cu statura sa enormă. Tipul ăsta era muşchi şi tatuaje. Şi zâmbea cu o lejeritate pe care Amy n-o vedea adesea.

În jeanşi şi un tricou negru, se sprijini de rama uşii.

– Nu-mi spuneţi că am pierdut acţiunea între fete.

Amy pufni.

– Putem să facem loc pentru încă una.

Clătind tandru din cap, Olivia zâmbi.

– E totul în regulă jos?

El intră şi se aplecă să-i dea un sărut rapid, zăbovind. Fraierul era total mort după ea.

– E bine. Nakos te caută în şopron.

– Vorbind de lup. Se uită la Amy şi se ridică de pe pat. Ştii ce? Ar trebui ca în seara asta să ieşim toţi patru. Nate nu trebuie să se ducă la muncă la secţia de poliţie a şerifului până luni, iar tu şi cu Nakos nu v-aţi mai luat liber de mult.

– Cum spui tu, iubito.

Amy nu era aşa de docilă.

– Ce pui la cale?

Olivia îşi apăsă o mână pe piept şi mimă surpriza.

– Cine? Eu? Îl bătu pe Nate pe umăr pe drumul spre uşă. O să vorbesc cu Nakos despre asta. La şapte? La tavernă? Nu aşteptă un răspuns şi doar ieşi.

– Şi aşa am rămas doi. S-a zi cu trioul. Amy oftă. Am auzit că luna de miere a fost minunată.

El dădu din cap apoi se uită la poza înrămată de pe noptieră.

– Ar fi trebuit să fi luat mai multe din astea, dar ne-a fost teamă să le aducem acasă.

– Îmi plac enorm. Mulţumesc.

El mormăi şi se uită la pozele de pe comodă pe care le făcuse săptămâna asta. Le împrăştie şi în colţul gurii îi apăru un zâmbet slab.

– Sunt noi?

– Da. Le-am făcut cu aparatul pe care mi l-ai cumpărat.

El tresări, expresia ce-i apăru pe faţă fiind una de genul *m-ai prins*.

– Nakos ţi-a spus?

– Da. Degetele o furnicau să-şi ia aparatul în discuţie. Felul în care el stătea în profil, un mascul dur, în vreme ce studia pozele cu un zâmbet atrăgător, declanşară contradicţiile pe care iubea să le capteze. Nu sunt sigură ce te-a împins să faci asta, dar îţi mulţumesc.

Zâmbetul dispăru.

– N-a fost drept ce ţi-a făcut ticălosul ăla cu lucrurile tale. Se uită la ea. Sau ce ţi-a făcut ţie. Ochii lui duri căprui auriu o măsurară de sus până jos ca şi cum căutau urme ale vătămărilor fizice ce se vindecaseră de mult. E o zi ce tare aş vrea s-o uit.

– Şi eu. Nate nu era răspunzător de acţiunile lui Chris aşa cum nu era nici treaba lui să înlocuiască ce fusese stricat. Cu riscul de a suna ca o placă de gramofon stricată, mulţumesc.

Pentru echipament şi pentru misiunea de salvare.

El îşi feri privirea, expresia lui arătând că se dusese departe cu gândul înainte să revină la comodă. Bătu cu mâna pozele.

– Aici sunt toate mulţumirile de care am nevoie.

Potoleşte-te, inimă. Nu era de mirare că Olivia era topită după el.

– E norocoasă să te aibă.

Un zâmbet şi el scutură din cap ca şi cum voia să argumenteze că el era cel norocos.

– Hei. Ea aşteptă ca el să se uite la ea. Nu există cred cineva pe care să-l iubesc atât cât o iubesc pe ea, nu există nimeni mai blând şi mai sincer. Dar Nate era cineva absolut special. Că putea iubi aşa de profund cum o făcea, având în vedere că înaintea Oliviei nicio fiinţă nu-i arătase cum s-o facă, dovedea care îi era valoarea. E norocoasă că te are.

Capitolul Zece

Nakos avea mai puţin de treizeci de minute să facă duş înainte să se întâlnească cu toată lumea la tavernă. De ce acceptase să meargă, habar n-avea. Însuşi gândul să stea la masă în faţa lui Amy cu tăcerea şi ochii răniţi la meniu nu era sâmbăta ideală pentru el.

Dar pe de altă parte, nici încă o noapte acasă, dormind în camera alăturată de a ei nu era varianta lui de distracţie. Nu mai putea continua aşa. Era aproape de implozie.

Ajuns la capătul răbdării, plănui s-o forţeze să vorbească cu el când vor fi singuri mâine şi după ce amândoi vor termina munca. Îşi roti capul să-şi întindă gâtul urcând scările casei. Ca şi cum cineva ar putea-o forţa pe Amy Woods să facă ceva. În special el, având în vedere că îl lăsase fără grai şi îl ameţise de cap mai ceva ca nişte căluşei drogaţi doar stând în faţa lui.

Cel puţin în seara asta se va bea alcool.

Puse mâna pe clanţa uşii băii şi înlemni în prag. Plămânii se crispară în ciuda aburului parfumat ce-i lovi faţa.

Părul ciocolatiu ud, strâns într-un nod. Piele fină, albă. Sfârcuri obraznice, roz. Şiroaie de apă alunecând peste forme voluptuoase, dulci. Un mic triunghi de bucle negre între coapse... *Coapsele lui Amy*. Ea se întoarse complet să se uite la el ieşită din cadă cu un prosop în mână şi ochii mari.

– La naiba. Îmi pare rău. Îşi puse o mână pe ochi şi se întoarse.

Hihcebe, era goală. Complet, total, superb de goală.

– Credeam că te... Întinse mâna orbeşte spre clanţa uşii, lovindu-se cu încheieturile degetelor de cadrul uşii... pregăteşti... La dracu'. Unde era clanţa aia afurisită?... la Olivia acasă. *Uite*. Slavă Domnului. Trânti uşa în spatele lui şi se rezemă de ea pe hol.

Revenindu-şi, trase aer în piept, pielea fierbinte şi sângele şi mai şi. Armăsari îi tropăiau prin piept. Niciodată. N-o să poată şterge niciodată imaginea ei goală. Cinci secunde. Asta fusese tot. Timp de cinci secunde, văzuse un crâmpei dintr-un vis efectiv ud şi era terminat. Distrus.

– Acolo eram. În spatele uşii se auzi un fâşâit. Dar cosmeticele şi hainele mele erau toate aici, aşa că m-a adus înapoi.

Haine, pretindea ea. Cu toate astea, n-avea... nimic... pe... ea. Şi el intrase peste ea. Pentru că se gândise la ea şi cum îi făcuse ea praf creierii săptămâna asta, aşa că nu dăduse atenţie faptului că uşa fusese închisă, că probabil ea ieşea din duş. Udă leoarcă.

Doamne păzeşte, avea erecţie.

Încă un fâşâit ca şi cum se ştergea şi îşi închise ochii a doua oară imaginându-şi ce se întâmplă acolo. Toată pielea aia albă. Forme graţioase şi...

Rahat. Adică efectiv, *efectiv* goală.

Gemu.

– Îmi pare aşa de rău, Ames.

– Nu-i mare scofală. Ar fi trebuit să închid uşa.

Nu-i mare scofală? Se uită la fermoarul lui ce-o contrazicea.

Era una să recunoască atracţia, s-o sărute şi să distrugă

bunele intenţii sau să viseze până unde să meargă cu toate astea. Însă era cu totul altceva să fie împins aşa de aproape de obiectul dorinţei lui şi să fie izbit de realitate. Ea era mult mai bine decât orice şi-ar fi putut el închipui.

Dumnezeu să-l ajute, era dureros de frumoasă.

Uşa se deschise şi pentru că el se rezemase de ea, îşi pierdu echilibrul. Clătinându-se se apucă de tocul uşii cu amândouă mâinile şi se echilibră.

– Pot să trec?

– Da, scrâşni el şi se dădu deoparte pe hol, şocat că-i mai funcţionează picioarele. Ţinându-şi privirea spre podele, observă cu coada ochiului că ea era îmbrăcată. Îşi drese glasul. Îmi pare rău. Din nou.

– Sunt doar nişte sâni. Sunt sigură că ai mai văzut din ăştia şi înainte.

Nu ai ei, la naiba. Şi umorul din vocea ei senzuală nu îi calmă aritmia. O săptămână fără vorbă din gura ei drăguţă şi ce cuvânt scosese prima dată? *Sâni*. Referitor la ai ei. Pentru că el îi văzuse.

Ăsta era al şaselea cerc al iadului.

– Dă-mi zece minute să fac duş şi putem pleca. Se întoarse pe călcâie şi se duse în dormitorul lui să-şi ia alte haine şi apoi se duse din nou înspre baie.

Ce mirosea a ea. La fel ca şi maşina când mergea în dreapta lui. Şi din motive neclare pentru el, şi taverna. Prin mirosul de bere ieftină, fum stătut şi piele, parfumul suav al lui Amy rămase cu el ca o umbră. Sâcâindu-l ca naiba. Necăjindu-l.

Se sprijini de speteaza scaunului stând la masă lângă Nate şi îşi plimbă degetele pe paharul umed de la condens. Olivia şi Amy plecaseră la o partidă de biliard în stânga lui, dându-i din fericire lui Nakos o aparenţă de respiro.

Un cântec country urla dintr-un tonomat şi câţiva clienţi pe care-i recunoscuse din oraş dansau pe scena improvizată lângă peretele din spate. Scaunele de lângă barul de pin erau relativ goale pentru o sâmbătă, dar Meadowlark nu era aşa de mare şi era devreme.

Îşi plimbă privirea pe lambriurile din lemn deschis la culoare şi tuburile de neon, dorindu-şi să fie acasă. Nu vedea sensul de a fi aici, nici decorul. Mader's putea fi orice tavernă din orice orăşel unde cădeai de pe hartă. Chiar dacă Amy nu era prezentă mereu în mintea lui, jumătate din femeile de aici erau măritate, un sfert prea bătrâne chiar şi pentru tatăl lui şi pe restul nu le-ar atinge nici după o serie completă de vaccinuri. Când căuta o parteneră, de obicei se întâlnea cu cineva în rezervaţie şi ultima lui întâlnire fusese cu mai bine de un an în urmă.

– Amy foloseşte în sfârşit noul aparat foto? Nate îşi sprijini antebraţele de masă. A spus că tu i-ai zis că e de la mine.

Nakos mormăi şi se uită spre fetele de la masa de biliard. Mai veniseră şi doi muncitori de la ranch-ul Oliviei.

– Da, îmi pare rău de asta. Totuşi a făcut-o să deschidă afurisitul ăla de aparat.

– Mi-am închipuit că va merge mai bine dacă ar fi venit de la tine. De asta am minţit-o.

Aşa s-ar crede.

– Nu.

Amy se apleca, având tacul în mână, pregătind o lovitură. Bluza ei albastră se lăsă destul de mult în jos ca să-i vadă formele sânilor. *Hihcebe*. Nu putea câştiga.

Revenind la Nate, oftă.

– S-a jucat cu el câtă vreme tu şi Olivia aţi fost plecaţi. Menţionă câteva din ideile ei. A făcut nişte poze cu mine când

nu eram atent. Ceva legat de coperţi de cărţi şi reclame.

Nate chicoti.

– Tu?

– Stai aşa. O să te abordeze şi pe tine. Bău din berea caldă. L-a făcut pe Rico să pozeze fără cămaşă călărind miercuri la sfîrşitul zilei de muncă. A mai adunat şi pe alţi câţiva muncitori pentru săptămâna viitoare.

– Alţi tipi? Poate. Pot înţelege. Totuşi nu tu.

– Nu sunt chiar încântat, dar dacă o ajută, nu-mi pasă. Ridică din umeri. I-am spus că trebuie să-mi ţină faţa ascunsă.

– Aha. Nate scutură uşor din cap, implicând faptul că Nakos înnebunise. Eşti mai pierdut decât am crezut.

– Îţi aduci aminte când abia sosiseşi în oraş şi nu ne simpatizam unul pe altul? Alea au fost vremuri bune.

Buzele fostului soldat se strâmbară într-un fel de zâmbet.

– Spun ceea ce văd. Îl studie pe Nakos o clipă. Ar trebui să vorbeşti cu ea despre asta.

Am trecut deja prin asta. Am tricoul. Şi o durere de cap.

– Îmi place ca boaşele mele să rămână acolo unde sunt.

Nate chicoti, cu privirea pe bere.

– Mi-ai spus să fiu bărbat şi să iau taurul de coarne cu Olivia. Ce rău e să-ţi întorc favorul?

Nimic şi Nakos se purta ca un măgar. Poate că să primească sfaturi de la cineva ar ajuta. Nu era ca şi cum îi venea o revelaţie proprie.

– Am sărutat-o. Când privirea lui Nate se duse spre a lui, el dădu din cap. Cred că mi-a supt creierul direct prin gură.

Încă un râs.

– Şi care-i problema?

– A încetat să mai vorbească cu mine.

Până în seara asta.

Sunt doar nişte sâni.

În regulă, îi trebuia ceva mai tare decât berea. Cât mai curând posibil.

Când Nate se încruntă, Nakos dezvoltă ideea.

– Ea s-a implicat. Atâta lucru ştiu.

– Din nou, care-i problema? Stai jos cu ea. Rezolvaţi problema.

Nakos îşi trecu limba peste dinţi.

– Dacă ai cunoaşte-o măcar pe jumătate cât o cunosc eu, ai înţelege că asta e la fel de probabil precum aş ajunge eu conducătorul Naţiunilor Unite. Amy dezvăluie doar ce consideră ea potrivit. A adus eschivă-te, dezbină şi abate atenţia la rang de ştiinţă.

– Ştiam eu că îmi place de ea pentru un motiv. Nate rânji. Îmi pare rău. În regulă, sărut-o din nou. Prăjeşte-i şi tu creierul drept răzbunare.

Asta voia şi el. Tare de tot. Dar eschivările ei îl îngheţau locului. Întreaga diatribă cu *doar trupul lui o voia* era... Nu ştia. Nu chiar corect, dar dădea de gândit. Adevărul era că o luase razna şi *asta fusese* pentru că ea era cea pe care o sărutase. Atârnau în balanţă ani de prietenie şi amintiri.

Femeile se întoarseră la masă şi Olivia se aşeză în braţele lui Nate. Dădu pe gât jumătate din berea lui.

– E ca un orgasm. Mi-era sete.

Zâmbetul lui Nate se lărgi uitându-se la ea.

– Ca un orgasm? E răsuflată şi călduţă.

Aşezându-se pe locul de lângă Nakos, Amy pufni.

– Orgasmele sunt un mit. Ca şi punctajele de bonitate. Când toţi se uitară la ea, într-o tăcere mormântală, ea nici măcar nu clipi. Ce? Aşa sunt. Doar douăzeci şi şapte la sută dintre femei se dezlănţuie în timpul unui act sexual. Toată tevatura

asta pentru trei amărâte de secunde de activitate tremurată a sistemului nervos. Haida de.

După o foarte lungă pauză, Nate o arătă cu degetul.

– Cineva ţi-o face foarte greşit.

Olivia dădu din cap încuviinţând.

Nakos, neputând face altceva, scutură din cap. Amy fusese măritată cu Anticristul timp de trei ani şi se îndoia foarte tare că fostul ei fusese atent cu ea. Dar Chris nu fusese primul ei iubit. Cel puţin aşa credea Nakos. Ieşise şi înainte cu mulţi băieţi.

Se întrebă dacă era doar într-o dispoziţie sarcastică sau chiar nu avusese parte de un sex bun. Greu de spus la ea. Şi naiba s-o ia de treabă dacă nu voia să-i demonstreze că greşeşte. Toată noaptea. Până când nu-şi va mai putea deschide nici ochii, darămite să se mişte.

– Nu contează. Sări jos de pe scaun şi îşi scoase din buzunarul de la spate telefonul ce vibra.

– Eu nu... Ochii pe ecran, faţa deveni mult mai palidă şi înţepeni.

Olivia se încruntă.

– Ce e?

– Unchiul Clint vine în vizită. Mâna îi tremura şi încercă să înghită.

– Pfui. Când? Olivia se uită la telefon.

– Nu ştiu. Kyle mi-a dat mesaj. Degetele mari ale lui Amy se mişcară scriind răspunsul.

Stomacul lui Nakos se făcu ghem când ea îşi schimbă culoarea feţei de la palid la verde.

– Nu-mi amintesc să-l fi pomenit înainte. Mai mult, de ce unchiul ăsta să declanşeze o astfel de reacţie din partea ei?

– Fratele mamei. Trăieşte în Texas. Vocea îi tremura

aproape la fel de tare ca şi mâinile. Nu vine aici prea des. De câteva ori când eram copii şi odată când Chris şi cu mine eram căsătoriţi. A fost prima dată când fostul meu s-a dovedit a fi util. Le-a spus părinţilor mei că n-o să fim de faţă, că mergem în camping. Pentru că Chris ura reuniunile de familie, i-a venit foarte bine.

Olivia se cutremură.

– Un total nesuferit. Când aveam, cât oare, cam treisprezece ani şi am stat la cină acasă la tine şi el era acolo?

– Doisprezece ani, şopti Amy cu privirea tot pe telefon. A fost ultima vizită până acum un an sau doi.

Cu privirea când la Nate când la Nakos, Olivia se freca la nas.

– Îmi aminteşte de un vânzător de maşini uzate. Păr unsuros, prea multă colonie. Spune glume scârboase, obscene. Pe cuvânt, a stat tot timpul uitându-se la mine de parcă eram o acadea. Uff. Se înfioră din nou.

Privirea lui Nate se înăspri.

– Ce a făcut? Mârâi şi îi apărură dinţii.

– Stai calm. A fost cu ani în urmă. Nu m-a atins niciodată. E inofensiv, dacă n-ar fi dezgustător. Olivia se uită la Amy. Totuşi mi-a trebuit un duş după aceea.

Indiferent dacă pusese sau nu mâna pe Olivia, ce fel de ticălos bolnav se uită aşa la o fetiţă? Sau le spunea glume porcoase la vârsta lor? Răbdarea lui Nakos ajunsese la un punct critic. Nu-i de mirare că Amy era tulburată. Oricine s-ar simţi deranjat ca naiba având în preajmă genul ăsta de persoană.

– Vineri săptămâna viitoare. Amy închise ochii o clipă şi îşi băgă telefonul în buzunar. Atunci vine şi o să stea cu părinţii mei.

– Păi, cel puţin există un lucru bun, că părinţii tăi te-au

renegat. Olivia o strânse pe Amy de mână. Nu trebuie să fii amabilă. Sau să-l vezi.

– Foarte adevărat. Inspiră adânc şi culoarea îi reveni în obraji. Se aşeză din nou pe scaun şi pentru că părea că se simţea bine, stomacul lui Nakos se linişti. Ce-am pierdut câtă vreme am făcut-o praf pe Liv la biliard?

– Nu prea multe. Nate rânji spre Nakos. Ce-am auzit, că eşti interesată să fotografiezi cowboy?

Zâmbetul ei deveni răutăcios.

– Şi înclin şi spre foşti soldaţi tatuaţi.

Nakos chicoti.

– Ţi-am spus eu.

Aprecie la cam cinci minute până când tipul o să zică da.

Scuturând din cap, Nate se uită la Amy.

– Nu.

– Haide. Mişcă din sprâncene. Trebuie să fii fotografiat.

– Nu.

– Încearcă doar. O singură poză. Îşi flutură genele. La urma urmei, tu mi-ai cumpărat aparatul. În plus, Oliviei o să-i placă.

El se uită la soţia lui şi îi căzură umerii când ea dădu din cap în semn de accept.

– Trădătoareo. Cu gura strânsă pungă, se uită din nou la Amy. Tăcu. Nu-mi arăţi faţa, aşa cum ai făcut cu el. Arătă cu degetul spre Nakos.

– Se poate aranja. Amy se foi pe scaun ca şi cum ştia că-l prinsese.

– Şi îmi păstrez cămaşa pe mine.

– Jos.

– Pe mine.

Ea bătu darabana cu degetele pe masă.

– Parţial fără. Deschisă la piept? Sau un tricou strâmt să se vadă tatuajele şi muşchii?

Nate o studie puţin.

– Bine. S-a făcut.

– Vai ce bine. Aruncă pumnul în aer şi îl măsură cu privirea din cap până-n picioare ca şi cum îşi imagina cum îl fotografiază. O să fii atât de delicios prins de aparatul meu.

– Delicios, ha? Nate se încruntă şi se uită la Olivia să-i vadă reacţia.

Olivia înclină capul.

– Sunt de acord. Îl sărută repede, zâmbind şi se concentră asupra lui Amy. O să-i spui da lui Sam?

Amy ridică din umeri.

– Poate.

Stai aşa. Ce?

– Sam, angajatul nostru? Nakos se uită la cele două femei. Astea două schimbau subiectele mai repede decât un incendiu de pădure scăpat de sub control. Da la ce?

– Da, Sam al nostru. A invitat-o pe Amy să iasă cu el la cină. Olivia se uită la Nakos cu o privire gen ce-o să faci acum. Doar dacă ştii tu vreun motiv ca ea să refuze.

Ah, aşa deci. Amy îi spusese Oliviei de sărut. Grozav. Perfect. De ce nu anunţase asta şi la ziare? Şi în niciun caz, Amy n-o să iasă cu muncitorul ăla. Sam muncea foarte bine şi era destul de drăguţ, dar la naiba, nu. Nakos nu va accepta asta.

Hihcebe. Înlemni. Nate avea dreptate. Era pierdut.

– Ciudat că lucrează pentru voi de cinci ani şi doar acum m-a invitat să ies cu el.

Olivia alungă cu mâna ideea.

– Din ăştia cinci, trei ai fost măritată. El abia ce s-a despărţit de ospătăriţa aia de la bodegă.

– Da, cred că aşa e. Amy îşi lăsă bărbia în jos, ca şi cum se gândea.

Când Nate îşi frecă gura ascunzând cu greu un rânjet, Nakos oftă. Avea impresia clară că îi întinseseră o cursă. Ceea ce nu conta pentru că prima lui reacţie instinctivă nu fusese ceva ce putuse controla mai mult decât o putea controla pe Amy.

Punându-şi coatele pe masă, o privi drept în ochi.

– Du-te. Ieşi cu el şi distrează-te. Ochiul stâng îi zvâcnea şi îşi muşcă limba ca să nu retragă cele spuse în secunda în care vorbise.

Privirea ei se îngustă în vreme ce îl măsura, dar... *Da*. Da, da, şi la naiba, da. În sfârşit o oarecare confirmare. În adâncul ochilor albaştri-verzui se vedea durere ca şi cum îi dispreţuia răspunsul. Evident că nu voia să iasă cu tipul ăla şi Nakos mai mult decât sigur ura ideea.

Toată săptămâna situaţia dintre ei doi îl scosese din minţi. Întrebându-se ce vrea ea. Disecându-şi propriile sentimente.

S-a terminat. Aiureala asta se termină în seara asta, începând din clipa în care vor ajunge acasă. Poate că nu va ieşi viu şi nevătămat, dar era un risc pe care era dispus să şi-l asume. Nu conta cât de repede sau încet trebuia să meargă, nu conta ce vorbe derutante o să scoată ea pe gură.

Chimia asta? Atracţia indiscutabilă? De netăgăduit.

Faptul că nu mai simţise aşa ceva era un semnal suficient să meară înainte. N-avea idee de ce ea îi pusese piedici sau de ce alerga în direcţie opusă. Mecanismele ei de apărare fuseseră în funcţiune încă de la începutul mutării. Cu toate astea, o să scoată la iveală motivele chiar dacă pentru asta i-ar fi necesară întreaga viaţă.

Pentru că şi ea îl voia. Şi poate că ea era cea imprevizibilă

dintre ei doi, dar el dorea foarte mult să fie trăgaciul ce-o făcea să explodeze.

– Nu mă aşteptam să spui asta. Olivia se uită la Nakos, la Amy şi înapoi, apoi se uită cu întârziere la Nate. De ce rânjeşti?

Nate se scărpină pe falcă, expresia lui arătând gen *s-o fac sau să n-o fac.*

– Amy nu ascultă niciodată de el. Niciodată. De fapt în nouăzeci şi nouă la sută din cazuri, face exact contrariul a ce spune el. Ridică sprâncenele gen *m-ai înţeles*.

Băgându-şi degetul mare şi arătătorul în ochi, Nakos scutură din cap. S-a ales praful de psihologia inversă.

– Ah. Olivia se îndreptă de spate. Ahhh.

El se rezemă de spetează, uitându-se la milionul de emoţii afişate de Amy. Enervare. Uşurare. Confuzie. Interes. Înainte să înceapă să vadă comploturi sau să accepte să iasă cu Sam la cină sau orice alt lucru de genul ăsta să-i facă planul inutil, Nakos o întrerupse.

– Eşti gata să mergi acasă?

Dacă privirea uimită din ochii mari îi putea spune ceva, răspunsul era...

– Nu.

El dădu din cap, cu un zâmbet pe buze.

– Pot aştepta, *anim*. Ah, da. O putea aştepta oricât de mult considera ea.

Capitolul Unsprezece

Încă zdruncinată de faptul că unchiul ei venea în vizită, Amy se dădu jos din maşina lui Nakos şi îl aşteptă să deschidă uşa din faţă a casei. Încă de când primise mesajul de la fratele ei, stomacul i se făcuse ghem şi o cuprinsese greaţa. Amintiri pe care se străduise din greu să le uite, o copleşeau din nou.

Mirosul de răsuflare tabagică şi Old Spice.

Mâini aspre lăsând vânătăi de pedeapsă.

Strigătele ei amuţite de o palmă pusă peste gură.

Durerea. Lacrimile. Ruşinea.

Trebuia să-şi recapete controlul înainte ca Nakos să-şi dea seama că ceva nu era în regulă. Merse înaintea lui şi intră în casă, îndreptându-se glonţ spre scări. Trecuse peste asta odată, o să treacă şi acum. Dacă ar trebui să-şi aducă aminte de o mie de ori că nu mai era o fetiţă slabă şi speriată, atunci asta o să facă. Era mai puternică decât orice îi aruncase în faţă viaţa, dovada fiind că încă era în picioare.

La naiba, dar simţea cum se prăbuşeşte.

– Ames. Picioarele lui Nakos se auziră în spatele ei şi ea se opri pe treapta de jos. Mi-e dor de tine.

Degetele ei se crispară pe balustradă şi îşi închise ochii, neputând să se descurce cu el în seara asta. La tavernă se uitase

la ea ca un vultur în felul lui calculat ce întotdeauna părea că îi poate citi gândurile.

Slavă Domnului că nu putea. Existau straturi de umbre şi murdărie şi durere şi umilinţă prin care ar trebui să navigheze pentru a ajunge la fiinţa inocentă pe care o cunoscuse în acea zi foarte îndepărtată de vară. Ce n-ar da s-o poată face din nou, să şteargă ceea ce devenise, pentru a fi demnă de afecţiunea pe care o vedea atât de des în ochii lui.

Dar asta era imposibil şi nimic din toate astea nu era din vina lui. Nevoile lui veneau înaintea celor ale ei şi dacă ceea ce căuta el era să pună capăt acestei rupturi, atunci asta îi va dărui.

Înghiţind cu greutate, se întoarse şi se uită la el dintr-o parte.

– N-am plecat nicăieri. Sunt chiar aici.

– Nu, nu eşti. Înaintă până când cizmele lui ajunseră la treaptă şi erau la acelaşi nivel. Ai plecat acum trei luni şi de atunci încoace ai oferit doar scurte apariţii cu pauze între ele. Săptămâna asta? Îşi apăsă o mână pe piept. Săptămâna asta m-a omorât, *anim*. Mi-e dor de tine.

Ea închise ochii a doua oară şi se luptă cu înţepăturile din nas. Lacrimile l-ar supăra şi mai mult.

– Îmi pare rău, şopti ea întretăiat. Faptul că ea pusese capăt a ceea ce ar fi fost între ei născuse un cataclism şi mai mare. Motivele era valide şi nu se va răzgândi, dar va repara prietenia lor. Cumva. Îmi pare rău.

– Să nu-ţi pară rău. Vorbeşte cu mine. Privirea lui întunecată ca noaptea o căută pe a ei. Spune-mi ce lucruri oribile şi ticăloase a făcut ca să poţi depăşi asta şi eu să mi-o recapăt pe Ames a mea.

La început, ea se gândi că el chiar îi citise gândurile şi

vorbea despre unchiul ei, apoi îşi dădu seama că vorbea despre fostul ei soţ. Doamne. Nu Chris era problema. La un moment dat, ea presupusese că el va fi soluţia, dar nici măcar nu fusese în stare să facă să meargă prefăcătoria aia.

– Nu mi-a făcut nimic. Doar că a făcut-o să se simtă neînsemnată, a dovedit că nu merita nici cele mai simple lucruri. Recunoaştere. Contact vizual. Atingere. Fidelitate. Dragoste. Ştii ce s-a întâmplat. Mi-a trecut.

Totuşi Nakos avea dreptate. Asta începuse cu atacul. Pentru că aceea fusese ziua în care descoperise că în niciun caz curajul sau regresia sau schimbarea nu îi va modifica realitatea. Fiecare pumn în faţă şi lovitură în coaste şi cuvintele urâte pe care i le strigase subliniau adevărul.

Era un nimeni.

– Nu ţi-a trecut. O luă de umeri şi degetul mare îi mângâia gâtul. Dacă nu cu mine, atunci discută cu Nate. El cunoaşte lucruri despre stresul posttraumatic. Poate că el te poate ajuta.

Problema nu era nici stresul posttraumatic. Scutură din cap să-i spună asta, nesigură ce altceva să mai spună. Şi era evident că el nu va renunţa.

Oftând, ea îl ocoli şi se duse în bucătărie. Încă o secundă de mângâiere blândă sau privire tandră şi avea să fie pierdută.

– Pentru că ai chef de vorbă, aş vrea îngheţată.

El mormăi un sunet de exasperare şi o urmă.

– De când ai nevoie de întăritoare să ai o discuţie cu mine?

De când el începuse să scotocească în loc să observe, de atunci. Scoase cutia cu îngheţată de mentă din congelator, specială pentru urgenţe, o lingură din sertar şi ieşi pe uşa bucătăriei.

Aşezându-se pe treapta de sus a verandei, luă capacul cutiei şi se uită în zare. Munţii Laramie erau nişte umbre

întunecate pe un cer albastru închis, spuzit de stele. Păşunea de sud se întindea în faţă, iarba lungă foşnind şi trosnind în adierea uşoară a vântului. Mireasma de pin şi ozon de la munte se amesteca cu cea a pământului şi ea inhală adânc.

Până când uşa din spatele ei se închise şi bocănitul cizmelor lui Nakos se apropie. Se apucă să mănânce îngheţata şi se uită drept înainte când el se aşeză lângă ea. Evitarea, cel mai bun prieten al ei.

El îşi scosese pălăria Stetson şi îşi plimba degetele, lungi şi bătătorite pe borul ei, apoi o puse deoparte.

– Îmi fac griji pentru tine. Întoarse capul şi se uită la ea, tonul jos al vocii alunecând peste pielea ei. Ţin la tine prea mult, la naiba, şi îmi fac griji pentru tine.

Şi o dezumflă total. Aşa îi făcea de fiecare dată.

– Sunt în regulă. Vârî lingura în cutie. N-am coşmaruri şi nu mi-e teamă de atingeri sau aşa ceva. Doar încerc să mă pun din nou pe picioare. Asta-i tot. Sunt bine.

– Iartă-mă, dar nu te cred. El studie pământul, cu falca încordată şi zvâcnind în ritmul pulsului. Aşa o faţă masculină arătoasă avea.

Ea luă o lingură plină şi i-o întinse.

– Vrei o înghiţitură?

El se uită la lingură, apoi la ea.

– Nu-mi place îngheţata.

Da, aşa e. Uitase.

– Ştiam eu că ai un cusur undeva.

Înţepenit, el se uită spre cer şi apoi la ea şi cum era extrem de derutat.

– Ce înseamnă asta? Nu sunt perfect.

– Nu, deloc. Îşi dădu ochii peste cap. Ce bărbat prost. Plină de sarcasm, întinse degetele şi începu să enumere. Inima ta nu

e mai mare decât universul. N-ai renunţa la tot pentru cineva la care ţii. Nu eşti cea mai loială persoană de pe pământul ăsta. Ţi-e teamă să-ţi arăţi sentimentele. Nu munceşti mai mult decât toţi ceilalţi. Termină degetele şi începu din nou pentru că cealaltă mână era ocupată ţinând cutia de îngheţată. Ochii tăi nu sunt cei mai perspicace şi mai pătrunzători cunoscuţi vreodată, ca să nu mai pomenesc de genele alea groase. Nu mă face să mă pornesc cu asta. Vocea nu e joasă şi răguşită şi dătătoare de fiori. Felul în care mergi şi te porţi nu e senzual de încrezător sau gata de atac. Şi trupul tău bronzat de viteaz plin de muşchi nu strigă sex-la-dispoziţie.

La naiba. Trebuia să-i urmeze exemplul şi să tacă. Băgă lingura de repetate ori în cutie şi se uită în jos, evitându-i privirea.

– Total corect, Nakos. Nu eşti perfect. Unde mi-a fost capul?

Se lăsă tăcerea. Cântau greierii.

El îi sfredeli profilul ca şi cum s-ar fi adăpostit pentru iarnă şi plănuia să rămână acolo în capul ei pe termen nedefinit. Ea i-ar spune să nu se obosească pentru că mintea ei era o capcană de coşmaruri, dar el oricum n-ar fi ascultat.

Să evolueze? Da, progresau direct în Epoca de Piatră.

– Deja am discutat asta.

– Nu. Mi-ai vorbit pe ocolite şi ai fugit.

Ea oftă frustrată. În ciuda trecutului lor, ar putea să se gândească să se adapteze la versiunea lui de evoluţie măcar din două motive – ce simţea el pentru Olivia şi ce ştia Amy despre ea însăşi. Olivia avea câteva teorii valabile despre prima, dar Amy era departe de a fi pregătită să se îmbarce în vasul ăsta care se scufunda. Şi nu putea evita a doua problemă. Nimic nu putea repara porcăria aia.

Totuşi o speranţă prostească ameninţa s-o sufoce. Venise vremea s-o termine.

– Îţi aduci aminte ce culoare avea rochia Oliviei la balul de absolvire?

Amy avea nevoie să-şi amintească de faptul că nu ea era cea pe care el o dorea. Dacă răspundea corect şi n-avea nicio îndoială că aşa va fi, va înceta să se chinuie cu presupuneri de genul cum ar fi să. Le va îndesa prietenia pe gât şi va ignora chimia dintre ei până când el va depăşi momentul.

El se uită la ea ca şi cum nu-şi putea da seama de ce pune o astfel de întrebare aiurită, apoi îşi vârî degetele în ochi.

– Albastră. Albastru închis şi lungă până la genunchi. De ce?

O nimerise. Cu toate astea, verificarea îi făcu stomacul să se încleşteze. Ar trebui să se fi obişnuit cu dezamăgirea.

– Uite. Îi dădu cutia cu îngheţată şi se ridică. O să mi se pună direct pe fund. Întorcându-se, se sili să meargă.

– Rochia ta era verde.

Tonul liniştit şi hotărât al vocii lui o făcu să înlemnească. Cu faţa spre uşă, spatele la el, încercă să-şi recapete răsuflarea. I se făcu piele de găină.

Hainele fâşâiră. Cizmele răsunară pe scânduri şi se opriră în spatele ei.

– Nu ştiu cum îi spuneţi voi, femeile, dar era verde. Culoarea ierbii. Materialul îţi venea până la glezne. De fiecare dată când te aplecai, îţi cădea una din bretelele subţiri şi ai petrecut jumătate din noapte punând-o la loc. Aveai pantofi negri, părul ridicat şi purtai un colier cu un pandantiv cu piatră galbenă.

Rahat. Ah Doamne, rahat. Îşi amintea. Şi încă amănunţit. Ceea ce arunca pe geam motivul numărul unu.

Tremurând, privirea ei rămase pe uşă. O cuprinsese fierbinţeala şi plămânii erau aproape de colaps. Prezenţa lui o copleşea, radia o atracţie gravitaţională şi îi trebuiră toate puterile să nu se întoarcă.

– E despre Olivia? Sentimentele mele pentru ea? Îşi mişcă picioarele. Nu mi le-am putut înăbuşi atunci, aşa cum acum nu mi le pot înăbuşi pe cele pentru tine. Nu înseamnă că erai invizibilă, Ames.

Ea îşi închise ochii şi nu mai putu rezista. O omora cu tandreţea. De câte ori de-a lungul anilor se rugase, sperase sau implorase să audă doar cum aceste cuvinte îi ies pe gură? Ca el s-o vadă ca pe o femeie? Existase totuşi şi o siguranţă în asta. Visuri ce nu se vor împlini vreodată, aşa că nu trebuia să-şi facă griji pentru regrete sau vinovăţie.

Şi el vorbise despre atracţia faţă de Olivia ca şi cum era în trecut. Gata.

– Ames, eu –

Învârtindu-se în loc, îi luă cutia din mână şi intră.

El înjură şi o urmă.

– Ce-ai vrut să zici că îngheţata ţi se pune direct pe... fund? Ce nu-i bine aşa cum e acum?

Ca şi cum ea ar discuta problema greutăţii ei. El care era tot numai pătrăţele, fund şi bicepşi n-ar înţelege. Umilinţă fără frontiere.

Găsindu-şi de lucru, clăti lingura şi o puse în chiuvetă, apoi puse capacul cutiei de îngheţată şi o aşeză în congelator. Cu mâinile pe şolduri, el îi urmărea fiecare mişcare.

Având în minte caracterul sacru al dormitorului, ea ieşi din bucătărie cu picioare tremurânde şi era hotărâtă să se ducă spre scări înainte ca el s-o facă din nou una cu pământul. Zgomotul paşilor ce o urmăreau îi spuse că el nu terminase nici pe departe discuţia.

– Ai avut dreptate, *anim*.

La naiba, la naiba, la naiba.

Din nou se opri la baza scărilor. Oftă. Se chinui să afle ce să facă. Se hotărî să se întoarcă

– Treaba asta dintre noi e fizică. Corpul meu îl vrea pe a tău şi atracţia e tot mai mare cu cât mai mult pretindem că nu există. Încet, aşa cum făcea tot, se apropie până când ajunse în apropierea ei. Intrând accidental peste tine după ce făcuseşi duş m-a dus de la a-ţi dori formele alea, la a le iubi. Dorinţa e aprigă. Asta vrei să auzi?

Chiloţii ei umezi ziceau da. Conştiinţa ţipa nu. Înţeleaptă, gura tăcu.

– Totuşi uiţi de prietenia noastră. El se uită la ea cu falca încordată. Mintea şi inima sunt un factor. Altminteri n-am fi stat aşa aici. Aşadar, nu, nu e doar fizic. Şi nu intru într-o relaţie intimă fără un anumit fel de conexiune. Nu sunt făcut aşa.

Încurcată, ea îşi muşcă buza şi se uită la el. Efectiv se uită. Se părea că ia un fel de atitudine şi faptul că era despre ea o amuţi.

Toată viaţa ei, voise exact asta. Să fie acceptată. Să fie observată. Cineva să lupte pentru ea. Nu avusese parte de nimic. Nu din partea părinţilor ei ce voiseră un fiu şi în schimb, dăduseră naştere unei fiice. Dacă ar fi fost băiat, Kyle n-ar mai fi fost conceput. Îşi petrecuseră întreaga ei copilărie şi adolescenţa subliniindu-i defectele, aruncând spre ea versete din biblie şi uitându-se la ea cu dispreţ. Avea impresia că fratele ei, Kyle, rămăsese cu ea pe cap dintr-un simţ al datoriei. Niciunul din iubiţii ei, nici fostul ei soţ nu se obosiseră să încerce. La urma urmei, era un consumabil. O adunătură de oase şi ţesuturi de unică folosinţă.

Mătuşa Mae, Olivia şi Nakos fuseseră excepţia. Cu toate

astea, chiar şi cu ei, adesea se simţea pe dinafară. Ca şi cum existenţa ei în lumea lor decurgea din obişnuinţă mai mult decât din dorinţă.

Învăţase să îşi pună o mască şi să pretindă că n-avea nevoie de un războinic, că îşi putea distruge proprii monştri, dar adevărul se găsea în eşecurile ei. Era o minciună umblătoare concepută din disperare şi singurătate. Şi dacă Nakos continua aşa, va fi tras în grota ei de durere, fără speranţă de scăpare. Ăsta era talentul ei.

Ochii lui negri o sfredeliră, rugând, căutând, încadraţi de gene lungi ce aveau tendinţa să fluture când era emoţionat. Maxilarul dur şi buzele subţiri arătau enervarea. Cu toate astea, atitudinea lui rămânea deschisă, relaxată ca şi cum pur şi simplu aştepta ca ea să-şi revină. Să se răzgândească şi să-i sară în braţe. Să uite toate acele de ce nu şi să se lipească de el.

În cele din urmă, se încruntă ca şi cum ajunsese la o concluzie sau ceva s-a potrivit.

– Întotdeauna mă tulburi. Uşoara înclinare a capului şi tonul nesigur arătau că el încerca să vadă dacă fraza era utilă sau nu.

Ea se trase în spate. Clipi.

– Ce? Ne cunoaştem de când-

– Aveam nouă ani. Da, ştiu. Scutură capul neîncrezător. Cu toate astea, aşa faci. Mă tulburi. Am simţit-o prima dată când te-am văzut pe leagănul ăla de cauciuc atunci când eram copii. Senzaţia a devenit mai puternică în adolescenţă şi acum e constantă. Lăsă să-i scape un oftat. E aşa o emoţie în stomac ori de câte ori intri într-o cameră sau te surprind cu coada ochiului în trecere sau chiar dacă cineva îţi pomeneşte numele.

El înainta cu doi paşi şi se opri.

– Aproape că nu există altcineva în preajma căruia să mă

simt mai confortabil decât tine. În special având în vedere dialogul nostru deschis. Dar asta e. Toţi anii ăştia între noi şi încă mă tulburi. Îşi ridică mâna să-şi potrivească pălăria într-un gest reflex, dar trebuie că-şi dădu seama că o scosese şi în schimb, îşi trecu degetele prin coada de cal de la ceafă. *Hihcebe*, murmură el. A existat acolo tot timpul.

Privirea i se duse spre ea şi rămase acolo. Chinul de miez de noapte şi pasiune întunecată.

– A fost acolo tot timpul, repetă el categoric. Poate că nu eram pregătit să recunosc senzaţia sau poate că în adâncul sufletului, ştiam că e semnificativă. Aş zice că mi-a luat atâta timp pentru că tu înclini să mă desfiinţezi cu replicile tale pline de duh şi eu nici măcar nu pot gândi limpede.

Se îndreptă de spate brusc şi pufni.

– Dar acum nu spui nimic, aşa-i? Ai fost neobişnuit de tăcută.

Ce naiba ar trebui să zică? Dacă îl înţelesese corect, pretindea că atracţia fusese mereu prezentă. Ceea ce nu putea fi adevărat.

O fericire iraţională o invadă şi încercă să-şi facă cuib în ea. Dar ea o anihilă. Chiar dacă avea încredere în sentimente, nu conta. N-o să fie – *n-ar putea niciodată* – să fie cu el. Îl iubea prea mult, de prea mulţi ani, să presupună măcar că va veni vreodată ziua în care ea să-l merite.

– Spune ceva, *anim*.

Înger. Cât de tare îşi dorea să înceteze să-i spună aşa. Făcea doar ca vina s-o ardă şi mai tare şi speranţa refuza să plece liniştită în neant acolo unde-i era locul. Departe, să n-o poate atinge.

Se frecă pe frunte.

– Cred că ar fi trebuit să te opresc după prima bere.

El ridică din sprâncene.

– N-am băut decât una şi n-am terminat-o. Mai încearcă odată.

Când te gândeşti că o excitase masculul alfa Nakos acum două săptămâni. Era foarte periculos când apărea faţeta asta a lui.

Bine. Să renunţe, atunci. Se întoarse pe călcâie şi... ajunse nicăieri. Repede.

Optzeci şi cinci de kilograme de mascul sexy lipit din spate de tot corpul ei. O luă de mijloc cu o mână puternică, alta pusă pe piept şi o ţinu lângă el. Buzele lui îi mângâiară urechea, răsuflarea lui caldă şi tremuratul întregului corp o străpunse. Mirosul ăla uimitor de aer proaspăt de afară şi denim şi pământ pe care îl asocia cu el o învălui în acelaşi moment în care un ciudat simţământ de siguranţă îi străpunse pântecele.

Scânci. Sfinte Iisuse Doamne în iesle. Obişnuia să condamne femeile care judecau cu părţile lor femeieşti, permiţând dorinţei să domine bunul simţ. Netrăind ea însăşi aşa ceva niciodată, presupusese că era incapabilă şi mai bine fără asta. Dar această fierbinţeală trupească şi durere dulce dădea dependenţă. Zece secunde şi avea deja nevoie de dezintoxicare.

Întorcând-o, el o sprijini cu spatele de peretele holului de la intrare ţinându-şi palmele lângă umerii ei. Îi măsură încet faţa cu privirea şi dădu din cap.

– Aşa mă gândeam şi eu.

Şi Dumnezeu s-o salveze. El lipi din nou trupurile lor unul de altul aplecându-se de data asta din faţă şi doi bicepşi încordaţi ce-i întindeau la maxim mânecile tricoului îi prinseră faţa. Muşchiul torsului o ţinea locului şi capul ei atinse peretele.

– Inima ta bate pe pieptul meu, răsuflarea îţi e sacadată şi ochii tăi de sirenă sunt puşi pe poziţia dusă de tot. Mă vrei şi eu înnebunesc dorindu-te. Îşi atinse nasul de al ei şi coborî bărbia. Buzele lui îi atinseră gâtul şi ea tremură. Din nou. Sau încă.

Nu ştiu ce se petrece în capul ăla grozav al tău sau ce scuze ai inventat, dar m-am săturat să tot mă ascund după degete. Chiar dacă îmi va lua până când o să fim de optzeci de ani şi o să stăm alături pe balansoare, tot o să te cuceresc.

În vreme ce pulsul ei o luase razna, el se uită la ea cu buzele la doar câţiva milimetri de ale ei. Privind-o, o apucă de coapsă şi îi ridică piciorul pe mijlocul lui, apoi se împinse în ea. Ea gâfâi când erecţia lui o apăsă şi chiar şi prin jeanşi era mai bine decât orice contact avusese cu oricine altcineva.

El gemu lung şi tare.

– Asta îmi faci tu mie. Noaptea când încerc să adorm, la muncă, în maşină, când călăresc, sau când îmi fac un blestemat de sandviş în bucătărie. Un singur gând la tine, un miros al parfumului tău persistent şi doar atât îmi trebuie, *anim*.

Privirea lui grea se plimbă între ochii ei şi singurul lucru ce o ţinea în picioare era faptul că era ţintuită între perete şi... un loc tare. Celulele creierului ei se dezintegrară. O dureau sânii. Miezul ei plângea. Organele i se topiră. Şi el doar se uita la ea, calm şi controlat la exterior, dar pulsa ca şi cum animalul din el încerca să evadeze.

Încă un geamăt şi gura lui o zdrobi pe a ei. Îi despărţi buzele cu ale lui şi limba intră în gura ei. Mângâind. Învârtindu-se. Dezmierdând. Dominând. Partea răbdătoare a fiinţei lui se manifesta prin mângâierile nesocotite şi explorări, dar trupul lui era cu totul altceva. O contradicţie. Frecare superficială şi muşchi rigizi şi respiraţii greoaie pe nas.

Praf. O făcuse praf.

Muşcând-o de buza inferioară, el înălţă capul, privirea lui somnoroasă fixându-se încă odată pe a ei. Zece burice ale degetelor o apucară de fund, se înfipseră şi se retraseră doar ca să îşi pună în loc palmele.

– Ah, da. Pregăteşte-te. Mâine începe.

Capitolul Doisprezece

Cu o tavă în echilibru pe antebraţ, Nakos se opri în faţa dormitorului lui Amy. În afară doar dacă nu se schimba, ea lăsa întotdeauna uşa deschisă, chiar şi când dormea. Ar fi presupus că locuind cu un bărbat, chiar dacă îl cunoştea de-o viaţă, ar fi stânjenit-o că nu avea puţină intimitate. Cu toate astea, de fiecare dată când trecea pe acolo, uşa rămânea deschisă. Se întrebă dacă avea ceva de-a face cu atacul ei, dacă locurile închise o speriau.

Se uită la ea, adormită în pat sub un maldăr de pături. Doar faţa îi rămăsese neacoperită şi lumina timpurie a zorilor îi scălda profilul. Avea o mână băgată sub cap şi genele lungi îi umbreau obrajii. Cel puţin când dormea, dispărea în sfârşit încordarea pe care i-o vedea adesea în expresia feţei. Era liniştită, aproape.

Scutură din cap şi intră mai mult în cameră. În ultimul timp căpătase obiceiul de a-i spune înger. Cuvântul îi ieşise spontan din gură prima dată, ca şi cum fără control. Totuşi era corect. Ea era o femeie intransigentă, puternică, dar sub toată tăria de caracter şi comportarea asta era o inimă prea mare pentru a încăpea în tipare. O latură pe care rar o lăsa a fi văzută de alţii şi el era convins că ea o vedea ca pe o slăbiciune.

Nu-şi dăduse seama de asta până în seara trecută, dar ea avusese grijă de el şi de Olivia pentru mult timp. În felul ei

sucit şi fără ca vreunul din ei să ştie, dar asta era ce făcuse Amy. Pusese nevoile şi dorinţele altora înaintea celor ale ei, în dauna propriei satisfacţii.

Faţă de el, ea fusese un fel de salvare divină, de aici şi numele de înger ce i se potrivea. În plus, era nemaipomenită. Nu că n-ar avea şi un suflet frumos, dar de ce era aşa de defensivă nu putea înţelege. Jumătate din noapte o petrecuse uitându-se în tavan şi evaluând presupuneri. Stomacul răsucit şi cleştele simţit în gât erau mărturie a faptului că ura răspunsurile pe care le presupusese. Fiecare acţiune şi reacţiune din partea ei era ca şi cum nu avea încredere în fericire. Ca şi cum n-o merita.

Cu o seară în urmă, o urmărise din living afară, la bucătărie şi din nou înapoi desfiinţându-i scuzele de a nu face nimic cu atracţia. Însă cu toate astea, stătuse în faţa lui cu ochi îndureraţi, dar şi plini de speranţă. Şi nu renunţase. Abia când el o pusese cu spatele lipit de perete şi luase iniţiativa, răspunsese şi ea.

Cea mai aiurită parte din toate? Supunerea ei. Aşa cum făcuse şi prima dată când el o sărutase lângă copac, îl lăsase pe el să conducă şi cedase. Era aşa un contrast puternic faţă de purtarea ei încât ar fi putut jura că se juca, dacă n-ar fi fost chiar acolo cu ea. Îi văzuse obrajii îmbujoraţi. Îi auzise răsuflarea întretăiată. Îi simţise inima bubuind. Îi gustase dorinţa pe limbă.

Nu ştia ce naiba se întâmplă, ce era cu reţinerile ei, dar avea de gând să afle. Plecând de la felul în care se comportase în cele câteva rânduri când fuseseră apropiaţi, ştia că planul lui avea să funcţioneze. Dispreţuia jocurile, şi dacă ar fi fost vorba de oricare altă femeie, ar fi acceptat că a pierdut şi ar fi trecut peste asta. Totuşi, nu avea nicio îndoială că şi ea îl dorea şi pentru că aici era vorba de Amy, avea să lupte.

Punând tava pe noptieră, se lăsă pe vine şi se uită la buzele

ei roşii întredeschise în somn. O gură mult prea ispititoare ce era la fel de voluptoasă ca şi formele trupului ei. Nuanţa pielii de porţelan devenise mai caldă în lumina dimineţii şi mirosul ei rămăsese pe aşternuturi, umplea camera. Îl furnicau degetele să şi le plimbe prin şuviţele de păr ciocolatiu, dar îşi refuză dorinţa şi le lăsă împrăştiate pe pernă.

Hihcebe, cum putea să tânjească după ea. Nebunesc. Intens. Descoperirea făcută aseară îl izbi din nou. Dacă ar fi fost pregătit s-o accepte, poate că şi-ar fi dat seama mai devreme. Conştientizarea, dorinţa fuseseră prezente de la început, aşa cum îi spusese. Şi să le nege nu mai putea.

– Bună dimineaţa, Ames. Zâmbi. Ea avea să se enerveze. Confuză, defensivă şi nervoasă ca dracu'. Hei, *anim*. Trezeşte-te.

Între sprâncene îi apăru o mică cută înainte de a-şi deschide un ochi. Celălalt se deschise imediat şi apoi toată acea mare albastru-verzuie îl copleşi.

– E sâmbătă. Nu lucrăm.

Adevărat. El şi Olivia lucrau cu schimbul fiecare al doilea weekend la îngrijirea cailor şi în afară de cazul când erau în sezonul culesului sau vitele şi oile trebuiau mutate pe o altă păşune, muncitorii avea de obicei liber. Dacă stătea să se gândească, fusese emoţionat să stea singur două zile întregi cu Amy. Acum? Nu chiar atât. Nerăbdarea îi încleştă stomacul.

– Ştiu. Zâmbi mai larg, plăcându-i nedumerirea ei şi tonul răguşit al vocii de dimineaţă. Oricum, e vremea să te scoli. Avem planuri.

– Nu, n-avem.

– Ah, ba da, avem.

Ochii ei se îngustară puţin.

– E nepoliticos să mă bagi în ceaţă înainte de a-mi bea cafeaua.

– M-am îngrijit eu de asta. Arătă spre tava de pe noptieră. Cafea.

Ridicându-şi capul, ea se uită la tava cu ouă, pâine prăjită şi fructe lângă cafea.

– Ce-i asta?

– Micul dejun la pat.

Încet, privirea i se îndreptă din nou spre el, iar neîncrederea îi îngustă din nou ochii.

– De ce?

– Ţi-am spus aseară, Ames. Începe asta. La naiba, voia s-o sărute. Se mulţumi doar un un sărut scurt pe frunte.

Ea inspiră la contactul cu el. Tare.

– Ce vrei să zici, cu începe asta? *Ce* e *asta* şi de ce spui că *asta* începe?

Scuturând din cap, el chicoti gros din gât.

– Bea-ţi cafeaua. Luă dosarul pe care-l adusese cu el pe tavă şi ocoli patul. Ea îi urmări mişcările până când trebui să se întoarcă pe spate ca să-l vadă. El se aşeză pe pat lângă ea, cu spatele rezemat de tăblia patului şi deschise dosarul. Scoţând un pix din buzunar, îl băgă în gură în vreme ce citea. Fără a-şi ridica privirea, mormăi: O să se răcească dacă n-o bei curând.

– Ce faci?

Fără a intenționa, studie hârtiile.

– Olivia vrea să mă duc până în Casper să verific un cal pe care poate că-l vom cumpăra. Citesc raportul veterinarului şi trecutul calului înainte ca tu şi cu mine să mergem acolo. Zâmbi pe lângă pix, apoi îl lăsă jos ca ea să nu i-l ia şi să-l folosească drept armă.

– Eu? De ce aş merge?

– Pentru că mi-ar plăcea să-mi petrec ziua cu tine şi intenţionez să te scot la cină după aceea. Intenţionat nu folosise

cuvântul „întâlnire”. Mai bine să-l pomenească într-un loc public unde să nu-l poată omorî.

Asta o făcu să se ridice. Enervată, îşi dădu părul după urechi.

– O să ajungem şi la acel nu hotărât. Voiam să zic, ce faci în camera mea?

– Bea-ţi cafeaua. O să fii mai puţin nervoasă şi confuză.

– Nakos. Geamătul ei îl izbi drept în boaşe şi trase de ele.

El aruncă dosarul pe pături, îi încălecă coapsele şi puse palmele pe tăblia patului lângă umerii ei, ţinând-o captivă.

– Am încercat să te aduc mai întâi într-o stare cu cafeină în tine. Doar aminteşte-ţi asta. Îi studie ochii mari ficşi şi obrajii roşii, luptându-se cu dorinţa animală de a-i accentua roşeaţa. *Asta* se referă la tu şi cu mine şi *începe* se referă la faptul că progresăm. Pentru că aşa facem, *anim*. De acum înainte, o să facem asta. Punct.

Gâfâieli superficiale îi făcură sânii să se ridice şi să coboare, simţi cum sfârcurile ei ridicate îi împungeau pieptul prin cămăşi. Şi materialul cămăşii ei era foarte, *foarte* subţire. În privirea ei se putea vedea simultan o căprioară-speriată-de lumină împreună cu vai-Doamne.

Apăruse din nou. Cedarea. Ca şi cum n-avea absolut nicio idee ce să facă cu faptul că cineva era interesat de ea. El se întrebă dacă asta era special față de el sau era ceva general.

– E o idee foarte proastă, Nakos.

Scuza ei şoptită aproape că-l termină. Fără a ţine cont, el nu cedă.

– Aşa ai spus. Dar răspunsul corpului tău îţi contrazice vorbele. Trasă o urmă cu degetul pe gât, privirea urmărindu-i mişcarea. Avea de gând să petreacă o oră întreagă pe bucata aia de piele în viitorul apropiat. Pulsul bate cu putere. Îşi ridică

privirea spre a ei. Uită-te în ochii mei şi spune-mi că nu mă vrei.

Ea se uită într-adevăr în ochii lui, dar nu spuse nimic. De acolo îl privea o disperare neputincioasă, îi luci în ochi şi el ştiu atunci şi acolo că o să facă tot ce-i va sta în putinţă să afle ce o făcuse aşa de precaută încât nu putea avea încredere nici măcar în el.

La naiba, mai degrabă ar muri decât să-i facă rău. După toţi anii ăştia, cum de ea nu ştia asta?

Instinctele lui îi spuneau s-o ia, dar se aplecă în faţă şi o sărută tandru, luându-i gura într-o mişcare a buzelor făcând ca respiraţia ei neregulată să se amestece cu a lui.

De trei ori până acum se aşteptase la foc şi pară, dar în schimb fu întâmpinat de fierbinţeală languroasă. Deşi făcuse ce-i spusese, îl lăsase pe el să stabilească ritmul, îl sărută cu acea parte a personalităţii ei pe care încercase s-o ascundă. Tandră. Vulnerabilă. Plină de compasiune. Faptul că-l lăsa să o vadă aşa, îl excita şi mai tare.

El îşi înălţă capul, ţinându-şi ochii închişi câtă vreme zăbovea.

– Cred că înţelegi ce vreau să spun.

Înainte de a deveni incapabil de a se retrage, îi sărută vârful nasului şi se întoarse pe partea lui de pat. Sprijinindu-se de tăblia patului, luă dosarul şi se strădui să citească documentele. Sau să pretindă.

Ei îi luă mult timp, dar luă cafeaua de pe tavă şi studie ceaşca, apoi luă o înghiţitură. În cele din urmă luă şi fructe, lăsând neatinse ouăle şi pâinea prăjită.

El o privea cu coada ochiului, sperând că o să spună ceva. Da, îl înnebunea cu isteţimea minţii ei. La naiba, da, îl deruta aproape în fiecare secundă a zilei cu aluziile ei. Asta o făcea să

fie unică. Sarcasmul şi umorul şi îndrăzneala ei făceau cu toate parte din alcătuirea ei genetică şi erau la fel de speciale ca şi ea. Şi melancolia tăcută era bună, dar nu voia să schimbe una pentru cealaltă.

Poate că asta era. Alţi iubiţi sau fostul ei soţ încercaseră s-o îmblânzească. De ce, habar n-avea. Era perfectă aşa cum era, îl ţinea în priză. Cine ar vrea să schimbe însufleţirea pe placiditate la sticlă? Ziua în care ar încerca să-i zdrobească spiritul va fi când va zbura porcul.

Ea puse furculiţa lângă farfurie.

– De ce mi-ai adus micul dejun la pat?

Întrebarea mai corectă era...

– De ce te porţi de parcă chestia asta e absurdă?

Deşi nu se uita la el, felul în care studia cuvertura implica faptul că exact asta gândea. În loc să răspundă, se ridică şi luă tava.

– Eşti sigur că vrei să vin cu tine? Cred că ar fi mai înţelept să nu vin.

– Sunt sigur.

Ea îşi muşcă buza cu privirea spre mâncarea rămasă în farfurie.

– Cât mai e până plecăm?

– O oră. Nu-i grabă.

Ea dădu din cap şi se îndreptă spre uşă, dar el o strigă s-o oprească.

– N-ai mai avut micul dejun la pat până acum? Trei ani de căsătorie şi nici măcar de aniversarea lor? În copilărie când fusese bolnavă sau aşa ceva?

– Lasă-mă să fac duş. Dă-mi treizeci de minute şi o să fiu gata. Se întoarse din nou, evitându-l cu totul.

– Amy, lasă tava. Când ea se opri, dar nu se conformă, el

se ridică şi o ajunse în uşă. Îi luă afurisita aia de tavă şi o puse pe comodă, apoi o luă de bărbie forţând-o să-l privească. Mi se permite să fac gesturi frumoase, nu-i aşa?

Ea clipi spre el ca şi cum îi vorbise în păsărească şi cuvântul „frumoase" nu îi era cunoscut.

Hihcebe. Chiar îi era străin. Nu ştia dacă să fie ofticat sau mânios.

În ambele cazuri, avea cea mai puternică dorinţă să meargă la închisoare unde Anticristul îşi petrecea următorii cincisprezece sau douăzeci de ani şi să-i scoată dinţii ticălosului. Dar pe de altă parte, părinţii ei nu erau nici ei persoane prea plăcute. Nu petrecuse prea mult timp cu ei, dar purtarea lor la nuntă fusese grăitoare. Nu-şi putea aminti dacă-i auzise vreodată adresându-i un cuvânt drăguţ.

– Eu nu sunt ei. Îi netezi părul cu amândouă mâinile. Nu sunt bărbaţii cu care te-ai întâlnit, ticălosul cu care te-ai măritat sau părinţii tăi lipsiţi de tact. Eu nu sunt ei, Ames.

Ea se uită la pieptul lui, încercând să înghită.

– Ştiu.

El se aplecă să-i vadă ochii.

– Ştii?

Ea inspiră adânc şi îşi feri privirea. Ca şi cum îi venise o idee, arătă spre hol.

– Mă duc acum să fac duş. Doar să fie clar în caz că ar fi vreo neînţelegere şi ai plănui să intri peste mine din nou.

– Ce comic. El se dădu înapoi, totuşi, bucuros că ea se comporta oarecum normal.După ce dispăru în baie, rămase unde era gândindu-se la ora trecută. De când cedase controlul în toate aspectele intime, cel puţin până acum, se gândea s-o surprindă şi să-i atace reţinerea. Doar că şocul şi uimirea de azi dimineaţă adăuga un element cu totul nou pe care nu-l anticipase.

Părea că nimeni nu-i făcuse până acum curte. Oricât de arhaic ar fi termenul, respectul şi decenţa nu muriseră de tot. Nici el nu făcuse prea mult curte, dar complimentele şi atenţia faţă de partenera lui constituiau modul lui obişnuit de a se comporta. Felul în care Amy reacţionase ar implica faptul că nu avusese nici măcar atât. Trebui să se întrebe cum trecuse Anticristul de la primii paşi în relaţie, fără a mai vorbi de cum o făcuse să spună da la cererea lui în căsătorie.

El era cel mai bun pe care îl puteam căpăta...

Cuvintele ei din seara nunţii îi reveniră în minte şi îşi masă apăsarea din piept. Ştiuse că mariajul ei fusese în mare parte caracterizat de abstinenţă, judecând după lucrurile pe care le spusese şi sfârşise în duşmănie. Totuşi, nu-i trecuse niciodată prin minte că ea fusese... neglijată. Adăugând şi faptul că ticălosul ăla era cea mai bună opţiune a ei, dovedea că desconsiderarea preceda venirea lui Chris în Meadowlark. Se regăsea la părinţii ei şi la foştii ei prieteni, fără îndoială.

Uluit, Nakos luă dosarul şi tava, apoi coborî în bucătărie. Nu ştia cum, dar trebuia să rezolve asta. Aruncând mâncarea pe care ea o lăsase neatinsă, spălă vasele, cu mintea fremătând. Terminând treaba şi punându-şi mâinile pe şolduri, se uită în jur, încercând să caute idei. Soluţii.

Privirea îi ateriză pe pervazul îngust de deasupra chiuvetei şi pe floarea pe care ea o pusese acolo. Cu câteva zile în urmă, petrecuse o jumătate de oră fotografiind-o. Ceva legat de lumină, fire de praf şi culoare. Petalele îngălbenite erau veştejite şi frunzele de pe tulpină erau uscate. Dar îi oferiră un punct de plecare.

Luând geanta aparatului foto de pe masă, îşi puse pălăria Stetson pe cap şi se încălţă cu cizmele de cowboy. Ieşi şi ocoli casa spre o bucată de pământ cu flori sălbatice, soarele

încălzindu-i pielea. Cicadele bâzâiau în vreme ce el se uită în jur.

Terenul fusese acolo încă de când părinţii lui locuiseră la ranch şi nu-i dăduse multă atenţie. Galben, purpuriu, roz, roşu, albastru şi petale albe în variate forme şi mărimi se legănau încet în adierea vântului. Mama lui ar fi ştiut numele lor, dar cunoştinţele astea îi intraseră pe o ureche şi îi ieşiseră pe cealaltă. Luă două din fiecare culoare până când făcu un buchet bun, apoi se duse la maşină. Puse geanta lui Amy pe podeaua maşinii lângă scaunul pasagerului şi puse florile pe deasupra.

Sprijinindu-se de cabină o aşteptă. Lăsând mirosul de iarbă şi de pământ să-l învăluie, îşi înclină faţa spre soare şi inhală adânc. Captiv prea mult timp înăuntru, ajungea să înnebunească. Muncise la ranch ieri, dar seara fusese încordată şi dimineaţa asta o revelaţie. Numai ieşirea din casă îi calmă gândurile rătăcitoare şi bătăile necontenite ale inimii.

La naiba, Amy îl adusese la limita răbdării. Fiecare celulă din trupul lui o dorea. Îl atrăgea aşa cum n-o făcuse nicio altă femeie înainte şi îl lovise aşa de repede că nu se putea concentra nici dacă ar fi încercat cu un lasou ţinut cu amândouă mâinile. Prietenia de o viaţă şi cât de mult ţinea la ea amestecaseră aspectul fizic cu cel emoţional. Fiecare lucru spus de ea sau de câte ori îşi dăduse seama de ceva îl distrugeau puţin câte puţin.

Nu glumise când recunoscuse cum fusese pentru el perioada copilăriei. Chiar şi în ziua de azi şi în epoca egalităţii, mulţi dintre Arapaho încă vedeau lucrurile în maniera: ei contra omul alb. Nu o animozitate propriu-zisă, ci o vibraţie subconştientă. Trecutul ciocnindu-se cu progresul modern.

Pentru el, singurul moment când se simţise în siguranţă, normal sau fără a fi judecat fusese când era cu părinţii lui sau cu

Amy. Olivia aducea şi ea pace, sigur, dar Amy ducea problema dincolo de un nivel superficial făcând-o o stare sufletească. Un mod de a trăi. Zi de zi, lună de lună, an de an construise pe acea senzaţie iniţială. El era aşa de obişnuit cu asta, aşa de cufundat încât nu observase semnificaţia până când alte sentimente nu ieşiseră la suprafaţă să-l sufoce.

Adevărul era că nu se gândise că s-ar fi simţit nici pe jumătate atât de bine în pielea lui sau să aibă un sfert din încredere dacă n-ar fi cunoscut-o pe ea. Fusese crescut de doi părinţi iubitori, liniştiţi ce îl învăţaseră cum să stea pe picioarele lui. El adusese asta cu el atunci când părăsiseră rezervaţia să muncească la ranch-ul Cattenach. Cu toate astea, Amy fusese cea care-i arătase că lumea era mai mult decât cultivarea pământului, că avea mai multe opţiuni decât să fie un simplu muncitor la ranch.

Curajoasa şi distrusa Amy.

Îl copleşi vinovăţia. Dacă şi-ar fi dat seama de propriile sentimente mai devreme, ar fi putut s-o oprească înainte să facă greşeala de a se mărita? Sr fi putut face ceva mai devreme legat de părerea asta denaturată pe care o avea despre ea însăşi? Mai presus de toate, ar fi putut fi împreună tot timpul ăsta în loc să îl risipească în neştiinţă?

Niciodată nu pusese prea mare bază pe ce-ar fi dacă şi ar fi putut fi. Nu folosea la nimic. Totuşi, nu se putea abţine să nu se simtă răspunzător. Era prietenul ei. Mergea atât de departe încât să afirme că era cea mai bună prietenă a lui şi gândul de a o răni în orice fel îi spinteca măruntaiele.

Uşa verandei se trânti cu un pocnet şi el se uită cum ea cobora treptele spre el, cu inima urcată până în gât. Era îmbrăcată în jeanşi strâmţi ce se mulau pe picioarele nesfârşite şi un tricoul galben, lejer ce-i atârna pe un umăr. Părul era

strâns într-un nod, cu şuviţe ce-i încadrau faţa şi nu se machiase. El o prefera cu mult mai mult naturală decât ce-şi făcuse pentru a merge la tavernă cu o seară în urmă. N-avea nevoie de cosmeticale.

Oprindu-se în faţa lui, ea îl măsură din cap până-n picioare.

– Eşti bine?

– Nu. De ce să mintă? Îşi depărtă mai mult picioarele şi o apucă de şolduri, trăgând-o să stea între picioarele lui, în vreme ce rămase rezemat de maşină.

– Ce s-a întâmplat?

Nu ştia de unde să înceapă sau dacă să înceapă, aşa că îi dădu o şuviţă de păr de pe faţă şi lăsă degetele să-i zăbovească pe păr. Moale. Era toată moale. Vocea, pielea, trupul. Oricât de tare ar părea, el ştia adevărul.

– Nakos?

Oftând, el se uită în ochii ei. Ochii ei de sirenă erau şocanţi. Întotdeauna. Dar la lumina soarelui şi la câţiva centimetri de el, fu absorbit de puterea culorii lor. Şi de expresivitate. Tipic, asta era prima reacţie de apărare faţă de ea, să se uite în ochii ei. Câteodată era singurul fel de a-i vedea reacţiile. Privirea lui se plimbă pe faţa ei, pe tenul deschis şi sprâncenele ridicate, înainte de a se aşeza pe gură. Buzele ei aveau o nuanţă naturală închisă şi o formă senzuală.

– Eşti frumoasă. Neatent, îi trecu buricele degetului mari pe buza inferioară.

Ea îl prinse de încheietura mâinii, cu expresia ce implica faptul că o insultase cumva.

Hihcebe. Să nu-i spună că nimeni nu i-a mai zis asta înainte.

– Ba da, eşti.

Nările ei tremurară şi îşi închise ochii. Scutură din cap.

Când şi-i deschise, din ea vibra chinul şi îl lovi cu puterea unei replici. Ea se dădu în spate.

– Rămân acasă. Ne vedem când –

Băgându-şi degetele în găicile curelei ei, o trase înapoi.

– Te-am minţit vreodată? Nu aşteptă un răspuns, dar oricum se opri. Aseară aproape mi-ai spus că-s perfect, ai înşirat calităţi admirabile pe care pretinzi că le am. Şi mie nu mi-e îngăduit să întorc complimentul? Înclină capul câtă vreme ea se uită în toate părţile, în afară de el. Mă doare undeva de ce ţi-au băgat în cap părinţii tăi sau oricine altcineva. Nu mint şi nu spun lucruri de dragul de a umple tăcerea. Eşti frumoasă. Pentru mine, tu eşti frumoasă, Ames.

După un moment tensionat, ea se calmă şi se uită bănuitoare la el.

– Mulţumesc.

Slavă Domnului. Era un început.

– Cu plăcere. Totuşi, uşurarea lui fu de scurtă durată după ce el se îndreptă de spate şi deschise uşa pasagerului. Ea doar se uită la el, fără a se mişca.

– Vii?

– Ce faci?

– Îţi ţin uşa.

– Bine, ea se retrase încet şi se apropie, doar ca să înlemnească din nou.

– Ce-s astea?

El abia îşi stăpâni un oftat. Abia.

– Flori.

– Pentru ce?

Se părea că ajunseseră la grădiniţă şi se jucau de-a „cum se face că". El îşi adună toată răbdarea pe care o mai avea.

– Pentru tine, *anim*. Sunt pentru tine.

Capitolul Treisprezece

Drumul până la Casper durà ceva mai puţin de nouăzeci de minute. În vreme ce Nakos petrecu câteva ore cu calul în chestiune şi discută cu crescătorii, Amy colindă, făcând poze. Realizase câteva poze grozave când Nakos fu gata de plecare.

– E un restaurant familiar chiar pe drum. Se uită la ea din spatele volanului, apoi din nou la şoseaua cu două benzi. Putem cina mai devreme. Te-aş fi dus undeva mai frumos pentru prima noastră întâlnire, dar m-am învârtit prin fermă toată ziua.

Întâlnire? Uite că iar îi dă înainte cu asta. Mai întâi micul dejun la pat, urmat de frumosul comentariu şi flori. Acum cina. Nu putea pricepe, nici partea asta a lui când prelua iniţiativa, nici atenţia. Una era când erau prieteni şi ocazionalele scăpări puteau fi explicate drept încercări de împăcare. O întâlnire era cu totul altceva.

Nesigură ce să răspundă, se uită pe fereastră la copacii şi dealurile ce treceau ca în ceaţă. Întâlnirile duceau la sex. Mai fusese cu alţi bărbaţi înaintea lui Chris, dar avea zero experienţă. Intimitatea era extrem de neconfortabilă pentru ea şi de aceea rareori fusese plăcută, n-avea nici talente. Mare parte din timp, stătea întinsă acolo, făcând ce i se spunea.

Când era vorba de Nakos, avea puţină putere. Numai sărutul lui şi îi arsese neuronii. Prima dată în istorie. Încercase să-şi adune curajul şi inspiraţia să-i spună nu, să-i amintească de ce ei doi împreună era o idee epocal de proastă, dar lângă el se pierdea cu totul. Şi mai rea era hotărârea lui. Evident că luase o hotărâre că trebuiau să meargă înainte şi ea nu-l putea face să se răzgândească. Era atât de încăpăţânat când voia.

La jumătatea zilei, ajunsese la concluzia că o să accepte ce avea el în minte, să lase atracţia să-şi urmeze cursul. Să i se împotrivească, doar îl încuraja şi ei îi provoca dureri de cap. Dacă vreodată vor ajunge la faza cu datul-hainelor-jos şi făceau sex, el va afla repede că ea nu-l va putea satisface niciodată. Chiar şi Chris şi-o căutase în altă parte. Curiozitatea lui Nakos şi dorinţa lui se vor stinge, vor dispărea şi vor muri rapid.

Doar că el continua să încerce să bage cavalerismul în toată treaba asta. De ce nu putea doar s-o dezbrace, să-şi facă damblaua şi să aibe o revelaţie de a doua zi ca toţi ceilalţi tipi? Ar urgenta lucrurile şi ar fi mai puţin probabil ca ea să se ataşeze şi mai mult.

La naiba, totuşi, era foarte îngrijorată că prietenia lor va avea de suferit. Nu-i avea decât pe Kyle, Olivia şi Nakos. Şi serios, fratele ei era din familie. Dacă lucrurile vor merge groaznic de prost cu Nakos, Amy va fi cea abandonată. El nu era tipul care să facă urât la o despărţire, dar situaţia lor era singulară. Doar tensiunea stânjenitoare şi îl va enerva. Nu doar că lucra pentru Olivia, erau apropiaţi şi dezvoltase şi o legătură cu Nate. Olivia îi va ţine partea lui Nakos dacă se va ajunge la asta, dacă ar fi silită să aleagă şi atunci, cu Amy cum ar rămâne?

Aproape fără familie şi zero prieteni. La naiba, n-avea nici unde sta.

– Ţie îţi convine? Tonul lui jos şi răguşit umplu maşina. Aş prefera să te duc undeva afară din Meadowlark de data asta.

Categoric mai bine pentru reputaţia lui dacă nu era văzut prin oraş cu ea. De la a-şi petrece timpul cu ea până la a lua masa între patru ochi era cale lungă. Lumea va comenta.

– Nu-i problemă. Îşi lipi tâmpla de fereastră, simţind că-i vine greaţă. Mai mult decât atât, nu voia să-l rănească. Iubirea ei pentru el se întindea aproape pe douăzeci de ani şi ar fi făcut totul să-l facă fericit. Ar fi trăit bucuroasă pe străzi şi ar fi scotocit prin gunoaie după ce relaţia s-ar fi sfârşit dacă dispariţia ei din viaţa lui ar fi fost ce avea el nevoie. Am sărit peste prânz. Pariez că ţi-e foame.

– Tot ce ai mâncat azi sunt fructe şi asta a fost cu ore în urmă.

Da, mă rog... probabil că oricum n-ar fi ţinut în ea prea multă mâncare, indiferent ce ar fi mâncat.

Zece minute mai târziu, el intră într-o parcare a unui restaurant oarecare şi ea aproape că râse când fură conduşi de o chelneriţă. Nakos îşi făcuse griji s-o ducă undeva frumos. Ar fi șocat să afle că locul ăsta era cu câteva clase mai sus de oriunde o dusese Chris. Înaintea lui, nu mai ieşise cu nimeni. Nu oficial. Se mai întâlnise cu alţi prieteni, dar nimic ce să însemne o întâlnire adevărată.

– Ce să vă aduc de băut?

Dintr-odată emoţionată, Amy zâmbi la chelneriţă.

– Doar apă, te rog.

Nakos comandă o cola şi se uită la ea peste lista cu meniul când chelneriţa plecă. Îşi scosese pălăria şi o pusese pe locul de lângă el, aşa încât faţa lui nu mai era parţial umbrită. Ochii

aceia negri o studiau intens şi îi amplificară neliniştea. Nu că era un străin, dar aşa de-o dată, nu ştia cum să se poarte în prezenţa lui.

Se uită în jur, luându-şi un răgaz. Pentru că era deabia patru, locul nu era aglomerat, dar câteva din mesele lăcuite în alb şi banchete erau ocupate. Tapetul floral acoperea pereţii şi nişte buchete de trandafiri spălăciţi erau imprimate ici colo.

– O să comanzi ceva, da? Arătă cu bărbia spre meniul laminat de lângă tacâmul ei. Nu te-ai uitat la listă.

Ca să-i facă pe plac, luă meniul şi se uită peste oferte. Avea foarte puţini bani gheaţă la ea şi abia făcuse o plată în contul împrumutului aşa încât avea puţini bani în cont. O cină în oraş nu încăpea în bugetul ei. Oricum, el n-o s-o lase să plătească şi nu simţea că-i era foame.

– În ultima vreme ţi-ai băgat nasul în obiceiurile mele alimentare.

– Pentru că nu mănânci suficient.

Refuzând să-l privească, ea se uită la cuvintele înceţoşate de pe pagină.

– Sunt la dietă.

El trânti meniul pe masă.

– De ce, fir-ar să fie?

Şi de asta ea încercase să evite discuţia cu el.

– De obicei, dieta se ţine pentru a slăbi. Dacă vrei să ştii, încerc să scap de câteva kile. Şi e nepoliticos ca bărbaţii să discute chestii din astea cu femeile.

– Ai pierdut deja mai multe în ultimele luni. Îşi agăţă degetul de marginea meniului, trăgându-l în jos, forţând-o să-l privească. Gura i se strânse iritată. N-ai nevoie de dietă.

Chelneriţa se întoarse cu băuturile lor şi întrebă ce doreau. Nakos comandă un burger cu cartofi prăjiţi şi apoi se uită la

Amy, parcă provocând-o.

– O să iau o salată Cobb[1], te rog. Odată ce chelnerița plecă din nou, Amy schimbă subiectul anterior înainte ca el să-și mai poată da cu părerea. O să cumperi calul?

El o studie pentru mult timp, disecând, alegând și cotropind. În fine, oftă.

– Probabil. Trebuie să vorbesc cu Olivia, dar calul are o descendență bună, un temperament blând și e sănătos. E și tânăr. Încordarea din ochi și gura se relaxă când se opri, cu privirea într-a ei. Când vorbi din nou, vocea lui avea un ton trist. Nu trebuie să te schimbi, Ames. Nu-i nimic în neregulă cu greutatea ta sau orice altceva. Ți-a spus el ceva? Fostul? Pentru că n-ar trebui să asculți nimic ce-i iese pe gură. Crede-mă, nu de la el.

– Asta a fost problema mea încă de la început. L-am crezut.

Nu doar pe Chris, dar și pe părinții ei și pe oricine ce n-ar trebui să conteze. Lor nu le păsa de ea. Își feri privirea, pierdută și fără a vedea ceva.

– L-am crezut când a spus că mă iubea, că voia să se însoare cu mine. Când a pretins că a plătit ipoteca și facturile la timp. Că era doar la un poker cu prietenii chiar dacă venea întotdeauna acasă mirosind a parfum și cămașa era închisă greșit. Am crezut fiecare minciună și pe el. Ce idioată, mormăi ea. Asta e cea mai rea parte. M-am îndrăgostit de el. Am fost suficient de proastă să cred că el mă voia pe mine cu adevărat.

În liniștea groaznică ce urmă, ea se uită la el. Cu pumnii încleștați pe masă, maxilarul jucând, se uita pe fereastră. Nu se

1. Salata Cobb e un fel de mâncare tipic american, alcătuit din salată verde, roșii, bacon prăjit, piept de pui la grătar, ouă fierte tari, brânză și sos de vin roșu (n.tr.)

mişca niciun muşchi, nici nu zvâcnea, dar tendoanele şi venele de la gât se umflară.

Ea înghiţi.

– La ce te gândeşti?

– La crimă. Ca şi cum ar fi avut puterea s-o facă, se uită spre ea. N-am ştiut că te înşela, în plus faţă de tot restul.

Asta fusese cea mai mică ofensă a lui Chris, din punctul ei de vedere. Respingerea şi trădarea o duruseră, dar comparat cu infidelitatea, insultele şi ignorarea ei completă duruseră mai tare. Ar fi trebuit să-şi ţină gura. Acum, masculul alfa, Nakos, îşi scotea metaforicul box metalic intrând în modul de completă protecţie.

– Nu-l învinuiesc pentru partea asta. Ridică din umeri când ochii lui ca noaptea se îngustară ca nişte fante ameninţătoare. Nu. Sincer, sunt groaznică la sex.

El clipi. De câteva ori.

– El ţi-a spus şi minciuna asta?

– Nu.

Da. Îşi făcu de lucru cu tacâmurile.

– Eu...

Doamne. Că tot vorbim despre penibil, dar nu era cea mai proastă idee să-l informeze despre deficienţele ei. Poate că o să priceapă aluzia şi o să se retragă înainte ca prietenia lor să sufere.

– Nu pot avea orgasm.

Poftim. Acum o spusese, şi afirmaţia plutea în aer şi ajunse în capul lui. Dacă ea se putea înroşi şi mai tare, avea să sfârşească cu arsuri de gradul trei.

El îşi puse mâinile pe masă.

– Niciodată? O săgetă cu privirea, dar ea nu răspunse. Tu niciodată n-ai... Îşi drese glasul. Nici măcar singură?

Grozav. Acum o să discute despre masturbare.

– Nu des. Trebuie mult timp pentru, mă rog... Nu voise niciodată să moară mai mult ca acum. Şi fuseseră multe ocazii în care visa s-o înghită pământul.

– El a fost primul?

Un râs sec îi zgârie gâtul.

– Nu. Mi-am pierdut virginitatea mai devreme decât multe şi –

– Când anume?

Întrebarea scurtă o luă prin surprindere. În niciun caz, nu avea să poarte discuţia asta.

– Nu asta-i important. Am fost şi cu alţii şi nimic. Sunt defectă, Nakos. Aşa cum am spus, nu-l învinovăţesc pe Chris. Ar trebui să pleci şi tu înainte să mergem mai departe.

El scutură încet din cap, dar mişcarea părea mai mult involuntară decât cu intenţia de a o contrazice.

– De asta te-ai împotrivit ideii să fim împreună? O grijă negândită că nu mă satisfaci?

Clar că era în primele zece locuri. Chiar deasupra celei cu asta-o-s-o-distrugă-când-o-să-se-termine şi exact sub ea-nu-era-destul-de-bună-pentru-fostul, ce să mai zică de Nakos.

– De ce n-ai zis ceva mai devreme?

Ea se frecă la ochi, frustrată ca dracu'.

– Când, Nakos? La şaisprezece ani când am mers la focul de tabără cu echipa de fotbal? Sau cum ar fi fost în timpul bacalaureatului cu toţi cei cincizeci şi cinci de colegi lângă mine? Ştiu. Ar fi trebuit s-o fac la douăzeci şi doi când Olivia te-a anunţat drept noul supraveghetor. Nu-ţi poţi imagina? *Hei, Nakos. Felicitări. Apropo, nu pot să am orgasm în pat.* Fii serios. Noi n-am avut niciodată o legătură romantică. Ce rost avea?

– Acum am putea avea si am fost singuri de nenumărate ori. Dacă aş fi ştiut –

– Ce ai fi făcut? M-ai fi compătimit mult mai devreme? Te-ai fi împotrivit mai tare atracţiei?

– Aş fi făcut tot ce-mi stă în putinţă să-ți dovedesc că greşeşti. Cu coatele pe masă, se aplecă în faţă, şi ochii i se întunecară de pasiune. Tu reacţionai la mine. Nu eşti defectă. Evident, partenerii tăi anteriori n-aveau niciun dram de răbdare. Doar pentru că îţi trebuie mai mult să ajungi acolo, nu înseamnă că nu poţi, *anim*.

Sfântă Maică a Domnului, părţile ei femeieşti plângeau. Îşi încleştă coapsele, dorind cu disperare să încerce, dar trecutul dovedea că ar fi sperat prea mult la un orgasm. Desigur, niciunul din iubiţii ei n-o excitase nici pe departe cât el, dar încinsă şi excitată nu era egal cu *ah, da, te rog*, în vreme ce se dezlănţuia.

– Poftim. O salată cobb şi burger cu cartofi prăjiţi. Farfuriile fură aşezate în faţa lor. Mai doriți şi altceva?

Pentru că privirea fierbinte a lui Nakos era pe Amy şi nu părea a fi interesat să-i răspundă chelneriţei, ea zâmbi spre femeie.

– Nu, mulţumesc. Arată minunat.

– Poftă bună.

Se uită la chelneriţă până când femeia dispăru după tejghea, apoi Amy îşi îndreptă din nou privirea spre Nakos.

Expresia lui trecu de la interesată la senzuală într-o clipire a genelor lui imposibil de groase.

– Tipii ăia au fost cu tine? Au ratat. Nu-i nimic mai plin de satisfacţii decât să ştii că o femeie e satisfăcută când sunteţi împreună. Sporeşte experienţa. Provocarea e acceptată. Se uită la ea. Ce? adăugă el când ea îşi mişcă sprâncenele şocată. Te aşteptai să mă scol şi s-o iau la goană? Ţi-am mai spus. Nu sunt ei.

Pentru că ea habar n-avea ce să spună, mâncară în linişte, apoi plătiră şi se urcară în maşină. La jumătatea drumului spre casă, ea rupse tăcerea. Nevoia se lupta cu curiozitatea, frământându-se în stomac, îi încorda muşchii.

Doamne, era destul de proastă să-l creadă. Tot ce avea ea nevoie era răbdare şi omul potrivit s-o aducă acolo. Speranţă afurisită, oricum. N-o adusese niciodată într-un loc plăcut.

Se uită la gardurile albe şi peisajul ce trecea repede pe lângă fereastră, amintindu-şi motivul iniţial al călătoriei lor. Faptul că Olivia îl trimisese pe Nakos să verifice nişte animale îi dovedea încrederea în el în ce priveşte ranch-ul. Amy nu pusese asta niciodată la îndoială. În afară că fuseseră prieteni toţi aceşti ani, Nakos muncea din greu şi ştia ce face. Bărbaţii îl respectau şi se temeau de el. În plus, ţinea foarte mult nu numai la animale şi muncitori, ci şi la pământ. Se mândrea cu toate aspectele muncii lui şi se implica sută la sută.

– Te-ai gândit vreodată să-ţi înfiinţezi un ranch propriu? Îşi luă privirea de la perdeaua estompată de verde şi se uită la el. Eşti atât de bun la ce faci.

– Nu mi-a trecut niciodată prin cap.

– Serios?

El scutură din cap, cu privirea pe şosea.

– Nici măcar odată. Să-mi înfiinţez un loc al meu implică o garanţie pe care n-o am şi în situaţia asta economică, cel mai probabil aş da chix în mai puţin de doi ani. Şi nici n-am pomenit de găsirea de muncitori şi de concurenţa cu ferme deja pe piaţă. În afară de asta, Cattenach e casa mea. Am crescut aici. Tot ce ştiu şi iubesc e exact unde sunt. Îi aruncă o privire iute. De ce?

Ea ridică din umeri.

– Mă întrebam doar.

Nu păru mulţumit cu răspunsul ei, dar renunţă şi se concentră asupra condusului în vreme ce ea îl privea cu coada ochiului.

Aşa de chipeş. Avea în el acea prezenţă tăcută, pândind, ce era atât atrăgătoare cât şi misterioasă. Piele măslinie şi muşchi zvelţi şi o structură osoasă perfectă. Aşa o simetrie şi putere. Coapsele îi umpleau jeanşii într-un chip miraculos şi felul în care bicepşii se umflau când ţinea de volan o făceau să tânjească să fie luată din nou în braţe de el. Aşa cum o ţintuise la perete cu o seară în urmă.

Nivelul dorinţei pe care o simţea faţă de el era mai puternică decât fusese cu oricine altcineva. El pretinsese că tot ce avea ea nevoie era cineva răbdător. Când parcă şi opri motorul, ea nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că nu exista în toată lumea un om mai răbdător ca Nakos.

El rânji la ea în loc să deschidă uşa, oprindu-i inima în loc.

– Te săruţi la prima întâlnire?

Având în vedere că oficial nu fusese vreodată la o întâlnire, nu ştia. Pentru el?

– Da.

Un geamăt şi el se întinse să apuce mânerul. Ocoli maşina şi îi deschise uşa înainte ca ea să-şi desfacă centura de siguranţă. Şi mai cavaler. O luă de mână şi merse spre verandă, bătăturile din palma lui zgâriind-o delicios pe piele. Nu încercă s-o sărute, doar descuie uşa şi îi făcu semn să intre. Dezamăgită, îşi dădu jos şlapii şi se duse spre scări.

– Nu aşa de repede. O învârti, o dădu înapoi şi până să se dumirească, se trezi culcată pe canapea cu un bărbat cald şi puternic peste ea. Mult mai bine.

– Ah, bună, şopti ea. Cam îndrăzneţ pentru o primă întâlnire, nu crezi? Nu că s-ar plânge. Picioarele le erau

împletite şi şoldurile lipite, făcând ca fiecare parte a trupului lui să fie în contact direct cu ea. Greutatea lui îi abătea plăcut atenţia de la pulsul ce o luase razna şi de la nervi, şi mirosea... aşa... de... al naibii... de uimitor. Pământ amestecat cu denim.

– M-am răzgândit. Consider nunta Oliviei cu Nate drept prima noastră întâlnire. Am mers către altar împreună şi am fost singurii din partea miresei. Ridică un antebraţ şi îşi scoase pălăria Stetson, aruncând-o într-o parte. Se uită la ea, oprindu-se la gură şi tonul coborî până la un languros vino-ncoace. De atunci ne-am mai sărutat, ceea ce face asta a doua întâlnire.

În regulă, ea nu putea gândi, nu cu muşchii fierbinţi ce o ţineau întinsă şi faţa lui chipeşă direct lângă a ei. Îi putea număra fiecare din firele de barbă ce-i întunecau falca. Sânii o dureau şi zvâcnea între picioare în ritmul inimii lui lipită de pieptul ei. Dispăruse bărbatul ţeapăn şi iritat de la cină şi în locul lui nu era decât o totală seducţie.

– Ador privirea asta, Ames. Cea pe care o ai exact înainte să te sărut.

– Ce privire?

– O ai chiar acum. Gura plină i se arcui într-un zâmbet. Pupilele ţi se dilată şi cuprind toată culoarea aia frumoasă apoi pleoapele devin grele. Îşi trecu degetul mare peste buza ei inferioară, urmărind mişcarea cu privirea. Îţi deschizi buzele ca şi cum ai nevoie de mai mult aer sau mă aştepţi pe mine şi te pregăteşti. Ochii i se mutară înapoi spre ai ei şi arsura lor ajunse la nivelul dogorâtor.Totală excitare.

Coborî capul şi orice replică ar fi avut ea, zbură pe geam. Avea cea mai uimitoare gură. Buze tari, totuşi pline, ce mai degrabă convingeau decât devorau. O creştere lentă a anticipării până când nevoia bătea la uşă şi dorinţa zgâlţâia balamalele. El îi despărţi buzele cu ale lui şi limba i-o întâlni

pe a ei. Atingeri uşoare şi adânciri. Tachinând. Creând.

– Îmbrăţişează-mă. Arată-mi că eşti cu mine, Ames.

Şi... iată. Simţi cum frigul o inundă şi stinse flăcările. Cinci minute şi deja îl dezamăgise. Doamne. Erau încă îmbrăcaţi şi ea nu ţinea pasul. O înţepă nasul şi închise ochii să stăvilească lacrimile.

El înălţă capul.

– Ce s-a întâmplat? Unde ai plecat?

În realitate, acolo. Speranţa era o javră ticăloasă.

– Uită-te la mine. Îşi frecă nasul de al ei şi degetele lui trecură prin şuviţele de păr de pe tâmplă. Deschide ochii.

Ea se supuse, neputând face altceva şi îi întâlni privirea tandră.

– Ţi-am spus că nu mă pricep la asta.

Dispoziţia lui se schimbă brusc şi îl inundă furia. Se mişcă uşor şi îi desfăcu coapsele, aşezându-se între ele. Îşi legănă şoldurile, înfigându-şi erecţia în ea şi ea icni când o străbătu o furnicătură.

– Da, *anim*. Eu sunt, şi-mi place ce facem. Foarte mult. Înghiţi şi expresia i se îmblânzi. Şi acum nu facem sex. Doar ne giugiulim. E prea devreme pentru asta. Nu te duc în pat până când nu ştiu că o să fi pregătită. Îţi cer doar să participi de bună voie.

Gâtul ei se blocă. Nu ştia ce dracu' îi făcea lui plăcere, habar n-avea cum să satisfacă un bărbat.

– Ce vrei să fac?

– Orice vrei tu. Uită tot ce ai în cap şi simte doar. Lasă-te condusă de instinct. Te asigur că o să-mi placă orice încerci.

El se uită la ea, se opri aşteptându-i răspunsul, nu se mişcă şi nu preluă controlul. Ea avu impresia că el ar sta aşa toată noaptea, aşteptând-o. Şi pentru că exista un sentiment de

siguranţă cu el, începu să-l privească, încercând să asculte ce-i spunea trupul.

Cu o mână tremurândă, îl apucă de maxilar pentru că îi plăcea cum zgâria barba nerasă. Părea a fi un bun început. Nările lui fluturară şi gemu. Încurajată de reacţia lui, i se uită drept în ochi. Tandreţea şi încurajarea pe care le văzu acolo îi spuseră să continue.

Silindu-se să asculte mai atent, se uită la părul lui. Iubise întotdeauna părul lui des, negru ca pana corbului, chiar mai mult acum că îl lăsase să crească puţin. Dar şi-l ţinea strâns în coadă de cal la ceafă. Rar îl văzuse lăsat liber şi visă să-şi treacă degetele prin el. Folosindu-şi cealaltă mână, scoase încet banda şi părul lung până la umăr îi căzu pe faţă.

El se uită la ea, dar ea se concentră pe ce făcea înainte să-şi piardă curajul. Luându-l de gât, îşi trecu încet degetele prin părul moale de la spate. Ritmul respiraţiei lui crescu şi ea simţi cum pieptul i se umple de mândrie împreună cu plăcerea care deja îşi făcuse apariţia. Putea petrece o veşnicie exact aşa şi înainte de a-şi da seama ce făcea, îşi înfipse amândouă mâinile în părul lui şi strânse şuviţele.

Din nou, el se legănă pe ea şi sânii ei răsunară de un alt geamăt al lui. Îşi coborî capul şi îi vorbi cu gura lipită de a ei.

– Dacă tu crezi că înainte eram excitat, acum că mă atingi mi-am pierdut complet capul. Îşi trecu buzele pe obrazul ei şi îi muşcă urechea. Zi şi noapte, te vreau.

Un tremur o cutreieră şi aprinse fiecare nerv în drumul său. Durerea. Doamne, durerea. Între coapse. În sfârcuri pe când piepturile lor se atingeau. Sub piele unde o fierbinţeală de neimaginat îi ardea carnea. Peste tot. Scânci, având nevoie de ceva. Ce, nu ştia. Nu mai fusese aşa până atunci şi n-avea nicio idee cum să dobândească uşurarea din agonia cea dulce.

Instinctual, îşi împinse şoldurile înainte făcând ca erecţia lui groasă să-i aline spasmele. Nu era de ajuns.

El scoase un strigăt ascuţit de surpriză lângă urechea ei.

– *Hihcebe, anim*. Înveţi repede. Îi trasă cu limba o urmă spre gât şi îşi îngropă acolo faţa. De ce miroşi întotdeauna aşa de bine? Mutându-se peste gât spre cealaltă parte, îi muşcă lobul urechii şi o zgârie cu dinţii de-a lungul pulsului ce zvâcnea.

Apoi gura lui se prăbuşi peste a ei şi fiara scăpă din cuşcă.

Capitolul Paisprezece

Defectă pe naiba. Tot ce avea nevoie fusese un strop de încurajare şi îi prăjise toate celulele din creier. Membrul îi pulsa de sub fermoar, inima îi bătea să spargă coastele şi ochii i se duseră peste cap.

Sărutul devenit pedepsire brutală şi disperare. Se iscă o luptă. El. Ea. Încă odată.

S-a zis cu supunerea ei şi lui nu-i părea rău că dispăruse. Fiecare atingere a limbii ei luptându-se cu a lui dezlănţuia ceva în adâncul fiinţei lui ce nu ştia că există. Animalic şi primitiv. Nedomolit. Dispăruse orice urmă de fineţe. Seducţia lentă fusese dată uitării. Trupul lui urla s-o posede. Abia putea să se împotrivească dorinţei.

S-o aibe sub el era o pură tortură. Cea mai bună. Bucuros ar suporta-o în fiece oră. Într-atât îl captivase.

Dar vorbise serios. Nu vor ajunge în pat până când ea nu va fi pregătită. După cele ce-i zisese la masă, el avea o bănuială că nu numai că niciun bărbat nu avusese prea mult timp de ea, ci şi că o folosiseră pentru a-şi satisface o mâncărime trecătoare, apoi se descotorosiseră de ea. Trupul ăsta nemaipomenit al ei avea nevoie să fie venerat şi nu dat deoparte după o partidă rapidă de sex.

Totuşi, la naiba. Ea se ambalase. El ura să pună capăt giugiulelii doar de dragul de a merge pas cu pas. Mai mult decât orice, să-i dovedească faptul că putea ajunge la orgasm

ar face-o cu uşurinţă capabilă să îşi dea drumul când vor fi împreună.

Şoldurile ei se mişcau neobosite sub el, frecându-se unul de altul prin jeanşi şi... Se hotărî. Îşi băgă mâna sub bluza ei spre pielea caldă de pe abdomen, continuând s-o sărute disperat ca ea să nu-şi piardă avântul. În sus, alunecă până când îi cuprinse un sân perfect şi sfârcul se ridică sub palma lui prin sutien. Ea gemu în gura lui, apucându-l cu degetele de păr.

Ăsta era celălalt lucru. Nu-şi purtase niciodată părul lăsat liber, aşa încât felul erotic în care îi simţea degetele pe scalp, mâinile ei afundate în păr era ceva nou pentru el la fel ca şi pornirile barbare pe care ea i le trezea. Focul îi lingea pielea şi nevoia îi pulsa pe şira spinării.

Îi înconjură sfârcul cu degetul mare, sporindu-i chinul apoi făcu la fel cu celălalt până când ea scoase din gât acelaşi geamăt uluitor. Testând-o, îşi trecu încheieturile degetelor pe buric spre butonul de la pantaloni, atingând pielea cu mângâieri uşoare deasupra taliei. Dus-întors. Dus-întors. Ea nu opuse nicio rezistenţă şi el desfăcu butonul şi dădu jos fermoarul.

Aranjându-se uşor să poată ajunge mai bine, îi mută unul din picioare, încălecându-l şi îşi băgă braţul între ea şi perna canapelei. De la spate, cu buzele încă în sărut, îi trase jeanşii şi chiloţii peste şolduri şi îi pipăi fundul rotund şi suplu. Ea se împinse surprinzându-l, făcând ca erecţia lui să se apese de şoldul ei.

Hihcebe. O să-l omoare înainte să apuce s-o atingă cu adevărat. Luându-şi gura de pe a ei, îşi îngropă faţa în gâtul ei. Ceea ce nu ajuta pentru că tot ce putea respira era mirosul ei senzual.

Trecându-şi limba peste locul unde-i vedea pulsul, puse mâna pe miezul ei fierbinte luând-o prin surprindere. Dacă

anticipa mişcarea, poate că ar fi ieşit din starea asta. Cu timpul, n-o să gândească aşa de intens sau n-o să-şi mai pună la îndoială trupul când era cu el. Dar pentru moment, totul se rezuma s-o aducă şi s-o păstreze acolo. Să-i dovedească faptul că putea şi că el ştia care îi erau nevoile, că o putea aduce la extaz. Din toată inima.

Şi... da. Ea se arcui spre el, se apăsă în mâna lui, cerând tăcută mai mult. Deja era mai receptivă decât se aşteptase şi îşi dădu seama că nu teama sau anxietatea o reţineau. Tânjea după plăcere, dar nu ştia cum să ajungă la ea.

El voia să schilodească pe fiecare bărbat cu care fusese, începând cu fostul ei soţ şi apoi mergând înapoi. Cum a putut oricare bărbat s-o aibe în braţe şi să n-o venereze, să nu-i savureze fiece geamăt sau icnet? La naiba, putea face asta toată noaptea, indiferent dacă-şi primea răsplata sau nu. Doar s-o privească era mai excitant ca orice.

– Nakos, suflă ea, cu sprâncenele încruntate şi ochii închişi.

– Şşş. O sărută pe obraz. Eşti cu mine.

Şi o s-o păstreze. Oricât de nebunească ar fi ideea, revelaţia îl izbi cu putere şi repede. Fără să ştie, ea era exact ce căutase de la început. O legătură. Încredere. Pasiune în aceeaşi măsură ca şi mângâiere.Şi dacă te gândeşti că ea fusese chiar în faţa lui timp de douăzeci de ani. Ar fi râs dacă ironia n-ar fi fost aşa de crudă.

Uitându-se atent la ea, îi desfăcu petalele şi gemu când mâna îi fu acoperită de excitarea ei lichidă. Băgă două degete în fierbinţeala ei umedă şi imediat apăsă degetul mare pe clitoris, s-o facă să se simtă bine.

Ea tremură sub el şi brusc îşi întoarse capul îngropându-şi faţa sub falca lui.

– Ah, Doamne. Nu... tu eşti... Îşi legănă şoldurile, împingând şi mai adânc degetele. Eşti...

O s-o facă să termine aşa de tare că o să vadă stele, asta o să facă.

Ar fi vrut să-i vadă faţa, să-i prindă reacţia, dar ea părea să să simtă bine lipită de el şi el acceptă asta. Îndoindu-şi degetele în ea, îşi trecu degetul peste micul mugure umflat şi îl încercui, dăruindu-i senzaţii diverse să vadă ce-i plăcea.

După un scurt moment, ea îşi îndoi genunchiul şi reacţionă la ce-i făcea el. Urmară gâfâieli şi icnete. Degetele ei se încleştară în părul lui, dureros de bine şi trebui să urce şi el treptele reţinerii. Cealaltă mână a ei i se agăţă de biceps, apoi strânse în pumn tricoul ca şi cum avea nevoie să se ţină de ceva, ori se prăbuşea.

Menţinând ritmul, mângâie carnea catifelată ce-i prinsese degetele şi frecă clitorisul până când simţi crampe la mână, dar continuă. Ea scutură capul cu putere ca şi cum nu putea suporta chinul, dar el află că era doar începutul drumului ei spre orgasm. După nu ştiu cât timp, ea se încordă lângă el, trupul devenindu-i tensionat într-o clipă. Trase aer în piept şi păru că rămâne aşa.

Dar, Sfinte. Îşi dădu drumul. Vibrant, agăţându-se de el, îşi strigă durerea amestecată cu plăcere pe pielea lui şi tremură. Muşchii interiori se contractară pe degetele lui când ea se scutură în convulsii. Orgasmul dură la nesfârşit şi el vru să-i poată vedea expresia la orgasm. Asta era despre ea, totuşi, şi o să mai aibă curând alte ocazii. Era de ajuns să ştie că-i dăruise plăcere, o făcuse să se descarce când nimeni altcineva nu fusese în stare. Sau nu voise.

Un geamăt şi ea rămase neputincioasă, suspinând.

– Ah, Doamne.

El chicoti şi se reaşează între picioarele ei. Când încă simţea urmările, el îi puse la loc chiloţii şi jeanşii, lăsând butonul desfăcut.

În cele din urmă, ea îşi lăsă capul în jos şi el se uită la ea. Obraji îmbujoraţi. Buze umflate. Arsură de la barbă pe maxilar. Pleoape grele şi ochi de sirenă zâmbind. I se puse un nod în gât şi îl înţepa în piept. Pe cuvânt că nu era nimic mai superb decât cum arăta acum. Nimic.

Şi el era cel ce-i pusese satisfacţia asta pe faţă.

Dând la o parte o şuviţă de păr ciocolatiu de pe tâmplă, îşi lăsă capul lângă al ei cu nasul apăsat pe obraz. Încercă să-şi revină şi nu putu. Îi veniră două idei când respiraţia ei deveni regulată şi el se adăposti în îmbrăţişarea ei. Într-un fel amândouă mergeau mână în mână şi îşi putea trage un şut că nu observase mai devreme.

Problemele sentimentale erau importante, dar oamenii înclinau să pună prea multă bază pe acel organ în special când privind retrospectiv, era doar un muşchi. Pompa sânge şi sigur, corpul nu putea trăi fără el, dar n-avea nicio influenţă în dragoste. Sufletul era cel ce făcea ca o persoană să fie distinctă – partea care trăia după moarte, felul în care o fiinţă se conecta cu o alta şi ce lega spiritul. Pentru Arapaho, sufletul avea o mare importanţă şi fiecare organism viu avea unul, de la copaci şi pământ la animale şi oameni.

Timp de ani, fusese atât de concentrat pe primul aspect când ar fi trebuit să acorde atenţie celui de-al doilea. Poate că Olivia deţinea o mare parte din inima lui, dar Amy îi deţinea sufletul. Şi-ar da viaţa pentru Olivia dacă s-ar ajunge la asta, dar era un rezultat al prieteniei şi afecţiunii sincere. Amy era şi întotdeauna fusese legătura spirituală. Dacă era să urmeze cultura Lumii Vechi, nu există şi n-ar putea exista fără ea.

Asta explica legătura imediată pe care o simţise prima dată când o văzuse şi care continua să-l atragă. Instinctul lui protector se manifesta faţă de amândouă femeile, dar doar când Amy fusese ameninţată, lumea lui se mişcase. Sau se aşezase la locul ei, depinde cum privea asta. Erau absolut diferiţi în multe privinţe, totuşi împreună creau echilibru. Ordine.

El se juca cu vârfurile şuviţelor de păr, trecându-şi degetele prin ele şi spera că nu era prea greu pentru că nu credea că se putea mişca nici dacă lua foc casa în jurul lor. Şi nu el era cel care avusese orgasm. Totuşi, ea era groaznic de tăcută.

– Te simţi bine, *anim*?

Ea scoase un sunet dulce şi îşi întoarse capul să-i zâmbească.

– Sunt uluită. În plus încerc să-mi dau seama cum să întorc favoarea. Nu sunt prea bună la –

– N-am nevoie de nimic decât ce facem. Seara asta era a ei, chiar dacă bănuia că el câştigase mult mai mult din cele petrecute decât ea. Ţi-am demonstrat că ai greşit. Orgasmele nu sunt un mit.

Râsul ei, răguşit şi profund, îl lovi drept în capul pieptului.

– Sunt cunoscută că uneori greşesc. Dacă spui cuiva, nu recunosc nimic.

El zâmbi ştiind că e pierdut. Şi-ar fi făcut griji dacă n-ar fi fost atât de al naibii de fericit.

– Oricum, nimeni nu m-ar crede. După o clipă în care nu făcură nimic decât respirară acelaşi aer, el îşi dădu seama unde erau mâinile ei şi zâmbi mai larg.

– De ce îmi zâmbeşti aşa?

– Pentru că m-ai apucat de fund cu o mână ca şi cum vrei să repetăm şi îmi mângâi tandru spatele cu cealaltă ca şi cum erai gata să adormi. Femeia asta era mereu o contradicţie.

Înainte să-l dea gata cu o replică acidă, schimbă subiectul. Ce să facem mâine pentru întâlnirea numărul trei?

Ea ridică sprâncenele.

– Ţinem socoteala? Totuşi îşi mişcă ochii aşa cum făcea când se gândea. Sau plănuia. Nu ştiu. Ce fac perechile la o întâlnire?

Faptul că ea trebui să întrebe, îi frânse inima. Părea că se întâmpla odată pe oră.

– Nu cred că există reguli stricte referitor la asta. N-ai mai călărit de o vreme. Am putea merge pe un traseul spre iaz. Făceau asta des când erau copii. El putea organiza un picnic sau ceva.

– Bine. Ea scoase un oftat ce ajunse până în ceruri. Nakos?

– Hmm? Dacă continua să-i frece spatele, el avea să leşine peste ea.

Dar ea nu spuse nimic şi el îşi înălţă capul să vadă de ce. Ea se uita în tavan cu ochii curios de lucitori şi buzele strânse cu putere.

Şi înţelese.

– Dacă încerci să cauţi un mod de a-mi mulţumi, să n-o faci. Făcând-o să aibe orgasm, era aproape cât pe aici să aibă şi el unul. Mândria care îi umfla pieptul şi admiraţia din ochii ei erau de ajuns.

Ea înghiţi şi se uită la el.

– Credeam că era ceva în neregulă cu mine. E imposibil ca tu să înţelegi cum e. Deci da, primeşti un mulţumesc.

– Poate că acum o să începi să mă crezi pe mine şi nu pe el.

Tot ce făcu ea fu să ofteze şi să se uite într-un fel ce arăta atâta neîncredere încât *până şi el* îşi punea la îndoială vorbele. Ura faptul că ea suferea, că cineva - sau mai mulţi din aceşti

cineva – o făcuseră să sufere.

Apropiindu-se, îi atinse buzele cu ale lui şi gemu când ea se deschise imediat. Sărutul ei era ca un drog. Din toate femeile cu care fusese, şi lista nu era exagerat de lungă, doar Amy îşi făcuse loc în partea de memorabile. El nu înţelegea cum era posibil ca ea să fie balsam şi explozie. O parte convingătoare apelând la instincte înrădăcinate de a îngriji şi proteja şi cealaltă făcută să-l arunce în haos.

Mâinile ei îl luară de mijloc şi i se strecurară sub cămaşă. Degete calde urmăriră muşchii de pe abdomen şi stomacul se strânse la atingerea ei. Ezitantă. Explorând. Erecţia i se îngroşă. Ar trebui s-o potolească, dar înainte de seara asta nu avusese prea multă iniţiativă şi nu voia s-o descurajeze să-şi urmeze instinctul.

Respiraţia i se acceleră când ea se mută mai sus. Peste sfârcuri. Rotindu-şi degetele mari. Mişcându-şi mâna peste pectorali şi apoi din nou la fund. Dar apoi îl făcu să-i stea inima în prinzându-l de membru prin jeanşi.

El se dădu înapoi şi gemu.

– *Anim*, ţi-am spus –

Ea îl strânse mai tare şi el se sufocă.

– Pot?

Din nou, inima i se frânse pentru că ea simţise nevoia să întrebe, că era nesigură dacă să-i ofere plăcere era în regulă. Chiar când pulsul lui se acceleră la ritmuri nemaiîntâlnite şi membrul îi zvâcnea, apăru bănuiala că poate mergeau prea repede, că ea poate se gândea să procedeze la fel. Dar dacă scopul era ca ea să nu mai întrebe în orice clipă când erau intimi, trebuia să-i dea spaţiu de mişcare.

– Te rog, spuse el cu vocea doar o răguşeală pe buzele ei. Fă ce-ţi place.

O clipă mai târziu, el regretă ce-i spusese pentru că ea îl desfăcu la pantaloni, îi trase jos fermoarul şi îl eliberă. Aerul îi ieşi din plămâni când degetele ei calde îl apucară. O mângâiere şi era gata să explodeze. Prins între atingerea ei, parfumul ameţitor şi trupul zvelt de sub el, era gata să se piardă. În stil mare.

– *Hihcebe*, Ames. Cu sprâncenele adunate, îşi puse fruntea pe a ei şi împinse. Ea îşi slăbi strânsoarea şi el o luă de mână, arătându-i cum prefera să-l strângă. Împreună, mângâiară de la bază spre vârf, făcându-l să se înfioare şi el îi călăuzi degetul mare în jurul capului, peste fantă. Tresări când îl cuprinse un val de căldură de neimaginat. E nemaipomenit.

Încurajată de lauda lui, ea repetă mişcarea singură şi el se întinse să se sprijine de braţul canapelei de deasupra capului ei. Şi apoi ea o făcu din nou cu amândouă mâinile, dispărându-i orice gând raţional şi făcându-l să uite total de control. Îşi înfipse degetele în canapea cu muşchii umerilor încordaţi,

Încet – al naibii de încet, încât începu să transpire – ea menţinu un ritm constant. El se împinse în mâna ei, vrând să accelereze ritmul, dar mişcarea lentă îşi crease propria-i dulce tortură ce făcea ca anticiparea să fie aproape mai satisfăcătoare decât rezultatul. Ce ciudat că el era cel ce voia să grăbească şi ea era cea care dovedea răbdare. Îl ameţise atât de tare că nu mai ştia ce-i cu el.

Nu că-i păsa. Ar fi stat bucuros în starea asta de plutire decât să fie în altă parte cu oricine altcineva.

Ea întoarse capul, mângâindu-i gâtul cu buzele şi el strigă de plăcere. Prinzându-i faţa cu antebraţele, se apucă de canapea cu atâta forţă încât fu şocat că nu plesnise rama. În vreme ce el îşi rotea şoldurile şi fiece nerv din corp era excitat, ea făcu ceva nebunesc de paralizant cu limba şi tendonul de la gât.

Tensiunea i se urcă pe şira spinării.

Repede, el se întinse şi îşi scoase cămaşa, punând-o acolo unde mâinile ei îl aduceau la delir ca să n-o murdărească. Pentru o clipă, ea mări viteza şi el explodă.

Cu gura peste a ei, el termină. Vibraţiile îl cutreierară şi se aplecă gemând. Murind. Pentru a se întoarce pe Pământ în aceeaşi poziţie. Doar că braţele ei îl cuprinseră şi vedea pete cu coada ochiului.

După o clipă când se putu mişca, se şterse şi puse cămaşa pe podea. Apoi o sărută ca un flămând. Şi nici măcar nu ştiuse că-i fusese foame.

Capitolul Cincisprezece

Amy nu mai călărise încă dinaintea divorţului, dar corpul ei îşi aminti cum era şi ea închise ochii, îndreptându-şi faţa spre soare. Frâiele de piele se simţeau moi în palme şi legănatul uşor al calului sub ea era hipnotic. Inhală mirosul ierbii văratice şi al pământului, zâmbind în vreme ce copitele loveau pământul.

Ar trebui să fie îngrijorată de senzaţia de năuceală din stomac, dar fie ce-o fi. Nakos îi produsese un orgasm aseară. Dacă n-ar mai fi avut vreodată altul, i-ar ajunge amintirea pentru două vieţi. Încă şi mai bună fusese plăcerea pe care ea i-o dăruise. Nu era sigură dacă era pentru că fusese cu Nakos sau pentru că îşi revenise după un extaz, dar niciuna din experienţele ei nu fusese aşa de bine. Fără emoţii sau îndoieli. Fuseseră pe aceeaşi pagină.

Văzându-i reacţia îi consolidă ceva în minte, ce el încercase să-i spună de câteva săptămâni. O dorea. Nu pentru că Olivia era luată sau din cauza unei oarecare răbufniri de nelinişte, ci pentru că o dorea sincer. Neavând parte de prea multă încurajare şi neobişnuită cu laudele, nu era de mirare că se împotrivise atât de mult. Era dificil să aibă încredere în cineva care o dorea când toată atenţia pe care o primise fusese dintr-un sentiment trecător de poftă trupească. Majoritatea bărbaţilor n-o vedeau pe ea, ci doar o eliberare.

Şi căutase, după cuceriri urmate de greşeli, ceea ce îi dăruise Nakos. Nu minţea şi nu dezamăgea. Nu era în firea lui. Când se uita la ea şi felul în care se topise în braţele ei aseară, îi dovedeau cuvintele. Cineva nu putea simula felul acela de interes. Fusese cu destui bărbaţi ca să ştie. Îi plăcuse, efectiv îi plăcuse felul în care ea îl atingea. Îl... satisfăcuse.

Unul din cai necheză şi murmurul vocilor o făcu să-şi deschidă ochii. Mătuşa Mae împachetase prânzul şi Nakos îi învitase pe Olivia şi Nate să îi însoţească călare spre Devil's Cross. Ajunseră până sus pe culme şi descălecară. În vreme ce Olivia legă frâiele de un plop, Amy se uită în jur.

Zona era la capătul dinspre răsărit al ranch-ului, cuprins între marginea de nord a terenului stâncos şi la jumătate de drum de partea sudică unde erau păşunile. Din punctul ăsta de observaţie, putea vedea aproape toată proprietatea. Munţii Laramie erau la mare distanţă şi lângă ei era o pantă abruptă ce cădea înspre un pârâu îngust. Nişte trepte de piatră duceau spre apă, cam la treizeci de metri mai jos.

Nakos şi Olivia coborâră, dar Nate se aşeză la umbra discontinuă a unui copac să îi privească cum coborau, legănându-şi picioarele în jeanşi la marginea stâncii. Amy stătea lângă el neavând chef să înoate.

Odată ajunsă jos, Olivia traversă malul pietros şi aruncă un jet de apă spre Nakos. El scutură din cap avertizând-o, ceea ce o făcu pe Olivia să zâmbească şi mai larg. Se dezbrăcară, aruncându-şi hainele pe scări şi vederea Oliviei în costum de baie îi aminti lui Amy de imperfecţiunile ei. Prietena ei avea o siluetă zveltă şi piele albă, pudrată cu pistrui şi păr roşcat ce strălucea ca focul în soare. Amy avea forme voluptuoase cu păr castaniu obişnuit ce putea fi întâlnit peste tot.

În contrast, Nakos avea un şort cu garnitură roşie şi era

cu un cap mai înalt ca Olivia. Pielea lui măslinie naturală arăta aurie în soare şi muşchii se mişcau fluid. Talie îngustă, pectorali puternici, abdomen lucrat şi bicepşi bine definiţi. Îşi dăduse jos pălăria de cowboy şi părul ca pana corbului îi era strâns la ceafă într-o coadă de cal joasă. Dinţii îi luceau albi când schiţă un zâmbet rar şi se apropie de Olivia. Ea ţipă, dar el o luă de mijloc şi îi aruncă pe amândoi în apă adâncă până la brâu.

– Asta îmi aminteşte de copilărie. Amy zâmbi. Obişnuiau să vină des aici sus să se răcorească de umiditatea de vară ce li se lipea de piele. Trecuse ceva timp de când îl văzuse pe Nakos că îşi lăsa garda jos, că îşi arată latura jucăuşă. Chiar când era copil, o făcea doar în prezenţa lor. Altminteri, era doar seriozitate şi observator tăcut. Nu vrei să te duci şi tu?

Nate mormăi.

– Stau bine aici. M-aş putea uita la ea toată ziua. Îşi frecă mâna de capul chel ca şi cum era jenat că recunoscuse. Tatuajele păreau a fi nişte prelungiri vii ale trupului său. Arată fericită, nu-i aşa?

– Tu o faci foarte fericită.

El îi aruncă o privire fugară lui Amy şi apoi se uită la prietenii lui scuturându-şi capul neîncrezător.

– Femeia aia uluitoare e soţia mea. E încă greu să-mi bag asta în cap. Nu cred că o să reuşesc vreodată.

Surprinsă de sinceritatea lui, ea se sprijini în mâini.

– De ce? Nu eşti chiar un căpcăun, Nate şi doar după o singură privire îţi poţi da seama că o iubeşti mai mult ca orice pe lume.

El dădu încet din cap.

– Da, o iubesc. Zâmbetul lui se îmblânzi cu cât mai mult se uita la joaca lor. Mai mult decât aerul, mâncarea sau viaţa

mea. Dar înţelegi mai bine decât majoritatea ce înseamnă să te îndoieşti. Se uită din nou la ea, cu o urmă de bănuială sclipindu-i în ochi. Tu şi cu mine suntem diferiţi faţă de alţi oameni.

– Cum aşa? Nu avusese prea multe ocazii să vorbească cu Nate între patru ochi, dar încă din prima clipă în care-l văzuse, simţise o legătură de înrudire. Nimic romantic şi în niciun fel asemănătoare cu legătura profundă pe care o avea cu Nakos. Nu, cu Nate era mai fundamentală. Vinovăţia sau durerea ce se recunoşteau în altcineva.

El se uită din nou spre Nakos şi Olivia, ea urcată pe spatele lui încercând să-l bage la fund.

– Am crescut în sistemul de adopţie, n-am ştiut niciodată cum era să însemni ceva. Tu ai fost crescută într-o casă cu ambii părinţi, cu toate astea, nici tu nu ai fost învăţată acea trăsătură elementară.

Ea se apleacă în faţă, întrebându-se cum de ajunsese la concluzia asta când acum era prima dată când aveau o discuţie adevărată. Poate că Nakos şi Olivia sau mătuşa Mae spuseseră ceva? Dar nu ştiau nici jumătate şi de ce s-ar obosi să menţioneze un astfel de lucru lui Nate?

– Sunt un fost soldat. Pot citi situaţii şi oameni mai bine decât o persoană obişnuită. Îi schiţă un surâs. Fără a judeca. Doar subliniez asemănările dintre noi. Unor oameni ca noi nu li s-a arătat niciodată dragoste, deci nu avem încredere când apare. Acum ăştia doi? Arătă cu bărbia spre prietenii lor. Ei nu cunosc nimic altceva. Familiile lor i-au copleşit cu afecţiune şi le-au construit respectul de sine. N-a trebuit niciodată să pună la îndoială elementele de bază.

– Da, spuse ea oftând, dându-şi seama că are dreptate. Mă întreb ce senzaţie ai. Trebuie că e plăcut.

– N-am idee, dar e bine să vezi şi reversul medaliei. E o uşurare să ştii că e acolo.

Ea dădu din cap, nesigură de ce ar putea zice. În câteva fraze scurte, el o caracterizase perfect şi totul pentru că erau la fel, ea şi Nate.

– Există vreun motiv pentru care ai adus vorba de asta sau doar vrei să scoţi din joben un iepuraş cu momentul frumoasei prietenii gen Humphrey Bogart?

El lasă capul pe spate şi râse.

– Fata a văzut Casablanca, murmură el. Ştiam eu că te plac pentru mai mult decât poantele tale. Zâmbi, devenind serios. Ce vreau eu să spun e că doar pentru că nu ni s-a arătat dragoste, nu înseamnă că nu putem iubi. Sau că nu merităm. Olivia a trebuit să-mi dărâme zidurile înainte să-mi dau seama. Încă mă trezesc în fiecare dimineaţă şi trebuie să-mi reamintesc asta, dar dovada e în ceea ce-mi face doar cu un zâmbet. O măsură cu o privire directă ce nu suporta niciun argument. O iubesc mai mult decât aerul, mâncarea sau viaţa mea, repetă el afirmaţia de mai devreme. Şi în schimb, pot s-o fac fericită.

La naiba, era o figură.

– Cu cât sunt mai mari, cu atât cad mai rău. Nu-i de mirare că e copleşită.

Încă un râs aspru şi el oftă.

– Aşa. Tu şi cu Nakos.

– Ahaha. Mă dumiresc acum. Îl studie pe bărbatul în discuţie care era cu Olivia la râu, şi care încetaseră joacă şi acum discutau. Nate, dai sfaturi sau aduni informaţii?

– Amândouă.

Hmm.

– Situaţia noastră e diferită. Nate era demn de Olivia. Dacă exista vreo îndoială, declaraţia lui recentă o înlăturase. Amy

nu-l merita pe Nakos. Asta nu-i dragoste. Doar am început să ieşim... la întâlniri.

– Îmi pun în joc mâna dreaptă şi coiul stâng că greşeşti. V-aţi iubit înainte ca tu să te manifeşti.

– Ca prieteni. Nu-i acelaşi lucru.

Gânditor, se uită spre orizont.

– Înţeleg unde poate lucrurile nu sunt clare, dar n-ai văzut expresia lui când ai mers pe culoar la nunta mea. Ce cuvânt ai folosit? Copleşit? Da, se potriveşte.

Serios? Asta a fost cu mult înainte s-o sărute.

– Am mai încercat chestia cu dragostea şi înainte. Scutură din cap. Încă am cicatrici.

– Vrei să vorbim de cicatrici? Ridică sprâncenele provocator. În afară de asta, nu erai măritată cu nemernicul ăla. Erai măritată cu un concept.

– Aşa crezi, ha? Rogu-te, spune-mi, înţeleptule.

Zâmbetul lui dispăru şi îşi frecă barba de pe maxilar.

– Hai să spunem aşa. Dragostea are multe forme, după cum îmi spune Olivia. Multiple semnificaţii. La fel şi câteva cuvinte din limba engleză. Să luăm de exemplu „în". Nu e cel mai important cuvânt format dintr-o silabă şi două litere, aşa-i? O privi drept în ochi. Doar dacă e pus în faţa cuvântului „dragoste". Un mic cuvânt schimbă întreaga temelie a celuilalt. Poate că într-un fel, l-ai iubit pe Chris, oricum cel puţin ideea de ce ţi-ar fi putut da. Dar nu erai îndrăgostită de el. Aşa cum şi Nakos n-a fost serios îndrăgostit de Olivia.

Asta era a treia oară când auzise de la tot atâţia oameni aceeaşi învinuire şi încă nu era sigură că o credea.

– Cred că greşeşti.

El ridică din umeri.

– De acord că avem păreri diferite. Îmi place Nakos al

naibii de mult, dar crezi pentru o secundă că l-aş lăsa s-o atingă dacă ar avea idei romantice? Arătă în jos.

Olivia stătea peste Nakos băgându-i capul la fund. El ieşi din apă, cu ea pe umeri şi o aruncă în sus.

– Tipul are mâinile peste tot. Nici măcar nu clipesc. Nate mormăi. Ştii de ce? Pentru că la fiecare câteva secunde, el se uită în sus să te caute. Aşteaptă. Trei, doi, unu...

Chiar aşa, Nakos se uită în sus, protejându-şi ochii cu mâna. Pe pielea bronzată îi lunecau şiroaie de apă ca un fel de viziune îndrăzneaţă a unei reclame de cremă de plajă. O clipă mai târziu, dădu din cap şi se întoarse spre Olivia.

– Zâmbeşte când îi apari în cale. De fiecare dată. Şi nu trebuie să fiu clarvăzător ca să-i citesc gândurile. Pe acolo îi umblă nişte fantezii perverse. E o treabă de băieţi.

Ea îşi înăbuşi un râs, dar inima îi bubuia şi pielea i se încinse. Cu cât cuvintele lui Nate zăboveau mai mult între ei, cu atât mai mult i se imprimau în minte. Pântecul i se încleştă gândindu-se la posibilităţi. Poate pentru că Nate n-avea niciun interes o făcea să poată crede mai uşor. Sau poate că de când începuse să fie o terţă persoană pentru ei doi, părerea lui era mai valoroasă. Mai credibilă.

Oricare ar fi cauza, fericirea dădea deoparte îndoiala. Totuşi în mintea ei stăruia cea mai mare problemă. Dintre toate mizeriile prin care trecuse, toate lucrurile oribile spuse şi făcute, dacă Nakos o părăsea, ar fi punctul ei critic. Indiferent de cum încercase viaţa s-o frângă, întotdeauna se ridicase. Un mare Naiba să te ia la adresa universului. Dar sfârşitul relaţiei ei cu Nakos era singurul şi unicul lucru ce ar putea s-o distrugă pentru totdeauna. Indiferent dacă erau prieteni sau iubiţi, dacă se termina între ei, ea n-ar supravieţui.

Olivia şi Nakos începură să urce înapoi.

El îşi lăsă hainele lângă Amy şi se şterse cu prosopul înainte să se aplece şi să-i dea capul pe spate. O sărută scurt de sus în jos şi îi zâmbi.

– Despre ce aţi tot vorbit voi atâta timp?

Ea se uită la Nate care o ţinea pe Olivia în braţe înfăşurată într-un prosop.

– Sensul vieţii. Îi făcu cu ochiul lui Amy.

Olivia pufni.

– E uşor. Ciocolată. Trase mai aproape coşul de picnic. Hm, va trebui să mă mulţumesc cu struguri. Băgă unul în gură şi îi dădu altul lui Nate.

Nakos stătea lângă Amy, cu un braţ după mijlocul ei şi o puse între picioarele lui desfăcute cu spatele pe pieptul lui.

– Şi care e sensul vieţii după Amy? Mă înfior să întreb.

– E ceva ce afli doar dacă trebuie. Întinse mâna şi luă câteva boabe de struguri de la Olivia. Uite o indicaţie. Nu e ciocolată. Ţinu un bob peste umăr şi Nakos i-l luă din mână cu gura.

– Mincinoaso. Ciocolata e totul. Olivia oftă visătoare, scuturând din cap spre Amy cu ochii înceţoşaţi ca un cap sec aşa cum fusese întotdeauna. Uită-te la voi doi. Adorabili. Dacă n-aş fi văzut cu ochii mei, n-aş fi crezut.

– Păi, începe să crezi, spuse Nakos mâncând. Suntem împreună.

Ridicându-şi sprâncenele în semn de ți-am-spus-eu, Nate se uită la Amy. Intens.

– Cred că Nakos ştie ce vorbeşte.

Da, da.

– O să mă gândesc la asta.

– Da, te rog. Spatele îi vibră când vorbea Nakos. Pentru că o îmbrăţişase. Cu un aer posesiv. Şi n-o făcea să se simtă ca

o fetişcană şi nici exuberantă. Deloc. Mă preocupă mai mult că tu şi cu Ames coaceţi ceva. Tonul era lejer, dar îl simţea încordat lângă ea, făcând-o să se întrebe dacă nu-i plăcea faptul că fusese singură cu Nate. Nu plănuieşti distrugerea lumii sau aşa ceva, da? Cu legăturile tale în armată şi mintea ei diabolică, mai bine să încep să mă pregătesc. Aşa-i, roşcăţel?

– Amin. Olivia dădu din cap.

– Au. Amy îl bătu pe piept. Crezi că sunt diabolică? E cel mai dulce lucru pe care cineva mi l-a spus vreodată.

El o sărută pe gât, scuturând din cap.

– Cum spui tu, *anim*.

Olivia îşi îngustă ochii.

– Ce înseamnă cuvântul ăsta? E unul nou.

Amy îi băgă lui Nakos o boabă de strugure în gură înainte să poată răspunde.

– Înseamnă stăpânul stăpânilor.

Cu gura apăsată de urechea ei, şopti pe o voce răguşită auzită doar de ea.

– E foarte potrivit, pentru că tu eşti stăpâna inimii mele, a minţii şi a trupului meu. Să încep să-ţi spun aşa în loc de înger?

Ea tremură auzind ferocitatea din vorbele lui. O mărturisire nesigură spusă cu un mârâit de mascul alfa. Sex sălbatic şi promisiune. Nici urmă de blândeţea lui obişnuită.

Totuşi, restul săptămânii se scurse ca şi cum Nakos ar avea ceva de demonstrat. Ca şi cum se străduia să se folosească de atu-ul cavalerismului, în ciuda dorinţei care radia din el.

Luni, în vreme ce Amy tăia morcovi pentru tocana de viţel a mătuşii Mae, Olivia intră în bucătărie şi spuse că o căuta Nakos. După ce se şterse pe mâini. Amy se îndreptă spre şopron, inspirând roua dimineţii. Se sprijini de uşă şi aşteptă liniştită ca el să repartizeze treburile pentru muncitori.

– Un ultim lucru. A apărut ceva ce trebuie să știți cu toții. Nakos se întoarse brusc și o trase la pieptul său, tăindu-i răsuflarea. Chiar în fața băieților, o îndoi pe brațul lui și o sărută până aproape că o făcu să leșine. În vreme ce ea-și revenea, el se uită la fețele uluite. Întrebări?

– Sfinte Sisoe. Kyle scutură din cap, arătând la fel de uluit ca și ea. Ai sărutat-o pe sora mea și ești încă în picioare.

Marți dimineața, Amy se trezi și văzu că patul îi era acoperit cu bomboane de ciocolată Hershey Kisses[1]. Erau cam trei pungi cu bomboane împrăștiate în jurul ei. Pe noptieră era un bilet de la Nakos.

Un slab înlocuitor. Vino jos să primești sărutări adevărate.

Miercuri, ziua în care de obicei plecau din casa principală înainte de cină din cauza încărcării rețelei electrice, când reveniră acasă la Nakos, ea ieși să facă poze cu furtuna ce se apropia. Când intră în bucătărie o oră mai târziu, el terminase de pregătit cina. Pe care o gătise el însuși. Cu două tacâmuri aranjate ceremonios. Cu lumânări.

Joi seara, el dispăru la etaj pe când ea aranja în bucătărie. Nu revenise când ea terminase. Întrebându-se ce punea la cale, ea urcă la etajul al doilea și se opri brusc. Pe podea erau lipite două bilețele, unul cu o săgeată arătând înainte și cealaltă la câțiva pași mai în față cu o săgeată arătând spre baie.

Ezitând, ea intră în mica încăpere și găsi luminile stinse, două lumânări parfumate lucind pe masa de toaletă și cada plină cu apă fierbinte. Petale de flori pluteau pe suprafața aburindă și un pahar cu vin stătea pe marginea băii. Un alt bilețel stătea pe faianță.

Pentru tine. Relaxează-te.

Când ajunseră la ziua de vineri, ea era stresată și curioasă ce tactică mai avea el pentru următoarea mișcare. Nu știa ce

1. Bomboane Sărutări Hershey (n.tr.)

să înţeleagă din gesturile lui, nici nu avea vreo idee unde voia să ajungă în final. O săruta de bună dimineaţa în fiecare zi şi de noapte bună înainte de a se duce la culcare, dar nu mai încercase s-o seducă. Fără tăvăleli pe canapea sau orgasme. Jură că micile lui surprize erau ca o formă ciudată de preludiu, doar că într-un mod romantic şi nu după metodele obişnuite.

Cum ar fi folosirea mâinilor, gurii sau a unui trup apetisant.

Odată intraţi în casă după ziua de muncă, el închise uşa din faţă pe când ea se uită de jur împrejur. Nimic nu părea nelalocul lui. În orice caz, ea se duse în bucătărie, merse în sufragerie şi apoi urcă la etaj. Nimic. Totul era normal.

Rămase în mijlocul dormitorului, cu mâinile în şolduri şi se încruntă. Aproape că se aşteptase ca un grăsan cu scutec ţinând un arc cu săgeţi să iasă din dulap şi s-o ţintească cu săgeţi în formă de inimă.

Nakos se sprijini de tocul uşii cu braţele încrucişate şi un zâmbet pe buze.

– Arăţi încurcată, *anim*.

– Ce ai făcut azi? Îngenunche şi se uită sub pat. Nu era nicio orchestră cântând sonete. Ce surpriză mă pândeşte?

El chicoti, naiba să-l ia.

– Ce paranoică eşti.

– E un pisoi la tine în pat? Ce?

– Pisoi? De ce naiba aş –

– Pentru că întotdeauna mi-am dorit unul şi o să găseşti tu un mod să afli. Părinţii mei n-au vrut să mă lase să-mi iau unul şi Chris ura pisicile. Nu asta e ideea. Unde e surpriza? Haide, spune-mi.

– Ce drăguţă eşti când eşti îmbujorată. În ochi i se vedea amuzament pe lângă umor. Nu ţi-au plăcut micile mele cadouri?

Ea se lăsă pe vine şi îşi suflă părul de pe faţă.

– Da, mi-au plăcut. Mai corect ar fi că le adorase. O făcuseră să se simtă confuză şi sentimentală. Doar că nu ştia ce să facă cu... gentileţea. El nu dusese niciodată săruturile lor până la punctul de incandescenţă şi nici nu se purtase ca şi cum aştepta ceva în schimb pentru bunătatea lui. Era ciudat. În afară de cadourile de ziua ei de la Kyle, Olivia sau Nakos, rar primise genul ăsta de atenţie. Mă rog, absolut deloc. De-a ce te joci tu?

Faţa îi deveni inexpresivă. Cu o mişcare atât de înceată că ar fi putut fi însoţită de subtitluri, se îndepărtă de cadrul uşii şi se duse spre ea. Fără a-şi lua privirea dintr-a ei, se aplecă, îşi băgă braţele sub ale ei şi o ridică în picioare. Măsurând-o cu privirea, o luă de ceafă şi degetul mare îi mângâie încet locul unde bătea pulsul.

– Pentru mine, asta nu-i un joc. Făcu un pas rapid şi îşi lăsă capul jos cu buzele mângâindu-le pe ale ei pe când zise: Nu eşti o jucărie. Ce eşti e cineva important pentru mine la care ţin foarte mult. O cuprinse cu braţul, trăgând-o aproape de el. Te doresc. Tare de tot. Dar sexul nu e singurul motiv pentru care sunt cu tine. M-am gândit că era necesar să ştii înainte de a ne apropia mai mult fizic decât suntem deja. Ai înţeles?

I se opri respiraţia şi cu mâna pe inimă, crezu că o să moară dacă nu şi-ar fi simţit inima bubuind. Dădu din cap, nesigură dacă putea vorbi cu nodul de emoţii din gât.

– Excelent. Acum că suntem pe aceeaşi lungime de undă, o să te includ în planurile mele pentru seara asta. Se dădu puţin înapoi, cu hotărâre şi căldură în ochi. O să te fac să ai orgasm aşa cum am făcut acum o săptămână. Abia aştept să te văd cum te pierzi şi o să-mi placă fiecare clipă. M-am gândit la asta în fiece secundă care a trecut de când te-am avut sub mine. Totuşi de data asta în loc de mână o să-mi folosesc gura.

Capitolul Şaisprezece

Nakos aşteptă o clipă până când şocul din privirea ei dispăru şi în loc îi apăru dorinţa. Cu obrajii îmbujoraţi şi fără să respire, se uită la el.

Bine. Ea habar n-avea cât de greu fusese pentru el să n-o atingă toată săptămâna asta. Şi ea să insinueze că pentru el totul fusese un joc îl enerva peste poate. Într-o zi, cumva o să ajungă până la ea. Probabil că o să sfârşească la casa de nebuni din cauza efortului, dar merita fiecare cap dat de pereţi.

Amintindu-şi că treizeci de ani de vătămări nu se puteau şterge peste noapte, o lăsă jos. Ea alunecă pe trupul lui, frecându-se de el şi sporindu-i dorinţa până la punctul critic.

– Vino să facem duş împreună, vrei? Amândoi munciseră toată ziua. În afară de asta, s-o dezbrace fusese o fantezie de-a lui de care nu putea scăpa. S-o umezească în mai multe feluri îl făcuse să aibe erecţie doar gândindu-se. Te rog, gemu el.

– Bine. O şoaptă slabă. Câteva clipiri. Vrei să zici, acum?

Drept răspuns, el îi strivi gura cu a lui, o luă în braţe şi o duse prin hol. Trânti uşa şi dădu drumul la duş, fără a-şi lua buzele de pe ale ei. Din gâtul ei se auziră sunete disperate pe când el o devora. Putea petrece secole pe gura ei adâncă şi caldă.

Îi pipăi bluza albă şi se dădu în spate doar atât cât s-o privească în ochi.

– Am vrut să fac asta încă de când am dat peste tine în baie.

Desfăcând încet nasturii, continua să se uite în ochii ei. Acolo se vedeau ezitare şi emoţie şi simţi cum în tâmple îi zvâcneşte iritarea. Dietă? Cum de nu avea costum de baie când se duseseră la pârâu să înoate? Ştiu că era din cauza imaginii greşite pe care o avea despre ea. Dar o să-i arate cât de greşită era.

Îi dădu jos cămaşa de pe umeri şi o lăsă să cadă la podea. Ea închise ochii, dar el se uită cât voi. Să-i arate că nu se ferea şi că îi plăcea ce vedea îi va demonstra, să sperăm, cât de mult îi iubea trupul. Sânii generoşi erau prinşi în spatele dantelei albe şi el îi eliberă dintr-o mişcare, dându-i jos sutienul şi aruncându-l pe jos lângă bluza. Ea gâfâi mai tare, dar îşi ţinu ochii închişi ca şi cum nu putea suporta dacă ar fi văzut dezamăgire în ochii lui.

Niciodată.

Îngenunchind, îi desfăcu pantalonii, băgă degetele în betelie şi îi dădu jos atât pantalonii cât şi chiloţii. Fără o vorbă, ea ieşi din ei. Braţele îi tremurau şi mâinile se încleştară în pumn ca şi cum ar fi luptat cu pornirea de a se acoperi. Şi încă nu-şi deschisese ochii.

În genunchi, el îşi puse mâinile pe şoldurile ei şi o cuprinse cu privirea. Avea forme şi moliciuni în loc de unghiuri şi muchii. Ceva de care să apuce, nu o bară subţire fără conţinut. Şuviţele ei ciocolatii şi sfârcurile roz pe pielea albă îi făceau inima să bubuie. Siluetă de clepsidră. Picioare lungi. Carne suplă în care abia aştepta să-şi înfigă dinţii. Uluitoare.

- Minunată, *anim*. I se strânse gâtul uitându-se la ea.

În sfârşit îşi ridică pleoapele expunându-şi îndoiala şi... speranţa.

– Minunată, repetă el şi se ridică. O sărută blând şi nu se grăbi, ca ea să se obişnuiască şi rămase cu mâinile pe mijlocul ei. Respiraţia ei neregulată se amestecă cu a lui, caldă, aţâţătoare. Îşi trecu buzele peste ale ei, incitând-o apoi linse marginea să intre. Ea îl lăsă şi el îi atinse limba cu mişcări languroase şi rotiri leneşe până când ea se relaxă. Dezbracă-mă. Nu numai că-i va plăcea, dar îi va reda puţin din control.

Ea nu pierdu timp. Strângând în pumn tricoul, i-l trase în sus pe trunchi şi peste cap. Urmară jeanşii, luând după ei şi chiloţii. Apoi cu obrajii îmbujoraţi, îl măsură cu privirea. El simţi scântei sub piele cu cât ea se uita mai mult la el. Nu-şi putea aminti de vreo femeie care să-l studieze cu atâta atenţie. Dacă n-ar fi văzut apreciere în ochii ei de sirenă, i-ar fi venit să se agite.

Se uită în ochii lui. Rămase acolo. Cu o singură privire îi imploră să facă ceva. Îi spunea că îl doreşte. Că avea nevoie să fie posedată.

Ridicând-o, o puse în duş şi intră după ea, trăgând perdeaua. Aburul umplea spaţiul strâmt născând o ceaţă seducătoare doar pentru ei. Apa curgea pe trupul ei voluptuos şi... la dracu'. O să-i lingă fiecare picătură de apă de pe ea.

Mai întâi se spălă repede în vreme ce ea îl privea, apoi o împinse sub jetul de apă. Îi şamponă părul şi dădu o atenţie specială să-i săpunească trupul după aceea, trecându-şi mâinile aspre peste pielea de satin. Gesturile lui îi îngreunară pleoapele când el zăbovi pe sfârcuri, ridicate de la stimulare şi între picioare unde îi mângâie cutele.

Deşi prefera să nu se grăbească cu o femeie şi răbdarea dădea roade, nu trebuise niciodată să depună atâta străduinţă la un preludiu. Nu efortul cerut de a fi cu ea, dar Amy avea nevoie de mai mult timp ca alte femei să ajungă la orgasm. Îl

forţa să înceteze cu frenezia, să absoarbă detaliile şi constată că nu-l deranjează. La dracu', era foarte plăcut. Era ceva ciudat de excitant să o vadă cum se ambalează încet, concentrându-se doar asupra ei şi ştiind că doar el o putea face să-şi piardă controlul.

Fiecare atingere şi mângâiere era o hartă spre emoţiile ei, părţile pe care şi le ţinea ascunse şi nu îndrăznea să le elibereze. Nou şi totuşi familiar, şi misterul sporea puterea. Să fie cu ea era ca şi cum descoperea un teritoriul necercetat şi îşi dădea seama că terenul tainic era... acasă.

Îl apucă de ceafă şi se ridică pe vârfuri, cu ochii ei albaştri-verzui rotunjiţi. Se uită la el cu dinţii afundaţi în buza inferioară ca şi cum încerca să decidă ce să facă. El îşi trecu mâna peste părul ei ud, lăsând-o să înţeleagă, dorindu-şi mai mult ca orice ca ea să...

Să-l sărute. Cu gura larg deschisă, ea se aruncă. Toate reţinerile dispăruseră, la fel şi ezitarea când ea se înfruptă din gura lui. Ciuguli şi supse şi îşi băgă limba în gura lui parcă dorind să-l îngenuncheze. Se lipi de el, pielea udă de la apă şi excitantă ca păcatul.

Hihcebe, da. Prin sistemul lui trecu un fulger, pârjolindu-i nervii şi făcându-i sângele să fiarbă.

Ţinând-o în braţe, se întoarseră amândoi, împingând-o cu spatele la perete. Trupul ei era o pernă binevenită pentru corpul lui tare şi se potriveau. De netăgăduit. Ca nimic din toată viaţa lui anterioară, se... potriveau.

O dorinţă nemiloasă, înfrigurată îl cotropi şi din nou îngenunche în faţa ei. Fără a pierde o clipă, se agăţă de unul din sfârcuri şi îl supse între cerul gurii şi limbă în vreme ce apa cădea peste ei. Ea strigă şi el gemu satisfăcut. Înfigându-şi degetele în părul lui, îi strânse şuviţele şi se arcui. El se mută

la celălalt sân şi repetă mişcarea, uitându-se sus la ea.

La naiba, era extraordinară. Buze umflate şi obraji îmbujoraţi şi gene ude ce-i încadrau ochii pierduţi. Mândria se împletea cu dorinţa în pieptul lui şi tot restul sângelui se duse în jos.

O ciuguli tot drumul spre stomac şi se întinse s-o ia de fund cu amândouă mâinile. Ea gemu, tremurând. Cu vârful limbii, el făcu potecă pe o coapsă în sus şi în jos pe cealaltă, sperând s-o înnebunească aşa cum îl înnebunea şi ea pe el. Smucitura tare din părul lui îi dădu răspuns. Fără de veste, el îşi înfundă faţa sub micul triunghi de bucle negre.

– Ah, Doamne. Ea icni cu picioarele tremurânde şi el îşi afundă degetele în carnea fundului s-o ţină dreaptă. Nakos... Ea se înclină şi el rânji.

Îi linse cutele umede şi îşi afundă limba în ea, apoi o duse sus atingându-i clitorisul. Unul din braţele ei înnebuni lovind peretele, celălalt aproape că îi smulse părul din rădăcină. Savurând uşoara durere, el reîncepu, păstrând ritmul pentru că părea că-i era bine aşa.

Cu ochii pe ea, trebui să se abţină să nu-şi atingă membrul care-i zvâcnea dureros. Era ca şi cum vedea cum ea se debarasa de straturile de desconsiderare acumulată să-şi arate miezul delicat de dedesubt. Pasiunea pe care o ţinuse adânc îngropată, sau poate că nici nu ştia că era acolo, răzbătu până la suprafaţă, pe măsură ce-şi tot muşca buza. Cu şoldurile ondulându-se, capul dat pe spate, ochii închişi strâns într-un mix de plăcere/durere ea cedă şi îşi dădu drumul.

Strigătul ei brusc şi convulsiile îl şocară într-atât că aproape o scăpă din braţe. Nu-i făcuse prea mult şi acest orgasm venise în ceea ce părea a fi un timp mult mai scurt decât atunci când fuseseră pe canapea. Dar iat-o, fărâmându-se în mâinile

lui şi sub gura lui ca un uluitor înger care era. Tremurând, ea îşi desfăcu buzele şi el aproape că leşină la picioarele ei.

În mintea şi în pieptul lui, dorinţa şi nevoia se luptau cu acţiunea şi tandreţea, făcându-l să simtă înţepături în nas şi mădularul să tresară. Îşi puse fruntea pe pântecele ei după ce ea inspiră, având şi el nevoie să inspire. Luând-o de mijloc, rămase nemişcat, mângâindu-i absent coastele.

După o clipă sau şaizeci, ea îşi trecu degetele prin părul lui. Când el nu se mişcă – sau nu fu în stare – ea îi puse mâna sub bărbie şi îl sili s-o privească.

– Eşti bine?

Nu răspunse. Nu, nu era bine. Îşi pierdea controlul cu cât înainta în relaţia asta şi începea să-şi dea seama că fiecare secundă din viaţa lui îl condusese spre momentul în care deschisese ochii s-o găsească aici. Şi era mai mult decât bine. Pentru exact acelaşi motiv.

Ridicându-se în picioare, el îi cuprinse obrazul.

– Cred că ar trebui ca eu să te întreb pe tine.

Ea rânji.

– Mă simt grozav.

Îl cuprinse un sentiment de satisfacţie chiar când inima îi zvâcni. În loc de neîncrederea arătată prima dată când fuseseră împreună, acum... strălucea.

– Da, aşa e.

Îşi lipi buzele de ale ei pe când apa curgea şi aburul se ridica.

El o sărută mai apăsat, dar ea... *îngenunche*. Fruntea lui se lovi de faianţă şi lovi peretele cu mâinile să nu cadă.

Uitându-se în jos, pulsul i se acceleră văzând în ce poziţie erau. Ea în faţa lui, cu gura aproape de mădularul lui. Îşi frecă obrazul de partea de dedesubt. Lui i se tăie răsuflarea

aşteptând, părul ei fiind o perdea ce-i acoperea faţa. Chiar când era pe cale să o roage, să plângă, nu mai ştiu ce să facă... ea îl cuprinse la bază cu degetele ei pricepute şi pompă.

El se înecă. Evident că ea îi înregistrase preferinţele de mai înainte pentru că strânsoarea ei era fermă şi el închise ochii drept răspuns. Într-adevăr, nu conta ce încerca ea sau cum îl atingea. Era complet la cheremul ei. Şi faptul că o făcuse singură, fără aluzii sau încurajări sau îndrumări, îi spori senzaţia până la cote de neimaginat.

Vârful mădularului era cufundat într-o sucţiune fierbinte şi umedă şi deschise ochii. Ea îl luă mai adânc în gură, strângându-i baza şi el nu mai putu respira. Îşi rotea limba, îl lingea. Îşi golea obrajii. Îl pompa cu mâna. El gemu din străfunduri aşa de tare că îi vibrară coastele.

De pe buze i se auzi numele ei într-o respiraţie lungă şi răguşită.

– Aşa de bine, *anim*.

Voia s-o ia de păr, avea nevoie să se împlânte, dar îşi strânse degetele pe perete şi în schimb îşi adună picioarele. Ea nu se opri şi nu încetini, dar când vibră pe mădularul lui, el se pierdu. Îl străbătu senzaţie după senzaţie. Fierbinţeală orbitoare. Disperare crudă. Încordarea i se adună în spate şi urcă pe şira spinării.

– Am ajuns acolo. Se încruntă şi deschise gura larg. Amy, o să...

Erupţie. Dinăuntru, afară.

Ieşi din gura ei, dar ea continuă să-l mângâie. Se strânse în jurul lui. Peste cap. Înapoi jos. Degetele de la cealaltă mână îi masau coaiele, îl trăgeau şi el ejaculă, cutremurându-se pe când îl cutreiera val după val. Din gât îi ieşi un strigăt. Muşchii se desprinseră de pe oase. În spatele pleoapelor închise explodă lumina.

Sfinte Dumnezeule.

Ea se ridică şi el respiră din nou. Sau încercă. Ea îşi plimbă degetele peste abdomen, şolduri şi el îşi dădu seama că ea îl ştergea. Nu credea că îşi poate deschide ochii, dar făcu un efort şi se uită la ea.

Cineva era mulţumit tare. Şi aşa şi trebuia să fie. El era şi mai bucuros, nu doar pentru că terminase, ci că ea îl adusese acolo şi renunţase să se mai îndoiască şi se lăsase mânată de instinct.

– Vino aici să te sărut. Nu aşteptă. O săltă de subţiori, o ridică pe trupul lui şi o sărută apăsat.

Mai târziu, după ce îşi puse pe el un trening şi tricou şi ea o pijama ce nu-i acoperea mare lucru din forme, se aşezară pe veranda din spate. Aşezată între picioarele lui pe un şezlong, ea se lăsă pe pieptul lui şi oftă, uitându-se la stele. Dacă nu s-ar mai mişca niciodată din locul ăsta, el s-ar considera norocos.

Leneş, îşi trecu degetele prin părul ei şi îi inspiră mireasma senzuală. Se auzeau cântând greierii şi frunzele foşneau în adierea umedă a vântului, dar în afară de asta respiraţiile lor erau singurele sunete. Era atât de întuneric încât umbrele aveau umbre, cerul de smoală era singura lumină, dar el nu crezu că o să vadă vreodată mai limpede.

Încă de când se cunoscuseră în copilărie, se simţise bine în prezenţa ei, putea să spună, să facă sau să fie orice când era cu ea. Dar odată ce deveniseră intimi, nivelul de încredere schimbase legătura dintre ei, îi apropiase. În ciuda felului în care ea îi făcea inima să bată, nervii să-i cutreiere pântecele ori de câte ori era lângă el, nu se simţise niciodată mai aproape de cineva ca de Amy. Era ciudat, având în vedere că nu ştia niciodată ce avea să audă din gura ei şi jumătate din timp simţea cea mai puternică dorinţă să se dea cu capul de perete.

Poate că ăsta era secretul. Echilibrul. Prefera să fie singur şi liniştit. Ea îi introducea acel „dacă" în viaţă. Nu exista nici cea mai mică şansă ca lucrurile să lâncezească între ei sau el să se întrebe dacă pasiunea i se potolea. Nu cu ea. Dacă mai puneai la socoteală şi chimia, nu mai încăpea nicio îndoială că erau exact acolo unde le era locul.

Cu toate astea, în mintea ei se ascundea întunericul, pândind la margine. O observase de câteva ori şi nu evaluase niciodată profunzimea sau cât de adânc era infiltrat până când ea nu începuse să-şi lase garda jos. Un scut ce el nici măcar nu ştia că era acolo. El făcuse parte din viaţa ei mai mult decât jumătate din a lui. Să afle că existau lucruri pe care ea le ascundea de el era aproape la fel de iritant ca şi faptul că existau acolo. Mergeau dincolo de stima de sine. N-avea nicio idee care era secretul ei, dar orice ar putea fi, o reţinea din a se implica sută la sută. Se reţinea şi el trebuia să ştie de ce. Altfel nu vor ajunge nicăieri.

La început, îşi închipuise că ea n-avea încredere în ei în sensul romantic. Posibil chiar în el într-o oarecare măsură. Dar cu cât mai mult se gândea la asta, începea să-şi dea seama că ea n-avea încredere în ea însăşi. Ca toţi ceilalţi, el crezuse în falsul ei sentiment de încredere. Fără îndoială, ea însăşi se păcălise. Limba ei ascuţită şi mentalitatea de

ia-încearcă-tu-să-mă-opreşti făcuseră parte din personalitatea ei încât era aproape ceva genetic. Dar cât din asta era un mecanism de apărare şi cât era adevărata ea?

Din nou, îşi amintea cum ea stătea pe marginea malului de la pârâu, vorbind cu Nate. Erau adânc cufundaţi în discuţie şi Nakos ardea să ştie ce discutaseră. Nu putuse vedea mult când se uitase la ei s-o verifice, dar prinsese câteva imagini scurte cu expresia ei distantă. Şi la fel şi a lui Nate.

Nakos ura să recunoască, dar fostul soldat era pentru Amy cea mai potrivită persoană faţă de care să-şi deschidă sufetul. El văzuse şi făcuse nişte lucruri de neimaginat în scurta lui viaţă de treizeci de ani pe pământ şi acele orori îl urmau pretutindeni. Cu Olivia şi mult efort voia să depăşească asta şi să meargă înainte. Să-şi urmărească fericirea. Nu putea fi uşor, dar el încerca.

Cea mai sfâşietoare parte din toate era că întunericul pe care-l văzuse în ochii lui Nate era perechea celui văzut în ochii lui Amy. Gândul că ea suferea sau că ceva o rănea, îl făcea ca inima să-i stea în loc.

Îşi puse bărbia pe creştetul capului ei şi o strânse mai tare. Ca şi cum ar fi fost de ajuns s-o ţină lângă el.

– Te simţi bine, *anim*?

Ea fredona încet.

– Mă tot întrebi asta.

Pentru că el avea nevoie de un răspuns direct, chiar dacă nu voia neapărat să-l audă.

– Îmi fac griji pentru tine.

La naiba, tot timpul.

Tăcând pentru o clipă, ea îşi plimbă degetele pe braţele cu care el o strângea lângă el.

– La liceu, mă îndrăgostisem de tine.

Ce?

– Eu... Nu ştia ce să zică. Habar n-avusese. Şocat era prea puţin spus.

– Nu era o pasiune sau ceva. O conştientizare sau atracţie, cred. Obişnuiam să mă rog să observi, dar tu n-ai făcut-o niciodată. Oftă şi se întoarse în braţele lui, aducându-şi genunchii sus aşa încât stătea într-o parte între coapsele lui.

Punându-şi obrazul pe pieptul lui, ea tăcu din nou, dar

când după câteva clipe vorbi din nou, vocea avea o notă distantă, melancolică.

– Sunt obişnuită cu dezamăgirea sub o formă sau alta. Petrec prea mult timp sperând ca părinţii mei să mă iubească măcar o fracţiune din cât îl iubesc pe fratele meu, dar asta nu se va întâmpla niciodată. Sau stând singură la masa din bucătărie noapte după noapte, cu o mâncare ce se răcea gândindu-mă că azi va fi ziua în care soţul meu se va uita la mine. Sau uitându-mă la mine în oglindă întrebându-mă dacă vreodată o să văd o imagine ce să nu mă facă să plec de acolo scârbită.

El încercă să respire. Imposibil. Plămânii i se strânseră. Un cuţit muiat în acid şi implantat în burtă ar cauza mai puţină durere decât ceea ce ea recunoscuse. Nemişcat ca o stâncă, sfâşiat, el se uită spre orizont, nesigur ce dracu' să facă.

Ea strânse de mâneca tricoului.

– Faptul că tu nu ţi-ai dat seama că mă îndrăgostisem de tine e doar un mic fragment de dezamăgire, serios, dar nu ştiu cum să răspund când tu vrei să ştii cum mă simt. S-au întâmplat multe în răstimpul dintre anii aceia de adolescenţă şi azi. Chiar dacă acum suntem împreună, merg înainte aşteptând ca tu să spui că ne despărţim. Mă tot întorc la toate acele clipe în care pretindeam că nu te am mereu în minte, când nu mă uitam la fiecare pereche şi îmi doream să fi fost noi. Viaţa m-a învăţat că visurile n-au sens şi să vreau ceva nu înseamnă că o să şi capăt vreodată.

Ridică din umeri.

– Nu contează, totuşi. Sunt aici, căzând în picioare ca de obicei şi gata pentru următoarea luptă unde o să ajung sfidând soarta. Aşadar când tu mă întrebi dacă mă simt bine, mint. Pentru că poate nu mă simt bine, dar în curând o să mă simt.

Se lăsă tăcerea şi agonia din pieptul lui era atât de

brutală încât trebui să-şi coboare privirea să vadă dacă nu i se deschisese sternul. Tot ce văzu fu părul ei ciocolatiu des acoperind locul unde fusese odată inima lui. Golit, devastat, el îşi îngropă faţa în părul ei.

– Pariez că-ţi pare rău că ai întrebat. E mult mai uşor să spun că mi-e bine.

El închise ochii, lacrimile arzându-l în dosul pleoapelor. Respirând, aşteptă până când putu vorbi. Trebui să-şi dreagă glasul de două ori pentru a reuşi.

– Îmi pare rău că te-am făcut să suferi.

– Nu m-ai făcut. La naiba, nici măcar n-ai ştiut.

Greşit. Poate că fusese orb faţă de sentimentele ei, dar o făcuse să sufere. Din puţinii oameni din viaţa ei de care îi păsa, el era printre primii pe listă. Şi fără să vrea dovedise că era neimportantă, prin faptul că nu văzuse ce era chiar în faţa lui. Pentru că ţineau atât de mult unul la altul, probabil că el îi provocase cel mai mare rău.

Capitolul Şaptesprezece

La chiuveta din bucătărie, Amy spăla legume pentru masa de seară şi se uita pe fereastră la curtea lui Nakos în vreme ce el făcea duş sus. Sălbatică şi neîmblânzită, iarba preeriei lucea sub razele soarelui şi se mişca în adierea vântului. Nimic altceva decât kilometri de câmp deschis cu munţii Laramie în depărtare pe un cer de cobalt.

Pentru că era weekend, el fusese la ranch doar să verifice lucrurile şi să îngrijească de cai. Aveau la dispoziţie tot restul zilei şi pântecele îi tresări de nerăbdare. Şi de nervi.

Îşi aminti de discuţia cu Nate de lângă pârâu pe care o luase în serios şi încercase să se lepede de trecut. El avusese dreptate s-o provoace şi să-i arunce o mănuşă emoţională. La un anumit moment, trebuia să accepte unde o ducea soarta. Puţin câte puţin, încercă să se relaxeze şi să accepte situaţia. Să vadă ce se întâmplă. Să se deschidă. Nakos merita atâta lucru. Voia cu atâta ardoare să creadă că şi ea merita o şansă la fericire.

Căldura îi ardea obrajii la amintirea celor spuse aseară în vreme ce se relaxau pe verandă. Motto-ul ei fusese întotdeauna să pretindă că era bine. Nu avea sens să îi supere pe cei la care ţinea, spunându-le altceva. Nu era ca şi cum ei ar putea

repara răul mai mult decât ar putea ea. Nimic altceva decât împrejurări nasoale complet scăpate de sub controlul lor. Şi al ei.

Dar trebuia să înceapă să fie sinceră cu el. Relaţiile erau concesii reciproce şi dacă aveau vreo şansă să meargă înainte, trebuia să vorbească cu el. Să-l lase să intre. Nakos făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să-i transmită că era cu ea pentru că aşa voia. Nu minţise, n-o înşelase şi nu-şi bătuse joc. De fapt, dimpotrivă, era prea meticulos. Întotdeauna calcula şansele şi perspectivele şi unghiurile. În niciun caz nu ar fi mers înainte bazat doar pe atracţie dacă n-ar fi crezut sincer că riscul merita răsplata.

Şi totuşi, vinovăţia era prezentă. Se cuibărise în subconştientul ei de mult şi arareori îi permitea să meargă înainte. În mod justificat sau nu, şi ăsta era subiect de analiză, nu se putea opri să nu se întrebe... dacă el ar şti ce i s-a făcut, ar simţi la fel?

Deşi trecuseră optsprezece ani din acea zi groaznică, încă se simţea murdară. Întinată. Poate că trecuse peste asta, dar nu înaintase. Chiar şi acum, din când în când, îi reveneau în minte momente şi era din nou azvârlită înapoi în aleea din spatele magazinului părinţilor ei.

Peretele de cărămidă ce-i zgâria obrazul. Fusta ridicată până la talie. Chiloţii ce-o tăiau pe coapse când picioarele îi fuseră desfăcute brutal. Lacrimi ce i se adunau în gât şi ameninţau s-o înece aşa că nu putuse striga. Mirosul scârbos de Old Spice şi sudoare. Şi durerea sfâşietoare când el se împinsese în ea de la spate. Durase timp de ore, aşa i se păruse, dar probabil că fuseseră minute doar. Încă putea simţi sângele cum i se scurgea pe picior şi îi auzea gemetele la ureche.

Până acum, nu avusese prea multe contacte cu unchiul

ei. Nu locuise în Wyoming şi venise în vizită doar de câteva ori. Totuşi îi dădea fiori. Chiar la o aşa vârstă fragedă, ştia că îmbrăţişările prea lungi şi mângâierile ce zăboveau erau greşite. Prima ei lecţie despre sex îi deschisese în mod dureros ochii.

Scutură violent din cap şi se concentră la spălatul ardeilor, rezistând dorinţei de a sări în duş şi a se freca până la sânge. Băile repetate n-o ajutaseră nici atunci, n-o vor ajuta nici acum. Se terminase. Gata. Doar că...

Incidentul nu-i permisese efectiv să-şi dea drumul cu un bărbat. Dintr-un motiv oarecare, amintirile n-o invadau în timpul actului şi nici n-o făceau să se blocheze, dar nici nu savura experienţele. Ca un fel de stare pe autopilot. Primul ei orgasm cu un partener fusese cu Nakos. Săptămâna trecută.

Avea treizeci de ani şi abia acum îşi dădea seama ce înseamnă să fie femeie. Trist.

Poate că era răbdarea lui sau faptul că-l cunoştea atât de bine sau poate nivelul de încredere jucaseră un rol, dar cu Nakos ea se predase în faţa pasiunii. A dorinţei. A nevoii. Reuşise s-o scoată din ea însăşi şi îi adusese plăcere aşa cum nu credea să fie posibil. Nu strica şi faptul că el ştia ce făcea. Fiecare atingere şi lingere şi sărutare şi sugere erau ca o explozie. În preajma lui nu mai putea gândi.

Şi el părea la fel de vrăjit. Dar, iarăşi, s-ar schimba dacă el ar şti? Virginitatea ei fusese luată într-o alee, lângă un container de gunoi cu ziare şi deşeuri lângă ea. Nu era posibil să fie vreodată demnă de un bărbat. Nu era doar că fusese violată, făcând-o să fie întinată, dar violul fusese făcut de un membru al propriei sale familii. O rudă de sânge. Nakos ar fi scârbit dacă ar afla vreodată. La fel de revoltat aşa cum fusese şi ea de

ea însăşi în toţi anii ăştia. Era o marfă de mâna a doua. Exact curva pipăită de unchiul ei în vreme ce...

În spatele ei se auziră paşi şi se uită peste umăr, alungând trecutul.

Într-o pereche de jeanşi lăsaţi pe şolduri, desculţ şi fără cămaşă, Nakos stătea de partea cealaltă a bufetului cu ochii negri pe ea. Pielea măslinie şi abdomenul cu pătrăţele şi muşchi încordaţi. Doamne, până şi picioarele îi erau sexy. Dumnezeu s-o ajute, îşi lăsase şi părul liber.

Ea gemu:

– Nu joci cinstit umblând fără cămaşă.

El pufni într-un râs aspru şi se frecă pe piept cu ochii măsurând-o de sus până jos.

– E ceva în neregulă?

Se uită la ea ca şi cum se prostise. Ăsta era celălalt lucru. Felul în care se uita la ea. Pentru prima dată în jalnica ei viaţă, se simţea atrăgătoare. Dorită. Chiar şi când nu era excitat, privirea lui demonstra preţuire şi căldură.

– Nu-i nimic în neregulă. E prea în regulă, de fapt. Tonul lui răguşit se coborâse la o mormăială joasă aşa cum era când era excitat sau emoţionat. Arăţi total perfect stând în bucătăria mea.

Genunchii? De mămăligă.

Rânji scuturând din cap.

– O să pretind să n-ai vrut să zici asta aşa de discriminatoriu cum a sunat. Mutând ardeii şi morcovii la spălat, începu cu păstăile de mazăre.

El înaintă spre spatele ei şi se lipi de ea, mascul fierbinte şi tare. Buzele lui îi atinseră urechea.

– Nu e discriminatoriu când e adevărat. Şi arăţi bine nu numai în bucătărie. O luă de mijloc şi cealaltă mână o lipi între

sâni, tăindu-i răsuflarea. Şi în duş. Mâna i se duse în sus s-o ia de gâtlej şi să-i dea capul pe spate, făcând-o să tremure. Pe verandă. Degetul mare o mângâie pe falcă şi ea scânci. În living sau în maşină sau în orice altă parte. Perfect, Ames.

Apa continua să curgă în chiuvetă, dar ea nu putu să-şi adune energia ca să-i pese. Nu cu el lipit de ea sau cu mâinile lui ce o vrăjeau. O încinsese peste tot, lăsând-o umedă. Disperată.

– Ştii unde ai mai fi perfectă, *bixooxu*? Dinţii o zgâriară pe gât şi aproape căzu grămadă la podea.

– Unde? şopti ea. Nu ştia ce înseamnă cuvântul pe care el îl şoptise, dar cu atingerile şi cu vocea lui putea să-i spună şi hipopotam şi nu i-ar fi păsat. O dureau sânii şi sfârcurile erau vârfuri întărite sub sutien.

– În pat. Întinzând mâna, închise apa doar ca s-o cuprindă între picioare prin pantaloni şi să se înfigă prin spate în ea. Arăţi cel mai bine în pat, gemu el vibrând pe piele lângă gât.

Asta însemna că...? Deschise ochii uitându-se fără să vadă spre tavan, din cauza felului în care el îi ţinea capul ca să ajungă la gât. Se hârjoniseră şi avuseseră nişte momente uluitoare, dar încă nu ajunseseră la actul însuşi. Ea voia, aşa de tare însă el nu forţase. Într-adevăr, ea avea impresia că el se reţinuse atât pentru el cât şi pentru ea.

O apăsă şi mai tare cu podul palmei pe sex, chiar peste clitoris. Ea icni trecând-o un tremur prin tot corpul. O cutreierau fiori de-a lungul terminaţiilor nervoase. Din umedă, deveni udă. Gâfâind, ea îi rosti numele.

Un geamăt ca şi cum îi plăcea cum sună numele lui pe buzele ei şi reveni la ureche.

– Da, te vreau în patul meu. O să venerez fiecare părticică din minunatul tău trup până când n-o să te mai poţi nici gândi la numele meu, darămite să-l rosteşti. O să te gust şi o să te

sărut şi o să-ţi stârnesc o plăcere pe care n-ai ştiut-o şi la care nu ai visat. Îi luă sânul în mână, atingând sfârcul cu degetul mare. După aia, o să fac dragoste cu tine încet, o să mă afund atât de adânc încât nicio divinitate nu ne-ar putea despărţi. Îşi frecă nasul după urechea ei şi îi vorbi în păr. Ore, zile, ani... O să petrec cu tine. Se opri. Te rog.

Ah, Doamne. De nenumărate ori el scosese la iveală cealaltă latură cu totul diferită. Fiara, aşa o numea ea pentru că semăna cu o fiară când era excitat. Liniştitul şi contemplativul Nakos putea fi dat deoparte şi ieşea sinele lui primar. Şi ca şi cum cuvintele nu erau de ajuns s-o facă să-şi piardă controlul, rostea întotdeauna „te rog" după rugăminţile lui îndrăzneţe ca şi cum ar fi cerut voie.

Ca şi cum ea ar avea de ales?

– Da. Abia rostise cuvântul din gâtul sugrumat de dorinţă. Pentru siguranţă, îşi întinse mâna şi îşi vârî degetele prin părul lui.

El şuieră şi în clipa următoare, îi strecură un braţ sub picioare şi o scoase din bucătărie. Nu fusese niciodată... cărată în braţe. O făcea să se simtă uşor stânjenită, dar încordarea din expresia lui indica faptul că efortul era legat de sexualitate şi nu de greutatea ei.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, se uită la ea în timp ce urca scările. O profunzime dogoritoare.

– Ascultă-mă. E despre tine şi mine. Nimeni altcineva. Ştiu că înaintea mea au fost alţii şi s-au purtat urât cu tine. Eu n-o să fac asta. Niciodată n-o să fac aşa ceva. Aripile tale se vor vindeca, *anim*. Îţi promit.

Lacrimi neaşteptate îi arseră ochii şi din piept îi ieşi un sughiţ. Cum să apere ceea ce mai rămăsese din ea după ce

înainte fusese ciopârţită, dacă el continua să-i spună lucruri ce o făcuseră să sângereze?

– Nakos.

Doamne, o să înceapă să plângă. La naiba.

O culcă pe pat şi se ridică deasupra ei.

– Fără lacrimi, *bixooxu.* Atingându-i nasul cu al lui, îi dărui un zâmbet afectuos. Doar tu şi cu mine. O să te fac să te simţi aşa de bine.

Pentru a-i dovedi, începu cu gura şi lacrimile se uscară înainte de a putea curge. Dureros de tandru, îşi atinse buzele de ale ei şi înclină capul. Mai profund, îşi strecură limba pe lângă a ei, învârtind vârful şi trasând dâre. Orice fel de încordare ar fi simţit ea, se topi.

El se ridică să stea lângă pat şi ea riscă o scurtă privire pentru a-şi potoli nervii. Camera lui era doar puţin mai mare decât a ei, dar pereţii erau de o culoare verde închis şi avea mobilă de nuc. Ce semăna cu un talisman al viselor atârna deasupra unui pat larg. Nu ştiuse că avea un balcon ce dădea spre sud şi soarele intra umplând camera cu lumină naturală. Fără îndoială că n-avea nicio şansă să-şi ascundă defectele în întuneric. Spaţiul era cald şi masculin ca el, cu două peisaje montane deasupra comodei pe care... le făcuse ea.

– Mă uit la ele în fiecare seară înainte de a adormi.

Ea se uită la el întorcându-şi capul pe pieptul lui.

– De ce?

– Pentru că le-ai făcut tu. Şi dacă nu-i un motiv destul de bun, ele mă liniştesc. Cu privirea în ceaţă aţintită asupra ei, el îşi desfăcu nasturii de la jeanşii. Urmă fermoarul şi apoi îşi trase pantalonii pe coapse. După câteva mişcări, pantalonii ajunseră pe podea.

Ea înghiţi greu, cu ochii pe faţa lui. Deşi îl văzuse dezbrăcat, acum era diferit. La lumina zilei. În dormitorul lui. Şi cu câteva clipe înainte de a trece pragul. Simţi o nelinişte în pântec ce o făcu să tremure. Dacă îl dezamăgea?

El se târî pe pat şi îngenunche între picioarele ei.

– Ridică-te, *anim*. Ea se supuse şi el îi scoase cămaşa, sutienul şi le aruncă. Întinde-te pe spate. Cu tot atâta atenţie, o dezbrăcă de restul hainelor. Scutură din cap admirativ. Te voiam aşa de multă vreme.

Ea nu se simţise niciodată confortabil în pielea ei, îşi urâse trupul şi greutatea în plus ce o împiedica să fie frumoasă. Dar felul în care el o privea îi lăsă o dâră arzătoare peste fiecare părticică unde cutreiera privirea lui. În ochii lui nu era dezamăgire sau neplăcere. Doar admiraţie. Nervii ei dispărură.

Încă îngenuncheat între picioarele ei, o apucă de glezne, mângâind-o. Degetele mari trasară cercuri şi urcară spre pulpe. Însă ochii rămaseră aţintiţi într-ai ei, cercetători, cutreierând ca o mângâiere fierbinte. Cu cât mai mult se uita, cu atât ochii i se întunecau până când culoarea irişilor fu înghiţită de pupile.

Cu respiraţia întretăiată, ea se relaxă şi îl cuprinse cu privirea, mândrul ei războinic. Părul negru era lăsat liber destul de lung să-i ajungă până la umerii laţi şi la vârfuri era uşor ondulat. Gene groase. Pomeţi înalţi. Maxilar pătrat acoperit de o barbă neagră nerasă.

Tendoanele de pe gât se mişcară când îşi mută mâinile pe exteriorul coapselor. Bicepşii se umflară, antebraţele se îndoiră şi pântecul ei se încleştă. Era suplu, mai atlet decât un culturist cu o putere tăcută sub pielea fierbinte şi bronzată. Pectorali şi abdomen bine definiţi. Muşchi fesieri ce făceau un V perfect spre locul unde un puf de păr negru lăsa o urmă delicioasă.

Nu era făcut într-o sală de gimnastică, nu era masiv

sau intimidant. Mai degrabă era rezultatul delicios al muncii intense şi a anilor de muncă fizică la ranch. O muncă pe care o iubea şi care pentru el era mai mult o distracţie decât o profesie. Sculptural. Tonifiat. Uimitor.

Erecţia lui era lungă, semigroasă şi vârful ajunsese la buric. Mai închis decât restul pielii, penisul lui era perfect. Vene vizibile şi umezeală la vârf, totul ivindu-se mândru dintr-un smoc de păr negru. Îl avusese în mână, în gură şi ardea de dorinţa de a-l avea în ea.

– Frumoasă, *bixooxu*. Se uită în ochii ei. Îşi puse mâinile pe sânii ei, frământând-o. Înghiţi. Frumoasă.

Ea prinse viaţă sub mâinile lui, celulă după celulă, dar mintea i se concentră asupra cuvântului folosit de el. Îl spusese de câteva ori azi cu un ton posesiv.

– Ce înseamnă cuvântul ăsta? Doamne, cât îi plăcea când vorbea în limba lui maternă. Nu era plăcută sau elocventă ca alte limbi, dar în vocea lui joasă şi adâncă suna gutural. Personal.

El scutură puţin din cap ca şi cum nu era încă pregătit să divulge această informaţie, şi se aplecă din mijloc să înlocuiască mâna cu gura pe sânul ei. O supse repede şi puternic şi luă întregul sfârc. Simţi în zona aceea cum se acumulează presiunea arzătoare şi se răspândea peste tot. Înainte să-şi poată reveni, el se mută la celălalt şi repetă mişcarea. Degetele îi tresăriră şi le înfipse în părul lui trăgându-l aproape.

– Aşa e foarte bine, *anim*. Gemu ca şi cum o încuraja şi o zgârie uşor cu dinţii spre pântec. Îşi roti limba în jurul buricului şi o străbătu un fior. Se arcui, şi el gemu din nou. Chiar acolo. Arată-mi că-ţi place ce-ţi fac. Sunt în paradis.

Se uită la ea pe când îi desfăcea picioarele. O sărută uşor pe coapse. Nerăbdarea i se furişă pe sub piele ca nişte aripi ce

o răneau. Tremura, deşi nu-i era deloc frig şi îşi muşcă buza. Luând-o de după genunchi, îi ridică picioarele şi se întinse pe pat. Îi puse pulpele pe umeri aşa încât capul îi era între coapse şi faţa foarte aproape de locul unde trepida pentru el.

– Să nu termini. Îi puse mâinile mari pe şolduri, apoi o trase s-o apuce de fund. De data asta o s-o facem împreună. Să nu termini.

Gâfâind, se uită la ea. Fiecare întâlnire sexuală dinainte fusese o luptă pentru a simţi măcar o fărâmă din excitarea pe care i-o dăruia Nakos. Tânjind, mereu tânjind să ajungă la eliberare, urmărind o lumină albă ce nu venise niciodată. Ironia era aproape hilară pentru că ştia că împreună cu el nu era niciun efort. Nu numai că o adusese dincolo de limite de multe ori, o aruncase şi într-o cădere liberă. Şi voia acum să se reţină?

Apoi îşi lipi faţa de cutele ei şi ea scânci. O linse fierbinte şi umed. O invadă. Se retrase. Mişcarea îi trimise fulgere prin miez, pârjolindu-i nervii. Gemu frustrată, iubind şi urând şicanarea. Arcuindu-se, închise ochii şi el o răsplăti lingându-i clitorisul. Ea strigă, strângând în pumni aşternutul şi el îi muşcă mugurelul. Aerul îi părăsi plămânii.

Se părea că orice reacţie a ei, indiferent dacă era o atingere sau un geamăt sau un tremurat involuntar îi aducea mai multă plăcere. Felul lui sucit de a o face să acţioneze din instinct, să se piardă în el. Nu pricepea oare? Mai profund de atât şi va înceta să existe.

Cu cât mai mult se juca cu ea, cu atât mai încordat îi devenea trupul, până când o cutreierau furnicături pe şira spinării.

– Nakos, şopti ea, încercând să-l prevină. El nu voia ca ea să... Ah, Doamne. Era aşa de aproape. Se zvârcoli. Nakos, *te rog*.

Ca într-o ceaţă, el se ridică deasupra ei cu feţele aproape.

– Împreună, îi aminti el. Întinse mâna spre noptieră şi scoase un prezervativ din sertar. Rupse folia. Respiraţia i se acceleră când îşi puse prezervativul. Apoi se cufundă în leagănul coapselor ei şi îşi frecă nasul de al ei. Împreună.

Dar n-o luă. În schimb, o sărută pe obraz, sub falcă şi îi ciuguli gâtul. Era bine sub apăsarea lui cu tot trupul tare acolo unde trebuia în afară de un singur loc. Părea că aşteaptă ceva, dar ea n-avea nicio idee ce era. Era aşa de udă şi pregătită şi îşi ieşise din minţi. O copleşi cu mai multe sărutări pee claviculă trecând de cealaltă parte şi asaltându-i nervii de după ureche cu limba şi dinţii.

Disperată îl luă de ceafă şi el gemu. Simţi vibraţia pe sâni. Îşi legănă şoldurile frecându-şi penisul între cutele ei. Ea icni şi îşi ridică mâna înfigându-şi unghiile în umărul lui. De data asta el mârâi, legănându-se mai tare şi apăsându-i lent clitorisul.

Strigătul ei răsună în aer. Odată ce trupul ei depăşi valul brusc de plăcere, îşi dădu seama că el îi voia mâinile pe el. O parte din el avea *nevoie* ca ea să-i arate ce-i făcea, că îi plăcea să fie cu el.

Ţinându-şi respiraţia, îşi coborî degetele pe şira spinării lui plăcându-i muşchii tari pe carnea moale. Se mişcau de parcă erau un animal ce era mângâiat. Repetă mişcarea cu cealaltă mână până când degetele ambelor mâini se cufundară în fundul ferm.

– *Hihcebe*, da. Gâfâia neregulat, cu respiraţia fierbinte. Şoldurile îi zvâcniră, erecţia dându-i apăsarea pe care ea o voia.

Fără a sta pe gânduri, ea îşi desfăcu şi mai mult picioarele. Ridicând capul, ea îşi îngropă faţa în gâtul lui inhalând mirosul de bărbat, pământ şi săpun. El îşi roti şoldurile, lovind-o superficial şi încurajând-o. În ea se dezlănţui ceva sălbatic.

Deschise larg gura lipind-o de tendonul întins de pe gât. El gâfâi, pelvisul mişcându-se mai repede şi ea îl linse pe pulsul ce zvâcnea.

El gemu răguşit, lung şi tare. Ridicând capul se uită la ea printre gene.

– *Bixooxu* înseamnă iubire. Privirea i-o căută pe a ei, uitându-se drept în ochi în vreme ce inima ei bătea să-i spargă pieptul. Îngerul meu, iubirea mea.

Înainte ca fraza să-i poată ajunge în minte, el îşi potrivi şoldurile. Capul erecţiei îi atinse deschidere apoi o penetră. Încet, cu ochii într-ai ei, el se împinse în ea, întinzând-o într-o invazie înnebunitor de delicioasă. Fiecare centimetru al lui alunecă pe pereţii ei aşa încât nu mai simţea nimic altceva decât pe el. Doar pe el. În ea, înconjurând-o. Peste tot.

Când nu mai putu înainta, se opri. Îi şopti numele oftând, aspru şi ca o rugăciune.

– *Anim* a mea, *bixooxu* a mea.

Gâtul ei se încleştă la acea admiraţie din vocea lui, din ochii lui, dar nu-i dădu timp să reacţioneze. Înclinându-şi capul, îşi lipi buzele de ale ei şi îşi retrase şoldurile. Simţind asta, ea protestă în gura lui, urând golul pe care îl lăsase retragerea lui. Ca şi cum simţise ce voia ea, el îi luă obrazul în palmă şi se împinse. Ea icni simţind deplinătatea, potrivirea şi îşi înclină pelvisul să-l ducă mai adânc.

– Nimic, şopti el pe buzele ei cu sprâncenele încruntate, nimic nu e mai bine decât să fiu în tine.

Ea putea urmări fiecare globulă roşie prin vene. El o armonizase cu trupul ei. Cu nevoia ei. Îşi roti şoldurile, nerăbdătoare şi el răspunse împingându-se din nou.

– Da. Dându-şi capul pe spate, ea se arcui. Îşi desfăcu mâinile şi apoi le duse spre capul patului. Îşi puse palmele pe

lemn, sprijinindu-se să-i vină în întâmpinare. Pierdută în ce făceau, nu-i păsa ce spunea sau ce făcea, cât de destrăbălată trebuie că părea.

– Doamne, Nakos. *Daaa.*

Asta păru că dezlănţuie ceva în el. Împinse mai tare şi mai repede. Băgându-şi braţele sub ea, o trase la pieptul lui. Murmură disperat şi o muşcă de gât.

– Nu mă satur niciodată de asta.

Şoldurile lui împingeau în vreme ce gura rămânea blândă. Peste claviculă, pe bărbie, pe obraz. Fiecare împingere o umplea, iar şi iar şi el o apăsă pe clitoris de fiecare dată când se împingea. Ea se legăna aşa de aproape, încordată de tensiune.

Luându-şi braţele de sub ea, i le puse pe coaste. Bătăturile aspre o zgâriau pe piele când el şi le trase peste talie, peste şolduri, pe coapse.

– Întinde-ţi picioarele. O apăsă, îndemnând-o să-i urmeze îndemnul şi se opri din împins, aşteptând să-i dea ascultare.

Ea aproape că ajunsese acolo şi acum... el se oprise? Tortură. Mormăi plângându-se.

– Crede-mă, Amy. Întinde-ţi picioarele pentru mine.

Desprinzându-şi picioarele de pe şalele lui, şi le întinse pe aşternutul cald lângă ale lui. Fără să aştepte, el le desfăcu larg, prinzându-le de saltea cu mâinile lui.

Ah... *Doamne.* În noua poziţie îl simţea mai plin în ea şi se frecă de carnea delicată spre un punct ce îi smulse un tremur violent. Trupul ei... ardea.

– Acolo, *anim.* Vezi? Eşti cu mine. Vocea lui era joasă, ademenitoare, dar în ochii negri îi lucea o excitare trupească. Întotdeauna vei fi cu mine. Acum simte-mă. Simte-mă doar pe mine şi dă-ţi drumul. Cu mâinile ţinându-i ferm picioarele în loc, se retrase şi se afundă.

Cu totul uimitor. Un strigăt necontrolat îi ieşi din gât. Grosimea lui o umplea în totalitate şi lovea atât de adânc încât pântecul ei se încleştă. Punctul acela pe care-l atinsese înăuntru fu din nou atins în momentul în care osul pelvian o apăsă pe mugurelul ce zvâcnea. Răvăşită de plăcere, îşi încrucişă braţele peste faţă, aproape nemaisuportând.

El se opri din nou.

– Uite-te la mine. Aşteptă până când ea coborî brațele şi ochii li se întâlniră. Împreună, *bixooxu*. Lasă-mă să te simt cum te pierzi.

Ea se uită la el şi îşi dădu seama că şi el era aproape să termine. Încordarea îi încreţi fruntea, gura. Braţele îi tremurară şi respira ca un om pe moarte. Totuşi se uită la ea cu răbdare şi hotărâre chiar când nevoia părea să-i spună să o ia.

De data asta, când se retrase, se uită la ea ca şi cum nu era din voinţa lui. Ceva îi conecta, îi lega unul de altul. Mai puternic decât simpla dorinţă. Mai aprig decât o unire fizică Şi când intră din nou, îl simţi în fiecare atom al trupului ei.

Se afundă în ea, iar şi iar, mişcările sale graţioase şi fluide devenind din ce în ce mai rigide. Şi ea se prăbuşi sub el. Se aprinseră scântei, luă foc şi arse mistuind-o într-o flacără. Scoase un ţipăt mut în vreme ce se îndoi, încleştându-şi membrele. Convulsionându-se în jurul lui, dulce chin ce dură o eternitate.

Dând drumul picioarelor ei, el căzu peste ea, împingând în plin orgasm şi mărindu-se în ea. Ridică braţele încadrându-i faţa cu bicepşii şi îşi lăsă fruntea pe a ei. Durerea şi plăcerea îi contorsionară faţa. Pompă mai tare, gemu şi tremură îndelung. Apoi îşi îngropă faţa în părul ei murmurând ininteligibil în Arapaho când trupul lui magnific se scutură.

Se lăsă greu pe ea, nu-şi înălţă capul să o privească, dar mâna o ţinea de faţă ca şi cum se temea că nu e adevărată. Trăgând aer în piept, ciufulindu-i părul, rosti în cele din urmă ceva ce ea putea înţelege.

– Întotdeauna am fost al tău şi acum tu eşti a mea.

Capitolul Optsprezece

Nakos ori murise ori fusese împuşcat cu un tranchilizant pentru elefanţi. *Hihcebe,* îl terminase. Fără milă. Dar ce moarte straşnic de bună, totuşi.

Cu faţa îngropată în părul lui Amy, respirând greu, o ţinea de obraz. O parte din el era îngrijorată că se va evapora. Sexul nu fusese niciodată aşa pentru el. Niciodată. Conexiune? Legătură? Nemaiîntâlnita cantitate de plăcere? Nimic de felul ăsta.

Probabil că o zdrobea, dar nu se putea mişca. Totală anihilare. Minte şi trup. Şi suflet. Dar voia s-o facă din nou. Imediat ce îşi revenea. Ceea ce va fi probabil după vreo zece ani.

Parfumul ei uşor îi invada nările, se lipea de pielea lui şi îi intra în plămâni. *Bătăile* inimii ei se sincronizase cu ale lui până când nu le mai putu deosebi. Căldura trupurilor lor se amesteca şi ea părea că i-o absoarbe pe a lui ca şi el pe a ei. Era ca şi cum fiecare respiraţie ce venea de la *ea*, fiecare tremur şi geamăt al *ei* într-un şuvoi direct în sistemul *lui.*

Nu exista el. Nici ea. Doar ei.

Auzise de acest fenomen de la tribul lui. Vechi legende şi metode proclamau că o îngemănare a sufletelor putea apare

pentru câţiva aleşi. Nu era întotdeauna o potrivire romantică. Câteodată era un bărbat cu pământul, cu un animal. Sau dacă erau norocoşi, cu o femeie. I-ar fi plăcut să dea vina pentru euforia lui pe halucinaţii post coitale, dar simţise o tulburare similară înainte de a se culca împreună.

În regulă. Nu credea de fapt că intervenise universul, jucându-se cu el şi Amy. Şi poveştile din trib erau exact atât – un mijloc de a portretiza aspectele spirituale ale credinţelor lor. Era mai mult despre o mai mare cunoaştere de sine şi respect faţă de ce îi înconjura.

Dar totuşi, era ca şi cum ea era în el, o parte a lui la nivel celular. Durerea ei, bucuria, temerile erau ale lui.

Leneş, ea îi mângâia umărul, spatele, delicat şi liniştitor.

– Ai adormit?

– Nu, dar te poţi opri din mângâiat cândva spre niciodată.

Ea se opri ca şi cum voia să înţeleagă şi el gemu. Un râs răguşit şi ea continuă să-l mângâie. De data asta cu amândouă mâinile. El îi zâmbi în păr, mulţumit.

– Trebuie să-ţi spun, Nakos. Latura asta animalică a ta e sexy.

La asta, el înălţă capul.

– Ce?

Ochii de sirenă îi zâmbiră.

– Te transformi într-un mascul alfa când eşti excitat. Mârâi, preiei comanda, domini. N-aveam idee că ai asta în tine. Tipul pe care l-am cunoscut toată viaţa mea e rezervat şi contemplativ. Atenţie, nu mă plâng. E excitant. Surprinzător, dar excitant.

Fusese aşa? Dacă da, era o premieră. Întotdeauna înclinase mai mult să facă dragoste decât sex sălbatic. Nu că fusese sălbatic cu ea, dar fusese ceva... barbar în felul în care trupul

lui răspundea. Amy tindea să scoată din el nevoile primare la nivel instinctual.

Şi trebuia să n-o mai zdrobească.

– Mă întorc mediat. Nu te mişca. O sărută repede şi se rostogoli jos de pe ea şi se duse în baie să arunce prezervativul. Când se întoarse, ea se băgase sub cearceaf.

– Doar nu vrei, întâmplător, să-ţi ascunzi minunatul tău trup, nu-i aşa?

Ea îi dărui un zâmbet leneş.

– Aerul condiţionat. Mi-era frig fără o pătură caldă.

Se putea repara lesne. Urcă în pat, o trase peste cearceaf şi o băgă lângă el. Trecându-şi degetele prin păr, se gândi la ce spusese înainte ca el să se scoale din pat. Animalic, da?

Râsul acela răguşit al ei îl învălui.

– Nakos cel normal s-a întors. Nu-ţi fă griji. Îmi plac amândouă laturile.

Se apleacă şi îl sărută scurt pe buze, apoi se aşeză din nou la loc. Piciorul ei era peste al lui şi îşi ţinea braţul pe pieptul lui. Era cel mai aproape de a iniţia intimitatea chiar dacă era doar să se cuibărească.

– Toate astea pentru că stăteam în bucătărie?

El râse.

– Puteai să fii oriunde, Ames. Te-aş dori oricum.

Punându-şi bărbia pe pectorali, se uită la trăsăturile lui. Între sprâncene apăru o cută ca şi cum gândurile ei se îndreptau din nou spre teritoriul inamic.

– Pentru mine sexul n-a fost niciodată aşa. Închise ochii. E aşa de jenant să recunosc, dar e adevărat.

- Să nu-ţi fie ruşine. Pentru sex e nevoie de doi oameni şi dacă n-ai fost împlinită, nu era doar vina ta. Se întoarse într-o parte să se uite la ea şi o mângâie pe spate. Faptul că poţi vorbi

despre asta cu mine e parte din motivul pentru care ai fost satisfăcută. Trebuie să existe un anumit nivel de încredere ca să poţi savura. Bucură-te.

– Cred că da. Însă mai trebuie multă muncă din partea ta ca să... Ridică din umeri.

– Tu nu eşti muncă, Ames. Eşti plăcere. Mi-a plăcut fiecare secundă. Se uită la ochii ei albaştri-verzui, expresia deschisă pentru prima dată de nu ştiu când. Ce văzuse nu era tocmai liniştitor. Ascundea ceva, sau se reţinea şi nu ştia de ce. Ai observat că nu-ţi mai trebuie atâta să ajungi la orgasm? De fiecare dată când ne unim, te deschizi mai mult. Asculţi ce-ţi spune trupul. Să fii sigură că ador să te privesc, să te am lângă mine. Foloseşte acţiunile şi cuvintele mele pentru a-ţi clădi încrederea pe care cineva ţi-a răpit-o. E eliberator, Ames. Pe cuvânt.

Pentru mult timp, ea doar îl privi. Nas lângă nas şi respirând acelaşi aer, stăteau culcaţi acolo în vreme ce privirea ei deveni distantă. Oriunde se dusese, nu era un loc fericit şi aproape că rosti ceva ca s-o aducă înapoi. Dar dacă se rezolva ceva, departe de el gândul s-o oprească. Voia că naiba să ştie ce îi adusese umbre în ochii ei frumoşi. Nu voia nimic mai mult decât ca ea să-l creadă. Şi mai bine, să creadă în ea însăşi. Ajungea acolo. De fiecare dată când erau împreună, el mai dărâma câte ceva din zidurile ei. Putea doar să se roage ca timpul să alunge toţi demonii, indiferent care le-ar fi cauza existenţei.

Ea clipi de parcă-şi revenea, privirea căzându-i pe gura lui apoi falcă şi mai jos. Peste umeri, pe piept, ea cutreiera, înfierbântându-i pielea mai mult decât orice atingere. Ultimele rămăşiţe ale întunericului dispărură şi ea deschise gura respirând superficial. Roşeaţa îi cuprinse gâtul şi i se urcă în obraji.

– Acolo, *anim*. Chiar acolo. Îi trebui prea mult efort să rămână nemişcat, dar venise vremea s-o facă să acţioneze. La ce te gândeai? Judecând după fierbinţeala din obrajii ei, probabil că invoca fantezii cărora el nu le putea da un nume. Membrul i se mişcă, îngroşându-se între ei. Arată-mi ce vrei.

Ea se uită la el. Ezitant. Cugetând. Totuşi era tentată. Putea ghici după felul în care îşi muşca buza şi respiraţiile accelerate.

– Fă-o, Ames. Arată-mi. Nu mai gândi. Acţionează.

Îşi ridică mâna peste umărul lui îndoindu-şi degetele. Se aplecă înainte şi se opri, cu gura aproape de gâtul lui. Un geamăt lacom venit din gâtul ei îl făcu să simtă şi mai tare erecţia.

Gâfâind, excitat ca naiba, îşi reţinu nevoia s-o facă pentru ea. Îi plăcea latura animalică? Ei bine, uite că ameninţa să-şi facă din nou apariţia.

– Fă-o, scrâşni el. Atinge-mă, sărută-mă, orice vrei. La dracu', muşcă-mă, nu-mi pasă. Doar fă-o. Acum...

Ridicându-se spre faţă, gura ei se lipi de gâtul lui în acelaşi moment în care mâna îl apucă de biceps. Îşi înfipse unghiile în carne şi cu o limbă fierbinte îl linse pe tendon, ceea ce îl făcu să scoată un geamăt. Se lipi de el, atingându-i pieptul cu sfârcurile tari. Degetele îi alunecară pe spatele lui, zgâriindu-l şi se opriră la şold. Sărutându-l sub falcă, îşi duse piciorul peste mijlocul lui şi îl trase.

El îşi dădu ochii peste cap aşa de tare încât simţea că îi ies din cap. O apucă de păr şi îi trase gura spre a lui. Lingând-o, intră mângâind-o cu limba ca şi cum era disperat s-o facă cu altă parte a lui. Îşi băgă mâna între ei şi o apucă intim.

Hihcebe, deja era udă. Gemu şi îi desfăcu cutele, îşi muie degetele. Mugurelul ei umflat cerşea atenţie şi îşi apăsă acolo palma. Rotind-o. Sporindu-i încordarea. Apoi îşi strecură două

degete înăuntru şi pereţii ei i le apucară pe loc ca în menghină. O catifea fierbinte, elastică. Nevoia îi spori şi ameninţa să-i devoreze.

Ca şi cum asta era toată încurajarea de care avea nevoie, ea îşi înfipse degetele în părul lui, trăgându-i capul pe spate şi întrerupând sărutul. Îi zgârie falca cu dinţii. Urechea. Gâtul. Îl străbătu un fior violent. Îi călărea mâna abandonându-se şi devorându-i reţinerea bucată cu bucată.

Pierzându-şi complet minţile, el îşi scoase degetele din ea şi se întinse spre noptieră, la care ea gemu protestând.

– O să fie mai bine curând, *bixooxu*. Putea pune rămăşag pe viaţa ei că aşa va fi. Mâna lui tremură când rupse folia şi îşi puse prezervativul.

Când fu gata, o luă de obraz silindu-se să-şi amintească misiunea lui iniţială.

– Ce vrei? Cum vrei să te iau?

Închizând strâns ochii, ea scânci şi îşi legănă şoldurile.

– Nakos...

– Spune-mi. Acum. Era pe punctul ca mintea să i-o ia razna. Spune-mi şi o să îţi potolesc dorul.

Ea îşi flutură genele şi îl ţintui cu o privire plină de dorinţă neajutorată învelită în chin.

– Poţi... Înghiţi. Pe la spate. Poţi să –

S-a făcut. O întoarse, lipindu-i spatele de pieptul lui. Ea icni, şi inima lui o luă la galop. Aranjându-se, o penetră adânc. Ea înţepeni pentru o clipă ca şi cum o durea, apoi se relaxă. Dar acea fracţiune de secundă îi blocă tot sistemul.

– Te simţi bine, *anim*? O ciuguli de ureche uitându-se atent la ea.

– Da, eu... Scoase un oftat chinuit. Trebuie să fac asta. Te rog.

Şi asta îi opri inima în loc. Moartă. Răspunsul ei nu era chiar o încurajare pentru poziţia lui sau ce aveau să facă. *Trebuie să fac asta?* Ca şi cum ar trebui să dovedească ceva ei însăşi sau...? Ce, mai exact?

Concluzii de neconceput îşi făcură loc pe lângă pasiune create de ea şi numai de ea. Felul în care înţepenise acum. Inabilitatea ei de a avea orgasm cu iubiţii dinaintea lui. Cât de mult îi lua să ajungă la punctul fără întoarcere. Şi zidurile pe care le menţinea în jurul ei. Ca şi cum... chiar el îi putea face rău.

Răstălmăcea prea mult? Într-o simplă frază? Ghemul îngheţat din pântece îi spunea că nu. Dar când o studie, începu să-şi pună la îndoială îngrijorarea. Sprâncenele îi erau adunate într-o concentrare plăcută, buzele desfăcute ca şi cum se lupta să respire printr-o ceaţă de pasiune, obrajii încă îmbujoraţi de dorinţă şi... şoldurile se legănau luându-l mai adânc.

Totuşi, senzaţia sâcâitoare nu-i dădea pace.

Cu blândeţe, întinse mâna şi îi dădu capul pe spate, expunându-i gâtul şi făcându-i poziţia şi mai vulnerabilă.

– Cu cine eşti acum? Pentru că putea jura că atunci când o pătrunsese prima dată, nu era cu el.

– Cu tine, şopti ea. Sunt cu tine.

Căldura înlătură frigul şi el pulsă în ea.

– Rosteşte-mi numele, *bixooxu*.

– Nakos. Un geamăt. O rugăminte. Te rog, Nakos. Se arcui, aruncându-şi capul mai pe spate pe umărul lui şi cuprinzându-l şi mai adânc în trupul ei moale şi doritor.

Da. Cerule, *da*.

Îi luă sânul în palmă, frământând şi îşi roti şoldurile.

– Din nou. Rosteşte-mi din nou numele.

Un sunet gâtuit ieşi din ea şi îl atinse.

– Nakos. Vocea ei răguşită avea în ea încordare. Nakos, Nakos, Nakos, îngână ea.

Pentru a o răsplăti – sau a se linişti el – ieşi din ea aşa de uşor că văzu puncte cu coada ochiului. Apoi intră din nou. Tare. Repede. Carnea ei moale şi darnică îl cuprinse, înconjură fiecare parte din membrul lui ca o mângâiere. Plămânii i se goliră şi îl ardea gâtul.

Închizând ochii, îşi apăsă faţa în scobitura gâtului ei şi repetă mişcarea. Să fie afară însemna durere. Înăuntru era în paradis. Tortură. Uşurare. Ea răspunsese mişcărilor lui şi felul în care se mişcau împreună era un dans de o graţie greu de suportat.

O îmbrăţişase atât de tare încât n-avea unde să se ducă, nu simţea nimic în afară de ea. Dosul coapselor ei se freca de faţa alor lui. Fundul ei rotund şi perfect era lipit de pelvisul lui. Curbura şirei spinării se potrivea cu contururile pieptului său ca şi cum era făcută special pentru el.

Ea gemu, tremură şi el îşi dădu seama că ea era pe aproape. Strecură mâna acolo unde erau uniţi, desfăcându-şi degetele prin cutele ei ude şi rotind degetul mare pe clitoris. Imediat ea se încleştă pe membrul lui şi el pompă cu tot ce mai avea în el. Ea se aplecă, dar el o ţinu ferm. N-o să-i dea drumul, n-o să-i dea niciodată drumul atâta timp cât avea sânge în vene şi inima îi mai bătea.

În pântece ardea un foc ce se răspândea. Terminaţiile nervoase se topiră, date peste cap. Şuieră printre dinţii încleştaţi când supraîncărcarea simţurilor îl spulberă. Se îngroşă în ea, aproape gata să se elibereze şi muşchii se cutremurară când încercă să se reţină.

Îşi apăsă buzele pe urechea ei.

– Haide, *anim*, şopti el. Pierde-te şi ia-mă cu tine.

Ea se încordă, pe marginea abisului. El îşi roti degetul mai repede, împinse mai tare şi îşi lăsă fruntea pe umărul ei în vreme ce o pojghiţă de sudoare îi apăru pe piele. Chiar când era să implore, ea lăsă să-i scape un strigăt scurt şi se convulsionă în jurul lui.

El gemu pe gâtul ei cu gura căscată şi maxilarul ţeapăn. Deşi sunetul fu înăbuşit de pielea ei, îi zgârie gâtul şi ferocitatea îi înceţoşă privirea în spatele pleoapelor. Cu testiculele strânse, jet după jet, termină. Oasele i se frânseră, doar ca să se aranjeze la loc din nou în vreme ce ea îl storcea de fiecare picătură de viaţă din el.

Când reveni în corpul său de acolo de unde îl dusese ea, braţul ei era îndoit în spate şi ea îşi afundase degetele în părul lui. Cuvintele şi silabele erau foarte departe, dar el ieşi şi o întoarse cu faţa la el. Împărţeau aceeaşi pernă şi el îşi trecu încheieturile degetelor peste iritarea de pe obraz de la barba lui.

– Eşti tăcut.

– Îmi revin. Sau încerca. Inspiră şi se uită la ea, dar în loc să-şi adune gândurile, se prăbuşi şi mai adânc. Nu ştiu ce să spun, Ames. Chiar că nu ştiu.

Ea deschise gura ca şi cum voia să spună ceva, dar trecură câteva clipe înainte să vorbească.

– Cuvântul ăla, bixu...?

– *Bixooxu*, corectă el simţindu-i acum tulburarea.

– Da. Cu sprâncenele încruntate, îşi muşcă buza. Ai vorbit serios?

El trasă urme cu buricele degetului pe falca ei, şi privirea îi urmări mişcarea. Ar fi aşa o surpriză? Te-am iubit de mulţi ani, Amy.

– Ca prieten.

Se auzi un sunet de încuviinţare, chiar dacă el bănuia că era mai mult de atât, şi îşi puse mâna pe şoldul ei. Am intenţionat să fie mai mult ca un alint decât ca o declaraţie. Iubirea are multe forme, dar tu ai fost întotdeauna... diferită. Nu pot să definesc şi n-ar avea sens, dar cred că noi, aşa cum suntem acum, era inevitabil. Mi-a luat prea mult să-mi dau seama.

– Ce înseamnă asta?

El oftă, nefiind sigur dacă în ochii ei vedea speranţă sau teamă.

– Înseamnă, Ames, că dacă încă nu am ajuns acolo, nu va mai trece mult timp. Iubindu-te în orice calitate umple spaţiile goale cu care am trăit toată viaţa. Să mă îndrăgostesc de tine ar închide fisura aia. Inima îi bătu mai repede, când acea nenorocită de îndoială îi apăru din nou în ochi şi apoi bătaia inimii îi mută coastele din loc atunci când nesiguranţa se transformă în ceea ce putea doar presupune că era vinovăţie. De ce te sperie? Sunt eu aici, *anim*. De ce noţiunea de a te iubi te sperie atât de tare?

– Pentru că niciodată nu m-a iubit nimeni, de aia. Buza inferioară tremura. Au fost oameni care ar fi trebuit, câţiva care au pretins şi nu m-au iubit şi alţii care cred că poate m-au iubit, dar... Ea închise ochii excluzându-l. Dacă ai vorbit serios, ai fi primul.

Hihcebe. Dacă scopul ei era să-l sfâşie, putea considera că reuşise. Sângera. Sărutând-o pe frunte, luptă cu durerea ce-i încleştase gâtlejul şi zăbovea acolo. Voia să-i pătrundă în minte, trebuia să înţeleagă ezitarea, dar acum nu putea face faţă răspunsului.

Avea sens ca ea să gândească aşa. Cu siguranţă că părinţii ei n-o sprijiniseră şi nu-i arătaseră afecţiune. N-avea idee de foştii iubiţi, dar toate semnele arătau că nu. Fostul soţ categoric

că n-o respectase, ce să mai spunem de iubire. O avea pe Olivia, fratele ei şi pe Mae, dar era foarte probabil că anii şi experienţa o învăţaseră să nu aibă încredere în acele sentimente.

Şi uite-l acum pe el. Cu pieptul sângerând şi cu ea goală în braţele lui într-o leneşă după masa de duminică, se îndrăgosti total de ea. Nu era o senzaţie copleşitoare. Nu simţea nicio teamă care să-l gâtuie. Nicio îndoială.

Inima începu să bată egal ca şi cum organul avea în sfârşit un scop şi se zbătea sălbatic ca şi cum voia să-i iasă din piept ca să ajungă la inima ei. Respira liber, umplându-şi plămânii cu mirosul ei senzual şi se lăsă să guste pacea pentru doar un scurt moment. Nu va dura. Situaţia asta poate că era simplă ca şi cum şi-ar deschide ochii şi ar crede ce era în faţa lui. Totuşi, pentru ea nu era aşa de simplu.

Avea un lung drum în faţă. Mintea ei era ca o şosea aglomerată, sufletul un nesfârşit drum pustiu şi inima era o lucrare neterminată, chiar dacă trupul era un drum şerpuit pe care-l putea desena cu ochii închişi. Nimic valoros nu venea fără efort şi hotărâre. Tot ce trebuia să facă era să nu se grăbească, să insufle ritmul lejer care o înnebunea şi s-o facă înainte ca ea să-şi dea seama.

Trebuia să-i dovedească faptul că destinaţia merita, că era un loc sigur. Unul fericit.

– Te iubesc, Ames, şopti el pe pielea ei. Cel puţin era un început. Te iubesc.

Capitolul Nouăsprezece

Chiar înainte de venirea zorilor, Amy se strecură afară din patul lui Nakos şi îşi luă hainele de pe podea. Lipăi pe hol spre camera ei, se schimbă şi se duse jos să facă cafeaua. El urma să se trezească în curând pentru muncă, dar ea avea nevoie de câteva minute singură.

Weekendul care trecuse îi umbla prin minte de colo colo pe când măsură cafeaua şi umplu o carafă cu apă. Cum făcuseră dragoste. Poate că începuse ca sex, două trupuri ce se uneau într-o reciprocă nevoie, dar nu se terminase tot aşa. O posedase ca un bărbat răvăşit şi ea era singura ce îl ţinea să nu-şi piardă minţile. Apoi – ah, apoi – după ce mâncaseră de seară, el încetinise, divinizând trupul ca şi cum avea ceva de dovedit. Băgase fiara înapoi în dosul gratiilor. Nu numai că avusese orgasm de multe ori, el făcuse ca totul să fie despre ea. Ţinând-o în braţe după aceea. Murmurându-i cuvinte şi mângâindu-i părul cu o tandreţe înduioşătoare.

Şi spunându-i că o iubeşte.

Doamne, bomba cu i -. Gâtul i se încleştă amintindu-şi. Ea şi Olivia făcuseră des chestia asta cu *te iubesc*. Amy n-avea genul acela de relaţie cu Kyle, dar ştia că fratele ei ţinea la ea. Chris o spusese de câteva ori, prima dată fiind atunci când o ceruse de soţie. Nu că l-ar fi crezut. Cuvintele nu sunaseră ca fiind sincere. Adevărul era că fusese atât de disperată pentru

orice fel de atenţie încât se agăţase de singurul tip care îi arătase puţină. Era mai bine decât să sfârşească de una singură.

Nakos era foarte diferit. Felul în care se uita la ea, cum o atingea şi ce spunea era unic. Încetase de mult să-şi mai dorească basme cu final fericit. Visuri intense menite pentru altcineva. Şi apoi o sărutase. Cutia atent construită în care îşi depozitase sentimentele pentru a putea supravieţui se deschise când buzele lor se întâlniseră.

Cât de uşor ar fi să cedeze, să accepte drumul pe care el îl construia, să-şi permită să creadă că merită fericire. Nakos reprezenta fiecare lucru pe care în secret ea îl dorise şi nu-l putuse avea niciodată. Alte speranţe închise în cutia ei, acum erau libere. Când era cu el, aproape că putea accepta minciuna.

Până când îşi va lua inima în dinţi şi îi va spune prin ce trecuse, fiecare moment în care erau împreună era doar o altă umbră ce o împresura. Durerea permanentă din pântec, sentimentul de vinovăţie n-aveau nicio şansă să dispară decât doar dacă era sinceră. El merita să ştie cine era cu adevărat cea mai bună prietenă a lui, să ştie că femeia cu care se culcase era întinată.

Stătu trează aproape toată noaptea în braţele lui, gândindu-se cum să-i spună. Scenarii diverse îi cutreierau prin minte, concluziile erau doar o slabă teorie în momentul asta. Dacă ar avea măcar cea mai mică idee cum ar reacţiona el, poate că n-ar mai fi aşa de încordată, nu s-ar omorî cu firea, gândindu-se la şi dacă.

Turnându-şi o cană de cafea, bău jumătate stând lângă bufet. Privi pe fereastra de deasupra chiuvetei pe când raze rozalii de soare colorau cerul deasupra orizontului. Lumea începea să se trezească, alungând crepusculul şi uitându-se spre o nouă zi. Roua sclipea pe iarba preeriei şi dealurile erau

scăldate într-o lumină aurie. Ar fi o fotografie frumoasă, dar aparatul ei era sus. În plus, ea şi Nakos trebuiau să fie curând la casa principală pentru muncă.

Vorbind de... Se uită la ceas. Normal, el era treaz de-acuma. Ceasul lui interior îl trezea când se crăpa de ziuă, dacă nu mai devreme. Se uită la tavan, neauzind scârţâitul paşilor lui sau fâşâitul apei prin ţevile de la duş.

Dădu pe gât restul de cafea, puse cana în chiuvetă şi se duse sus. El încă dormea pe burtă, cu braţele şi picioarele întinse ca şi cum făcea paraşutism în vis. Zâmbind, merse lângă pat şi se aşeză lângă şoldul lui.

Amândoi adormiseră goi azi noapte. Ea nu ştia dacă era obişnuit pentru el, dar îi plăcea asta. Cearceaful i se lăsase în jos pe spate, era înfăşurat în jurul picioarelor şi îi lăsase partea de sus dezgolită. Piele măslinie şi muşchi viguroşi. Faţa îi era băgată în pernă, pletele negre împrăştiate în jurul capului ca o versiune amerindiană sexy a unui înger. Nu făcea mult zgomot când dormea, nici nu se mişca mult, dar trunchiul se mişca în vreme ce respira profund. Bărbatul era chiar graţios când dormea. Nu şi-ar fi închipuit.

Ieri se istoviseră reciproc. Nu-i plăcea să-l trezească, dar trebuiau să plece. Îşi puse mâna între lamele ascuţite ale omoplaţilor şi se încruntă. Pielea lui era fierbinte. Nakos avea o temperatură interioară ce părea a fi mai ridicată decât media, cel puţin aşa simţea când o lipea de el, când o ţinea în braţe. Ca un fel de pătură personală.

Totuşi asta era diferit. Era într-adevăr foarte, foarte fierbinte. Îi dădu părul de pe faţă şi îl studie. Pe falcă se vedea umbra întunecată a bărbii nerase şi părea puţin palid. Îi apăsă palma de frunte şi se încruntă. Avea ceva febră.

Preocupată, se aplecă şi îl sărută pe obraz.

– Nakos?

El mormăi, dar ăsta fu singurul semn de viaţă.

– Hei, cred că te îmbolnăveşti. Arzi şi soarele a răsărit înaintea ta.

– Eu nu mă îmbolnăvesc.

Ceea ce era adevărat. În afară de câteva răceli în copilărie, rar se îmbolnăvea.

– Păi trebuia s-o faci odată şi odată. Când el nu se clinti, ea îl sărută încă odată pe obraz. O s-o chem pe Olivia, să-i spun că nu mergi acolo.

La asta, el deschise un ochi.

– Nu-s bolnav. Mă scol. Cu ceea ce părea a fi un mare efort, se întoarse într-o parte, uitându-se la ea şi mormăi o înjurătură. Oasele mi s-au topit. Şi capul îmi crapă. Mi s-au vărsat creierii pe pernă?

Nu-i bolnav, zău? Pentru că închisese din nou ochii şi deja adormise, îl lăsă şi merse în camera ei să sune dincolo.

– Hei, Liv, Nakos e bolnav. N-o să vină. Dacă îmi dai o oră să-l aranj-

Olivia râse.

– Ăsta-i un cod pentru sex? Nu ţine. Nakos nu se îmbolnăveşte.

– Eşti la fel de rea ca şi el. Te asigur că nu-i un cod. Are febră şi abia a reuşit să se întoarcă într-o parte.

Pauză.

– Hm. Acum sunt îngrijorată. Are nevoie de doctor? S-o chem pe Hank? Pentru că serios, n-a cerut niciodată vreo zi liberă pe caz de boală. Nici măcar odată.

Teoretic, Amy îl făcea să ceară, dar totuşi.

– Cred că e bine. E doar un virus. O să vin eu într-o oră. Spune-i mătuşii Mae.

– Nu, nu. Olivia oftă. Stai acolo. Fă pe infirmiera. Bărbaţii sunt nişte bebeluşi când sunt bolnavi. Ne descurcăm aici.

– Eşti sigură?

– Da. Totuşi, cheamă dacă e mai rău. Cred că e un semn al Apocalipsei. Nakos nu munceşte.

Amy râse şi închise, apoi merse în baie să ia Tylenol. Cu pilulele în mână, se duse jos, turnă un pahar de suc de portocale şi se duse din nou în camera lui Nakos.

– Hei, am nişte doctorii. Poţi să te ridici pentru un minut?

Niciun muşchi nu se mişcă, doar gura.

– Nu-s bolnav. Nu-mi trebuie doctorii.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Am nişte bomboane fermecate ce-ţi opresc oasele din topit şi îţi lipesc capul la loc.

Genele lui fluturară şi îşi ridică pleoapele. Imediat şuieră şi anevoios îşi puse mâna peste ochi.

– Arde.

Ea puse sucul pe noptieră şi se ridică.

– Văd că vampirismul e un efect secundar al bolii pe care n-o s-o numim şi care nu există. Trase draperiile, văduvind camera de lumina zilei şi se aşeză pe marginea patului.

– Aş râde dacă efortul nu m-ar ucide. Cuvintele fură mormăite pentru că încă îşi ţinea braţul pe faţă. Poate că sunt puţin bolnav.

– Aha. Ridică-ţi capul. Înghite astea şi poţi să dormi.

Un oftat obosit şi se sili să se ridice pe coate. Cu viteza melcului, luă pastilele, le înghiţi cu o gură sănătoasă de suc şi apoi se prăbuşi pe spate.

– Ah. Se învârte camera cu mine. Când ea se ridică, el întinse mâna, prinzându-i uşor pantalonii ca şi cum ar fi vrut s-o apuce.

– Stai, *anim*. Te rog.

Ciudat de impresionată, îl sărută pe frunte. Chris n-o voise niciodată lângă el când era bolnav. Era un ticălos de prima mână dacă nu se simţea bine şi de obicei devenea mai rău. Ea sfârşise dormind pe canapea de multe ori.

– Mă întorc. Îl sărută uşor pe frunte, primind un zâmbet slab.

Lăsând sucul în caz că-l voia mai târziu, se schimbă în pijama în camera ei, ştiind că nu se va duce nicăieri şi îşi luă laptopul de pe masă, apoi se urcă în pat cu Nakos. El adormise din nou aşa că ea se aşeză rezemată de capul patului şi îşi puse laptopul pe coapse. Verifică conturile ei cu fotografii, observând că avea multe descărcări şi încasări. N-o să spargă banca, dar câştiga mai mult decât se aşteptase.

După ce se ocupă cu asta două ore, navigând pe internet, Nakos gemu şi se foi. Ea închise computerul şi îl puse pe jos. Culoarea feţei lui era ceva mai bună, dar era încă foarte cald.

Leneş, îşi plimbă degetele prin părul lui, îi masă scalpul, sperând să-i ofere o alinare. Sincer, văzându-l doborât era mai mult decât enervant. Era mereu aşa de puternic şi stabil. El oftă mulţumit făcând-o să acorde atenţie, ca o pisică.

–Ames. Numele i se auzi puţin mai mult decât o mormăială, dar încrederea din spatele tonului o făcu să zâmbească. Ca şi cum cântărea tone, întinse braţul pipăind cearceaful pe orbeşte ca şi cum ar fi căutat. Ames?

– Sunt chiar aici. Alunecând, se întinse cu faţa la el, continuând să-l maseze.

– Ce bine e. Pe jumătate adormit, o luă de mijloc. Vino încoace. Înainte să se poată mişca, el se cuibări mai aproape şi îşi îngropă capul sub falca ei. Trupul se relaxă total lângă ea, fierbinte ca un cuptor. E mai bine. Buzele lui îi atinseră gâtul

pe când vorbea. Ce bine miroase. Sper că nu sunt contagios.

– E în regulă dacă eşti. Pot să am grijă de mine. La urma urmei, făcuse asta timp de ani. Dar îl ţinu strâns aproape, oferindu-i confortul pe care nu-l primise niciodată, bucuroasă că era acolo să-l dea. Era nasol să fii bolnav şi ea ştia ce înseamnă să te doară sau să fii prea slăbit să te mişti, dorind ca cineva să facă ceva simplu cum ar fi s-o frece pe spate.

El scoase un sunet dezaprobator.

– Gata. Am eu grijă de tine. În răstimp de secunde, respiraţia lui redeveni egală.

Ea îi aranjă cearceaful să-l acopere şi îl mângâie pe spate. Bătaia inimii lui era ca un cântec de leagăn menit doar pentru ea. Nu se mişca, ci părea că se adânceşte în somn. În vreme ce-l îmbrăţişa, o copleşiră din nou emoţiile.

Părea o prostie să se ambaleze pentru ceva atât de banal cum ar fi purtarea lui când era bolnav. Cu toate astea, nu-şi putea controla reacţiile mai mult decât să-i refuze ce voia. Iată-l aici, febril şi în suferinţă, dar gândindu-se tot la ea. Spunând lucruri drăguţe, dorind-o aproape de el. Era pe jumătate îngropat într-o ceaţă a minţii şi primul lui instinct fusese să se cuibărească lângă ea, nu să arunce porunci sau s-o dea deoparte. Îi confirma ce trăise cu el ca fiind autentic, dovedind că nu numai că spunea sau făcea ce credea că ar trebui.

Rămaseră în pat toată ziua şi seara. După amiază, el reuşi să se ridice atât cât să mănânce o jumătate de cană de supă şi cândva cam pe la miezul nopţii, febra îi scăzu. Se trezi marţi dimineaţa odată cu soarele, doar puţin mai apatic şi Amy fu recunoscătoare că se simţea mai bine.

Miercuri după ce terminară munca, el voi să încerce noul cal pe care-l cumpăraseră el şi Olivia şi o rugă pe Amy să meargă cu el călare. Ea pe Pirate, un cal de doi ani şi el pe noul

armăsar, Brandy, plecară spre pasul Dead Man lângă păşunile din sud.

Drumul de douăzeci de minute făcu minuni limpezindu-i mintea şi se relaxă în legănatul domol al calului. Soarele coborâse pe cer, dar încă arunca raze fierbinţi peste câmpiile cu iarbă până la brâu. Mai aveau vreo două ore de lumină până când se va lăsa înserarea şi ea inhală mirosul de pământ şi blană caldă, iarbă cosită şi fân. Sunete de frunze foşnind şi susurul pârâului erau un fundal estompat pentru clămpănitul copitelor.

Trecură pe lângă o cireadă de vite şi Nakos îşi opri calul. Descălecă, murmurând cuvinte banale calului.

– De ce nu descaleci şi tu? Ne putem odihni aici puţin.

Ea se conformă şi el legă frâiele de un par de lemn apoi dădu ambilor cai câte un morcov din traistă. Luând o pătură se duse spre un plop singuratic şi o întinse la rădăcina lui. Dispăru din vedere în iarba înaltă şi aurie a preeriei unde se aşezase.

Curioasă, se duse şi ea într-acolo, găsindu-l întins pe pătură cu o mână îndoită după cap şi pălăria Stetson pusă pe ochi. Tricoul gri se întindea peste pectorali, abdomen şi picioarele erau încrucişate la glezne, îmbrăcate într-o pereche de jeanşi tociţi.

Un cowboy sexy şi leneş.

– Aş vrea tare mult să fi avut aparatul foto la mine.

El rânji şi îndoi un deget, chemând-o.

Aşteptând o clipă, ea îşi muşcă buza. Avea o nevoie de netăgăduit să-l încalece, să-l călărească într-o manieră mai satisfăcătoare decât calul. Să salveze calul, da?

Şi de ce nu? Până acum, lui îi plăcuse tot ce făcuseră împreună şi o încuraja constant să facă ce voia în clipele de intimitate. Erau departe de casă şi toţi muncitorii terminaseră

pentru azi. Zona era retrasă şi chiar dacă cineva ar fi dat peste ei, păşunea i-ar fi ascuns vederii.

Zâmbind, îşi aruncă şlapii şi cu genunchii de fiecare parte a şoldurilor lui, se lăsă pe coapse.

Iute ca fulgerul, el îşi aruncă pălăria, o luă de mijloc şi înălţă capul. Un geamăt gutural acoperi strigătul unui caprimulg când se uită la ea. Ochii lui negri o priviră. Cu cât se uita mai mult, cu atât respira mai greu. Părea că aşteaptă, răbdător totuşi ca ea să meargă până la capăt.

– La naiba, da, Amy. Haide.

Ea îşi strecură degetele sub tricoul lui, întinzându-şi degetele pe muşchii abdomenului şi stomacul lui se crispă. Îşi duse degetele în sus, luând şi tricoul după ele şi când se strânse în jurul pieptului, el întinse mâna şi îl trase peste cap. Ridică sprâncenele întrebând parcă *şi acum ce*, dar pupilele explodară contrazicând observaţia relaxată.

Doamne, cât îl mai dorea. Avea nevoie de el. Îi arătase ce înseamnă adevărata pasiune, îi dăruise o plăcere de netăgăduit la nivele ce nu ştiuse că există. Tot ce avea de făcut era să-l privească şi îl dorea. Gura, mâinile, tot al lui.

Gâfâind, îi desfăcu jeanşii şi dădu cu grijă fermoarul jos eliberându-i erecţia. El nu mai pierdu timpul dând jos pantalonii şi boxerii. Ea se ridică în genunchi să-i ofere spaţiu. Înainte să arunce jeanşii, el scoase un prezervativ din buzunar, îl puse pe piept, tachinând-o. Cu sânii grei, chiloţii uzi, se ridică şi se dezbrăcă, apoi îşi reluă poziţia deasupra lui. Vibra de nerăbdare, o simţea în pântece şi nu gândi. De data asta, se lăsă condusă de instinct. Luând prezervativul, rupse folia şi uitându-se la el, i-l puse pe membru. O adiere caldă o mângâie.

El pulsa în mâna ei şi se arcui în sus.

– *Hihcebe, anim*. Da. Vocea îi era aspră de la dorinţă. Ia ce vrei. Ia-mă.

Ridicându-se peste el, înghiţi cu greutate. Înainte, poziţia asta o enerva întotdeauna. Întrebându-se ce să facă, cum să se mişte, unde să-şi pună mâinile. Fiind privită se simţea ca şi cum era judecată. Neliniştitor.

Dar nu acum. Cu ochii lui Nakos măriţi mai să-i iasă din cap şi respirând de parcă era pe moarte, nu se opri deloc. Îl direcţionă în ea şi îl luă încet, savurând cum se simţea întinzându-se şi felul în care el o umplea complet. Dulcea durere dispăru doar ca să mute zvâcnirea către toate celelalte părţi ale trupului ei.

El scoase un sunet de uimită recunoştinţă şi îşi aruncă braţele peste cap cu pumnii strânşi. Ei nu-i scăpă mişcarea deliberată. El i se preda, spunându-i că era la voia ei în loc de a fi invers. Orice ar vrea să-i facă, era dispus. Era al ei.

Punându-şi mâinile pe pieptul lui, se legănă. Alunecarea îi trimise un tremur prin tot sistemul nervos. Repetă mişcarea si de data asta, el îşi roti şoldurile să-i vină în întâmpinare.

Îşi dădu capul pe spate, bicepşii se umflară. Tendoanele se întinseră pe gât. Ea era atât de captivată uitându-se la el, la superbul lui trup şi la felul în care reacţiona, încât nu-şi dădu seama să se oprise până când el săltă capul şi o privi drept în ochi cu o disperare senzuală.

Pe falcă îi zvâcni un muşchi.

– Uită-te la tine. Privirea lui îi mângâie pielea, chiar dacă mâinile nu se clintiră. Faţa, sânii, locul unde se uniseră... o dâră arzătoare ce avea ceva din ferocea animalitate ce izvora din ochii lui. Uimirea înlocui totul. Uită-te la tine, *bixooxu*. Soarele în păr, pe piele. Cum sunt de îmbujoraţi obrajii când mă iei adânc în tine. Abandonul nesăbuit din ochii tăi. Aşa de

al dracului de frumoasă. N-ai nicio idee ce-mi faci. Dar tu? Îţi place? Scutură capul. Curajoasa mea *anim*. Doamne, mi-a lipsit focul ăla din tine. Arată-mi. Fii neînfricată cu mine.

Când ea se uită la el, cu inima bătându-i în gât, ştiu, înţelese, ceva din ce simţea el. Iubirea ce afirma că o are, încrederea oarbă, era chiar acolo uitându-se la ea din ochii lui. Se ridică şi în ea. Se amplifică. O încălzi în locuri ce se răciseră de multă vreme. În toată viaţa ei, nu se simţise dorită, iubită. Frumoasă. El îi dăruise toate astea, i le dăduse ca şi cum erau un cadou pe care-l păstrase pentru ziua în care ar fi avut nevoie de el.

– Nakos. Doamne, cât durea. O durere captivantă, sfâşietoare ce în acelaşi timp repara şi distrugea ceea ce mai rămăsese din ea.

– Uită-te la tine. El se ridică, o luă de obraji. Acum înţelegi, acum mă auzi. Lasă-mă să intru până la capăt.

Când îi luă gura într-un sărut lent, îmbătător, ea se legănă pe el, îşi înfipse mâinile în părul lui, desfăcându-i coada de cal. El se ridică să o întâmpine, pelvisul mişcându-se într-un dans neliniştit, dar şi rafinat ce o dezintegra. Îşi frecă şoldurile. El împinse. Sânii i se zdrobiră de zidul tare al pieptului lui şi picioarele i se înfăşurară în jurul lui la fel de strâns precum o ţineau şi braţele lui.

Se agăţau, căutau.

Şi pentru prima oară, ea ştiu că în cele din urmă conta. Şi dacă doar pentru el, era de ajuns.

Capitolul Douăzeci

Rezemându-se de uşile deschise ale şopronului, Nate îşi încrucişă braţele.

– Lucrurile par să meargă bine cu Amy. De ce arăţi iritat?

Nakos îl mângâie pentru ultima dată pe Midnight, armăsarul lor de trei ani şi închise boxa. Nesigur cum să răspundă, se uită la spaţiul vast din spatele fostului soldat ca şi cum pământul i-ar putea da răspunsuri.

Se apropia un front atmosferic, cerul se întunecase spre vest cu nori ameninţători. Aerul era încărcat static şi mirosea a ploaie. Terminaseră munca exact la timp să evite mânia naturii. Nimic nu suna mai bine decât să se afunde în trupul cald al lui Amy în faţa focului în vreme ce afară se dezlănţuia furtuna.

Doar că...

– Se reţine. De mine, de... Ridică mâna lovindu-se de coapsă când o lăsă jos. Tâmplele pulsară de frustrare. Nu ştiu. A încetat să se mai împotrivească, aşa că asta-i. Dar are ceva în capul ăla al ei ce o ţine din implicarea totală. Aş vrea al naibii de mult să ştiu ce. Se uită la mine ca şi cum îşi adună curajul să-mi spună, apoi se închide. Ceea ce îl scotea din sărite. Când îi dăduse impresia că nu putea vorbi cu el? Despre orice?

Nate dădu încet din cap.

– Ai întrebat-o?

– Nu. Situaţia fusese evidentă între ei, chiar dacă toate celelalte mergeau ca unse. Încerc să-i dau un răgaz pentru că orice e, e... întunecat. Nakos putea spune asta după umbrele din ochii ei, expresia hăituită. Şi îl ucidea.

– O iubeşti, da?

El închise ochii.

– Da, ăsta-i celălalt lucru. I-am spus de repetate ori şi ea încă nu mi-a răspuns la fel. Când Nate îl pironi cum privirea, Nakos oftă. Ce?

– Nu vine uşor pentru oameni ca mine şi ca ea. Amy si cu mine? Situaţiile noastre nu sunt aşa de diferite. Îţi aminteşti, era doar cu câteva luni în urmă când rolurile erau inversate. Tu ai venit la mine, mi-ai spus totul despre Olivia. Încerc doar să mă revanşez.

Nate nu avusese parte de dragoste în întreaga lui viaţă. Până când nu aterizase în Meadowlark în mâinile pricepute ale Oliviei, el rătăcise dintr-o situaţie în alta ca o fantomă, repetând greşeli după greşeli. Nakos nu înţelegea cum de existau asemănări între tipul ăsta şi Amy.

– Gândeşte-te. Nate se îndreptă de spate şi statură lui se înălţă. Da, viaţa mea a fost de rahat înainte să vin aici, dar într-un fel cu Amy a fost mai rău. Îşi scoase şapca neagră de baseball, îşi frecă scalpul chel şi puse la loc şapca. Nu-mi găseam nicăieri locul, n-aveam familie. La părinţii adoptivi nu m-a cocoloşit nimeni, dar îmi ştiam locul. Amy a crescut într-o casă cu doi părinţi, chiar oamenii care au adus-o pe lume şi nu dădeau doi bani pe ea. Vrei să vorbeşti de o minte tulburată? Pune-te în locul ei. Ridică mâna cu palma în afară. Şi înainte de a spune că te-a avut pe tine şi pe Olivia, trebuie să te gândeşti la punctul ei de vedere. Dacă proprii ei părinţi n-o

iubeau, cum să poată avea încredere în cineva ce pretinde că o iubeşte? Fostul ei şi ce i-a făcut doar a cimentat şi mai tare mentalitatea asta.

Hihcebe, omul avea dreptate. Scenariile se derulaseră şi în mintea lui Nakos. Dar el nu ştia cum să-i mai dovedească faptul că o iubea. Preţuia fiecare clipă cu ea şi când nu erau împreună, simţea ceva asemănător cu anxietatea de separare. Orice fel de demoni ce pândeau pe lângă ea îşi înfigeau ghearele şi în el. Ar fi cu mult mai calm dacă ar şti care sunt demonii ăştia pentru a se lupta cu ei.

Merse spre ieşire şi se uită peste umărul lui Nate. Pe potecă lângă antreul casei, părinţii lui Amy stăteau cu un bărbat pe care Nakos nu-l recunoştea, împreună cu fratele lui Amy şi Olivia.

– Ce caută aici?

Nate întoarse capul, se încruntă şi se uită la Nakos.

– Unchiul a sosit în oraş în dimineaţa asta. Au venit să-l viziteze pe Kyle. Olivia îi plimbă pe aici de o oră. Se opri. Ceva nu-i în regulă cu tipul ăla. I-am spus lui Kyle să stea lângă Olivia ca să pot pleca eu.

– Unde-i Amy? Au văzut-o? Dacă au putut veni până la ranch să-şi vadă băiatul, cu siguranţă că ar putea întreba de fiica lor.

– Nu, au stat numai pe afară. Ultima dată când am văzut-o era în bucătărie cu Mae.

Ceea ce era probabil cel mai bine. Nakos scrâşni din dinţi.

– Lasă-mă să închid aici şi...

Se întoarse şi o văzu pe Amy la uşile din spate. Era îmbrăcată cu hainele ei obişnuite, jeanşi şi o bluză de culoarea piersicii, dar erau şifonate. Părul ciocolatiu era strâns în coadă de cal şi şuviţe rebele îi încadrau faţa. Mâinile îi erau încleştate

în faţă cu încheieturile albite şi avea doar un şlap în picioare. Celălalt picior era desculţ ca şi cum ar fi alergat afară şi l-ar fi pierdut pe celălalt. Gura aceea frumoasă era strânsă într-o linie subţire, tulburată şi ochii de sirenă erau plini de lacrimi.

Sunară clopote de alarmă.

– Ce s-a întâmplat?

– Putem merge acasă acum? Vocea îi era fragilă şi când se apropie, îşi dădu seama că tremura. Tare.

El se uită la Nate pentru un sfat, îngrijorarea crescându-i. Dar şi el era concentrat asupra ei foarte încruntat şi nici el nu părea că ştie motivul stării ei, dacă era să te iei după expresia feţei.

– Poţi să ne dai o secundă?

Nate se uită la el, apoi la ea.

– Sunt în casă dacă ai nevoie de mine.

Ea dădu repetat din cap, cu o mişcare disperată. După ce Nate ieşi, ea se uită la Nakos.

– Te rog, putem pleca? Cu respiraţia întretăiată... şi asta e. Era oficial speriat de moarte.

O luă de umeri şi o strânse lângă el, mângâindu-i spatele. Ea tremură în braţele lui mai tare decât o frunză atârnând de o ramură în vântul puternic de octombrie. Alarma îl sufoca şi un pumn rece îi strânse plămânii. Asta nu era ea, nu era deloc Amy a lui. Fiinţa neînfricată dispăruse şi în locul ei era o femeie pe care n-o recunoştea. O strânse mai tare atât pentru el cât şi pentru ea.

Sărutând-o pe creştetul capului, rămase acolo cu obrazul.

– Vorbeşte cu mine, *bixooxu*. Ce te-a agitat aşa? Că sunt aici părinţii tăi? Inima îi bătea aproape la fel de repede ca şi a ei, bubuindu-i în piept.

Depărtându-se, se uită în toate părţile în afară de el.

– Vreau să plec. Nu vreau să-l văd. Nu sunt în stare să stau faţă în faţă cu el. Pur şi simplu, nu pot.

El îngheţă, nu numai din cauza purtării ei ciudate, ci şi a exprimării. Spusese el, nu ei, Voia să zică unchiul ei? De ce un bărbat pe care nu-l văzuse de ani o înspăimântase de moarte, făcând-o să tremure peste măsură şi s-o ia la goană? Aproape nimic n-o speria.

Prin cap îi apărură imagini din trecut, mai iuţi ca fulgerul şi de două ori mai încărcate electric. Cum se făcuse albă ca varul în tavernă când aflase că tipul venea în oraş. Lucrurile pe care Olivia le spusese despre el, felul în care o făcuse să se simtă stânjenită în copilărie. Spuneau că era ciudat şi că se holba la ele ca...

Ah, la dracu'. Şi pentru că plămânii refuzau să-l ajute, Nakos se uită la Amy, la spaima turbată ce-i scutura membrele, neputinţa fragilă din ochii ei. Un ghem de spaimă rece i se răspândi în piept.

Nu. Doamne, nu.

– Ce a făcut, Amy?

Ea scoase un sunet scâncit şi se mişcă de colo colo cu mâinile pe cap.

De pe buze se auziră nişte mormăieli abia inteligibile.

– Nu mă face să retrăiesc asta... Am depăşit momentul... nu-mi mai poate face rău... vreau doar să plec acasă.

Bănuiala crescu, îi smulse inima din piept. Era aproape să-şi piardă cumpătul.

– Ames, se înecă el. Mergând spre ea, o apucă de şolduri, se uită intens în ochii ei. Cum ţi-a făcut rău? Spune-mi, îi ceru el când ea nu spuse nimic.

Ca fiind traumatizată, ea doar se uita la el cu ochii sticloşi şi buza inferioară tremurând. Obsedant de înspăimântător.

El încercă să gândească. Îi apărură în minte şi alte amintiri. Cum înlemnise când el o posedase pe la spate. Recunoaşterea faptului că-şi pierduse virginitatea mai devreme decât majoritatea fetelor.

Simţi gustul amar al fierii în gât. Sfinte Doamne, dă să nu fie adevărat.

– Te-a...? Nici măcar nu putea rosti cuvintele. A... pus mâinile pe tine?

Spune nu. Te rog spune nu.

Ea gemu, cu ochi rugători. Trecură clipele. În cele din urmă, ea dădu din cap.

Nu, nu, nu.

– Ţi-a dat un pumn? Ţi-a dat un picior? Te-a plesnit?

Ea scutură capul, alungând cu totul speranţa deşartă că ar fi putut fi o situaţie de abuz fizic.

Alternativa era prea greu de suportat. O scosese afară din şopronul ăsta purtând-o în braţe acum câteva luni, plină de vânătăi, zdrobită şi plină de sânge şi încă trebuia să-şi revină după asta. Dar... aşa ceva? Posibilitatea ca ea să fi fost violată? Sfârşitul. N-ar putea supravieţui. Nu ea. Dulce *Hihcebe*, nu Ames a lui.

Îi venea să verse.

– Mai rău? Ca şi cum ideea ca bărbatul ăla s-o lovească nu era destul de malefică. Voia să moară. La naiba, chiar acum, pe loc.

– Ţi-a făcut ceva mai rău?

Un suspin şi ea dădu din nou din cap.

– Cât de mai rău, *anim*? Trebuie să-mi spui, rosti el dărâmat cu ochii arzând.

– A făcut totul, şopti ea. Lacrimi îi luceau pe genele negre, alunecau pe obrajii palizi.

Şi el ştiu. Înainte să-şi deschidă gura să spună unicul cuvânt ce l-ar pune la pământ, ştiu că îl va auzi. Încercă să se întărească, să reziste şi eşuă dramatic.

– M-a violat.

Urlând, el îi luă capul în mâinile ce tremurau şi închise ochii. Nişte imagini îngrozitoare, chinuitoare îi defilau prin minte, tăiau ca un cuţit. Sfâşiau. Dându-i drumul, el se dădu în spate, se apucă de stomac.

Furie - o furie turbată, sadică – îl cotropi. Îl izbi. Violentă, apăru ca şi cum ar fi fost invocată chiar de măruntaiele iadului. Sângele îi fierbea şi tensiunea i se acumula în cap, îi zvâcnea în tâmple. Cineva, *chestia* aia de acolo, îndrăznise să-i facă rău lui Amy a lui. Îngerul lui curajos.

Din gât îi ieşi un mârâit şi se întoarse în loc. Năvăli afară din şopron. Uitându-se rapid în jur, îi văzu pe părinţii ei, Kyle, Nate, Olivia şi pe bărbatul pe a cărui frunte scria în-curând mort. Avea să-l omoare. De câteva ori. Îi va smulge membru după membru, îl va face fărâme.

Mergând spre grup, Nakos se apropie de ticălos. Prin ceaţa roşie a urii, avu o secundă să vadă un păr pieptănat peste cap şi o burtă grasă înainte să-l împingă şi să-l izbească de perete.

Nakos duse mâna la spate apoi se aruncă înainte cu toate puterile. Pumnul lui îl izbi peste faţă.

– Tu. *Pumn*. Pervers. *Pumn*. Rahatule. *Pumn, pumn*. Osul crăpă. Sângele ţâşni. Individul căzu la pământ şi Nakos se aplecă să-l ridice din nou.

Braţe îl cuprinseră, se interpuseră între el şi aplicarea dreptăţii şi îl traseră înapoi cu câţiva paşi. Nate. El trebuia să fie, cu tatuajele şi muşchii lui pentru că în niciun caz altcineva decât fostul soldat nu era destul de puternic să-i oprească furia

lui Nakos. Se zbătu, încercă să se elibereze, dar Nate îl ţinea ferm.

– Fă o pauză, prietene.

– Dă-mi drumul. Nakos se luptă şi nu reuşi nimic.

– Ce dracu', omule? Kyle îngenunchind lângă unchiul lui, se uită la Nakos.

Mae ieşi din antreu, uşa cu plasă trântindu-se în spatele ei.

– Ce-i cu toată agitaţia asta? Îşi aruncă un prosop pe umăr, mutându-şi privirea de la unul la altul ca şi cum evalua scena. Ei bine?

– A ieşit ca din pământ şi m-a lovit. Ştergându-şi sângele de pe buză, unchiul se uită de la părinţii lui Amy la Kyle. Cine e tipul ăsta?

– E supraveghetorul nostru, unchiule Clint.

Tatăl lui Amy întinse o mână, ajutându-l pe Clint să se ridice de jos.

– La fel de sălbatic ca şi cei din neamul lui.

– Cum îndrăzneşti? Mama lui Amy îl privi pe Nakos cu scârbă. Vreau să fie arestat.

Nakos scrâşni din dinţi, muşchii încordaţi ca betonul.

– Ştiai? Se smuci din strânsoarea lui Nate, se uită la părinţii ei. Ştiai ce i-a făcut el ei? Răspunde-mi!

– În regulă, pauză. Nate îşi băgă faţa într-a lui Nakos. Explică. Presupun că „el" e Clint şi „ea" e Amy. Acum, explică.

Nakos se uită la Nate, cu pieptul umflat.

– A atins-o.

– Hei, Olivia stând lângă el, atinse uşor braţul lui Nakos. Abia au ajuns aici. N-am văzut-o pe Amy.

– Nu e vorba de azi. Nate cu o voce lipsită de inflexiuni, se uită la el, încordarea tensionându-i trăsăturile. Nakos nu putea decât să urmărească tiparul gândurilor lui Nate.

– Dar ultima dată când a fost aici era... Ea se frecă pe frunte.

– Când aveaţi doisprezece ani. Atunci a fost ultima dată când s-a aflat în oraş. Lacrimi îl înţepau pe Nakos, se adunau fierbinţi în gât. Trebuia să-şi blocheze picioarele ca să nu se prăbuşească sub greutatea situaţiei. Era doar o fetiţă, roşcăţel. Doar un copil. Rahat. Nu putea suporta.

– Nu înţeleg.

El se rugă ca ea să nu înţeleagă niciodată. Se uită la Nate şi furia ameninţă din nou, mocnind.

– El. A atins-o. Pe ea. Gemu, gâtul îl zgâria. *El... a atins-o... pe ea.*

Expresia lui Nate deveni ca de piatră. Falca i se încleştă, ochii se îngustară şi îi dădu drumul încet lui Nakos. Întrebarea tăcută îi era adresată doar lui Nakos, şi aluzia feroce din profunzimea întunecată însemna că el deja înţelesese.

Cu toate astea, Nakos lăsă bărbia în jos drept răspuns, nefiind sigur că poate vorbi. Furia lui începuse să dispară în întregime, ca şi cum pusese totul în mâinile capabile ale prietenului său şi ce o înlocuia era cu mult mai rău. Înţelegere. Durere. Nefericire. Remuşcare.

Distrugere totală la un nivel visceral pe care n-o va putea depăşi niciodată.

Kyle se întoarse, se dădu înapoi de lângă grup.

– Vrei să zici...? Se făcu alb ca varul la faţă când nimeni nu scoase o vorbă. Nu. Ochii goi mai timizi ca ai lui Amy, se plimbară de la unchi la părinţii lui. Mamă? Tată?

Nici domnul, nici doamna Woods nu negară acuzaţiile. Şi mai sfâşietor, niciunul nu arăta surprins sau vinovat.

Ştiuseră. Ştiuseră şi nu făcuseră nimic?

Clint se poticni.

– Ce tot bălmăjiţi voi acolo?

Nate vibra de încordare lângă Nakos, inspira pe nările umflate.

– Ticălosule. O imagine rapidă a unui tatuaj zbură prin aer când pumnul lui îşi atinse ţinta. Ca într-o tumbă, Clint căzu. De data asta, nu se mai ridică. Că veni vorba, Wyoming nu are o limită în timp pentru viol, ticălos ce eşti. Arătă spre părinţii lui Amy. Nu vă mişcaţi. Sunteţi arestaţi cu toţii. Aruncă o privire dispreţuitoare spre Clint ce era leşinat. Şi agresiune. Parcă îmi amintesc că el l-a atacat mai întâi pe Nakos. Asta ai văzut şi tu, scumpo?

Olivia cu lacrimile şiroaie pe obraz, dădu din cap.

– E ridicol. Doamna Woods îşi încrucişă braţele. N-a făcut nimic fetei mele şi e clar că sălbaticul ăla l-a lovit mai întâi pe Clint.

– Îţi sugerez să te foloseşti de dreptul tău de a nu spune nimic. Nat se uită spre Mae. Cheamă la telefon biroul şerifului, vrei? Spune-i lui Rip că am nevoie de ajutor.

– Desigur. Mae cu ochii plini de nedumerire, îşi netezi părul alb şi intră în casă.

Nakos ajunsese la capătul puterilor. O trase pe Olivia lângă el, având nevoie de calmul pe care i-l aducea în mod obişnuit. Dar nu era de ajuns. Nu-i ajută golului ucigător din piept sau vârtejului de greaţă din pântec sau pulsului ce se zbătea neregulat. Nimic nu va ajuta. Zgomote, zgomote oribile ca de un animal rănit îi ieşeau din gâtlej. Îi zgâriau ţesutul devenind tot mai intense.

El îi dădu drumul, îngrijorat că o strânge prea tare şi se apucă de ceafă cu amândouă mâinile. Picioarele i se muiară şi căzu în genunchi.

– *Hihcebe*, roşcăţel. Nu pot... nu pot... Să respire. Nu putea să respire, la naiba.

– Kyle, du-te şi caut-o pe Amy. Olivia îngenunche în faţa lui Nakos, îi cuprinse obrajii în mâini.

Nate mormăi ceva că Amy era în şopron, dar în mintea lui Nakos, totul era în ceaţă. Vâjâieli în urechi. Se clătină de ameţeală, în vederea periferică apărându-i puncte.

– Şşş. Olivia îl mângâie pe obraz, dar parfumul ei nu era cel care trebuia. Nici mângâierea nu era. Nu era a lui Amy. O să fie în regulă. Totuşi mi-ai tras o sperietură. Nu te-am văzut niciodată aşa de supărat. Trebuie să ne concentrăm asupra lui Amy, aşa că –

– Ames. Da, asta avea el nevoie. Avea nevoie de Amy a lui. S-o ţină în braţe, să se asigure că era bine, s-o asigure că nimeni nu-i va mai atinge nici măcar un fir de păr de pe capul ei nemaipomenit. Se ridică în picioare, se întoarse când Kyle ieşi în fugă din şopron.

– Nu-i acolo.

– Ce? Nakos fugi ocolindu-l şi se îndreptă spre uşi. Era gol. Singurul şlap pe care-l purtase zăcea în praf. Repede alergă în cealaltă parte, se uită peste ţarcuri spre poteca pe care poate că plecase dacă ar fi mers înapoi spre casă. Nimic. Panicat, se întâlni din nou cu ceilalţi. Olivia, caută în casă. Kyle, verifică celelalte şoproane. Se uită la Nate ce evident că trebuia să rămână cu părinţii lui Amy şi unchi până când apărea Rip. Eşti în regulă aici?

– Da. Pleacă.

Nakos dădu ocol casei şi se opri în faţă. Se auzi un tunet urmat de un fulger. Se uită în sus la cerul cenuşiu şi se încruntă. Ea nu era în maşina lui şi nici pe veranda din faţă. Pentru orice eventualitate, alergă pe alee dar nici acolo nu era. Când se

întoarse înspre casă, lângă antreu, Olivia ieşi pe uşa cu plasă.

– Nu. Am căutat peste tot. Nu e înăuntru. Mătuşa Mae spune că n-a văzut-o.

– Rahat. Îşi scoase Stetsonul şi îşi trecu degetele prin coada de cal, apoi îşi puse pălăria la loc. Tot ce putea vedea erau ochii mari albaştri-verzui ai lui Amy plini de lacrimi când îi confirmă bănuiala. Felul în care tremura lângă el. Rahat. Unde s-o fi dus?

Nate arătă cu bărbia spre dreapta.

– Rip e aici. Dă-mi cinci minute să-i scot pe ticăloşii ăştia de pe proprietate şi apoi o să ajut. Luând comanda, se întoarse spre Olivia. Cheamă muncitorii. Spune-le să se adune în şopron. O să ne împărţim în echipe. Îl studie pe Nakos. Du-te cu maşina spre casa ta. Poate că s-a decis să meargă pe jos.

Lăsându-i pe ceilalţi, Nakos sări în maşină, porni motorul şi plecă grăbit. Încetini odată ce trecu de poartă în ciuda ritmului accelerat al inimii.

Căutând-o. Îşi recapitulă discuţia din şopron şi înjură. Ar fi trebuit să rămână cu ea, ar fi trebuit s-o ţină în braţe şi să aibă grijă de ea. În schimb, într-un mod ce nu-i stătea în fire, îi sărise muştarul şi acum ea nu era de găsit. Grija îi rodea stomacul.

Ajunse acasă la el fără a o vedea şi pentru orice eventualitate intră să verifice. Nu era acolo. Cerul se dezlănţui în vreme ce el se grăbi spre casa principală, turna cu găleata. Ştergătoarele abia făceau faţă şi el şi-o închipui în ploaie. Singură.

Toţi oamenii erau în şopron când Nakos se întorsese, ascultându-l atent pe Nate. El se opri.

– Ceva?

Nakos scutură din cap. Stomacul i se făcu ghem. Un sentiment de anxietate îl furnica pe sub piele. Jură pe toţi sfinţii

că dacă nu era în regulă şi întreagă, avea s-o ia razna de tot.

– În regulă, ieşiţi. Transmiteţi dacă găsiţi ceva. Băieţii se răspândiră şi Nate arătă spre o hartă aeriană a ranch-ului prinsă de perete, apoi arătă cu bărbia spre Nakos să se apropie. Echipe de câte doi pleacă cu ATV-uri aici, aici şi aici. Arătă cele trei zone de teren, a patra fiind casa principală şi şoproanele. Olivia e cu Kyle. O să meargă pe poteca asta de sud spre casa ta. Olivia crede că s-ar putea s-o fi luat pe acolo. Mae stă acasă şi va transmite prin staţie dacă apare Amy.

Nakos se frecă nesigur pe faţă.

– Mulţumesc pentru ajutor. Eu nu pot să-mi adun minţile.

– O s-o găsim. Nate oftă. Nu-i pot reţine pe părinţii sau pe unchiul ei fără o declaraţie a lui Amy despre... Închise ochii şi falca zvâcni. Mă face să-i bumbăcesc din nou faţa nemernicului ăluia. Deschizând ochii, îşi roti umerii. Rip îi ţine peste noapte pe baza unor acuzaţii fictive de încălcare a proprietăţii până când o să pot vorbi cu ea.

- Bine. La naiba cu tot. Unde era? Nu pot aştepta aici. Trebuie să mă duc să caut.

Capitolul Douăzeci și Unu

Udă leoarcă, tremurând, Amy se ghemui într-un colţ al casei din copac a Oliviei şi încercă să respire. Nu fusese în stare să preia atacul emoţional şi doar trebuia să plece de acolo. Repede. Panica frenetică fusese aproape mai rea decât teama.

După ce Nakos ieşise din şopron, plecase pe drumul lung ocolitor aşa că nimeni n-o putuse zări şi dăduse din întâmplare peste vechiul lor loc de joacă. O scurtă furtună trecuse peste ea, dar căsuța din copac nu avea acoperiş aşa că fusese prinsă de ploaia torenţială.

Din locul unde era la nord de casa principală, abia putea vedea lucirea slabă a luminilor pentru că era destulă distanţă pentru a da iluzia de intimitate. Mica construcţie era ridicată sus într-un stejar şi avea cel mult vreo doi metri lungime. Scândurile vechi de pin erau zgâriate, puţin cam mucegăite, dar solide. Deasupra capului ramurile formau un umbrar, stele şi o rază de lună pătrunzând printre frunze. Nu mai fusese aici de când era copil, uitase cu totul de acest loc.

Păruse un loc bun ca oricare altul să-şi adune minţile, dar asta fusese cu ore în urmă. Încă nu se putea convinge să se mişte. Se lăsase noaptea în vreme ce ea stătuse ascunsă şi greierii ţârâiau în întuneric. Se auzi un uşor fâşâit al ierbii şi o

bufniță huhui. Sunetele tăcute ale naturii nu făceau nimic să-i calmeze nervii făcuți praf.

Doamne, ce mai lovitură. Stătea în bucătărie lângă Mae spălând legume la chiuvetă, întrebându-se dacă Nakos ar fi interesat de o baie împreună mai târziu și uitându-se pe fereastră, îl văzu... *pe el*.

Totul se blocase. Se distrusese. Nu mai putuse gândi sau respira și nici măcar să articuleze o frază. N-avea cum să știe ce reacție îi va produce vederea unchiului ei. După... incident, el plecase a doua zi înapoi în Texas și ea nu-l mai văzuse de atunci.

Greu, al naibii de greu reușise să-și revină, să se maturizeze și să-și făurească sistemul de apărare. Depășise momentul, devenise mai puternică, trăia o viață aproape normală. Și o singură imagine a acelui bărbat o aruncase înapoi în starea de a fi acea fetiță neajutorată ce fusese odinioară – o izbise de un zid de cărămidă și o făcuse să plângă de durere.

Singură. Total, complet singură,.

Un suspin îi ieși din piept pentru a milioana oară. Toți știau. Judecând după strigătele auzite după ce Nakos o lăsase stând în șopron, toți știau acum secretul ei murdar, rușinos. Își trase genunchii la piept și își lăsă fruntea pe ei. Umilința îi înțepa obrajii chiar când în ea se răspândi răceala. O devora.

Va mai fi vreodată caldă? Mai avea prieteni?

De jos se auziră pași și ea se încordă.

– Amy? Sunt Nate. Tăcu. Dacă ești acolo, o să urc. Doar ți-am spus. Nu vreau să te sperii. Uite că vin.

Podeaua vibră când picioarele lui loviră scândurile scării. Capul chel apăru la deschidere urmat de mâinile uriașe tatuate, apoi un trunchi într-un tricou negru mulat.

Privirea lui cercetă locul, ajunseră la ea şi lăsă să-i scape un lung şuierat.

– Mulţumesc Domnului. Intru. Urcă în continuare şi se lăsă pe vine, lăsându-i spaţiu suficient. Te doare? Eşti rănită?

Ea scutură capul.

– Bine. Scoase un walkie-talkie. O să le spun asta şi celorlalţi. Da? Duse radioul la gură cu ochii pe ea. Opriţi-vă cu toţii. Am găsit-o. E bine. Duceţi-vă înapoi şi gata pentru azi.

Nakos, Kyle şi Olivia vorbiră cu toţii unul peste altul cu întrebări rapide.

Nate îşi ciupi şeaua nasului.

– Olivia, scumpo. E în siguranţă. Kyle, du-te la casa principală cu Olivia. Nakos, dă-mi cinci minute şi o să te chem la telefonul prin satelit. Stătu rezemat de peretele opus lui Amy şi îşi întinse picioarele. Asta ar trebui să-i facă să tacă pentru câteva minute. Am scotocit întregul ranch de două ori. Eram îngrijoraţi.

– N-am vrut să sperii pe toată lumea. Doar că... eu a trebuit să...

– Fugi? El dădu din cap. Înţeleg.

Mai mult să se ascundă, dar aproape.

– Cum m-ai găsit?

– Căutam din nou pe lângă casă şi mi-am amintit că asta era aici. Ca şi cum voia să-i acorde un respiro, el se uită spre spaţiul strâmt cu un surâs pe buze. Locul secret. Olivia m-a adus aici odată, cu câteva luni în urmă. N-a fost chiar o experienţă rea.

Un râs surprinzător îi ieşi de pe buze.

– Obişnuiam să hălăduim pe aici, spunându-ne secretele. De aia ea îi spune locul secret. Presupun că nu asta făceaţi voi doi aici.

– Ah, s-au spus secrete. Are ea un fel de a le scoate la iveală. Rânji. Cum anume, asta a fost interesant.

Încă un râs şi ceva din încordarea ei se risipi.

– Te cred. Se înfioră. Deveni serioasă. Îmi pare chiar rău.

– O să spun asta doar odată, aşa că ascultă-mă cu atenţie. Tu nu ai de ce să-ţi ceri scuze. Deloc. Nici măcar pentru un singur lucru. Mă auzi? Când ea dădu din cap, încruntarea lui dispăru. Bine.

Telefonul clipi la brâu şi el se uită spre cer ca şi cum căuta o îndrumare.

– Probabil că e Nakos. Vrei să ştie unde eşti?

Nu voia să vadă pe nimeni. Nu putea.

– Nu încă.

El duse telefonul la ureche, ascultă un moment.

– Da. Nu. O studie, o măsură cu privirea de sus până jos şi înapoi. N-o să te mint. Ai încredere în mine cu asta. E bine. Nu e rănită. Nu plec de lângă ea până când ea va voi să se mişte. Du-te acasă. O s-o aduc acolo când e pregătită. Închise ochii ca şi cum avea dureri. Ştiu, omule. Pa.

Cu grijă, puse telefonul deoparte, se uită la ea.

– E scos din minţi de grijă. Şi nu vreau să zic doar pentru că nu ştie unde eşti. Se uită la ea, îi susţinu privirea hotărât. Nu l-ai văzut în seara asta, Amy şi să fii bucuroasă că nu l-ai văzut. Dar înţelege-mă. E o epavă.

Lacrimi, fierbinţi şi grele îi pârjoliră pieptul, îi alunecară pe obraji. Îşi acoperi ochii cu mâna pe când în piept încordarea crescu.

– N-am putut să-i spun ce s-a întâmplat. Aşa de des am încercat, dar... sunt bicisnică. Cum să pot sta în faţa lui acum că ştie? Îşi şterse ochii. Pufni pe nas.

– Bicisnic e cel ce a violat o fetiţă de doisprezece ani doar

pentru că poate. Nemernicie este în primul rând să vrei asta. Se aplecă în faţă. Puterea este să-ţi revii după ce un ticălos ţi-a luat ceva preţios. Putere e să te aduni când simţul tău de securitate, însăşi încrederea ta ţi-a fost furată. Totul i se îmblânzi şi în ochii căprui aurii era o înţelegere pe care nu credea că o va găsi la altcineva. Nu eşti bicisnică, Amy. Eşti însăşi definiţia curajului. Plângi? Eşti speriată? Simţi nevoia să fugi din când în când? Asta nu înseamnă că eşti bicisnică. Asta înseamnă să fii o fiinţă umană.

– Toţi anii ăştia, am fost bine. Serios, am fost. Până când...

– Până când coşmarul ţi s-a arătat din nou în faţa ochilor.

Ea lăsă să-i scape un oftat lăcrămos.

– Da. Se uită în ochii lui, sperând ca îndoiala să i se risipească, odată pentru totdeauna. Trebuia să audă asta de la un bărbat. Dacă... Înghiţi greu, apăsându-şi mâna de pântec să oprească zbuciumul. Dacă ar fi fost Olivia, te-ai mai fi uitat la ea în acelaşi fel? Încă ai... dori-o?

– Da. Fără nicio îndoială că da, fără să mă gândesc, *da*. Se ridică, se duse spre locul unde era ea şi se sprijini de perete aşa că erau umăr lângă umăr. Ea tot ar fi inima dulce, încăpăţânată şi miloasă cu care m-am însurat şi fără de care nu pot trăi. Aşa cum şi tu eşti tot femeia obraznică, puternică, talentată şi independentă de care Nakos s-a îndrăgostit. Cicatricile şi trecutul nu schimbă asta.

– Serios?

– Mă jur. Înclină capul. Acuma, dacă ar fi fost Olivia, l-aş fi urmărit pe nemernicul ăla şi l-aş fi bătut până l-aş fi lăsat lat. Ceea ce, că tot veni vorba, a încercat Nakos să facă până când l-am oprit eu. Se scărpină pe falcă. Îmi cam pare rău că l-am oprit.

– Nu se poate. Nakos? Dar pe de altă parte, acum că gândea ceva mai limpede, păruse că... mă rog, îşi ieşise din minţi când o lăsase în şopron.

– Şi-a pierdut total controlul. L-a pocnit de trei ori pe unchiul tău înainte să ajung eu acolo.

– Ha. Uau. Întotdeauna el a fost echilibrat. Meticulos, pe bune. Câteodată mă scoate din răbdări.

– Asta ţi-o spune un tip. Bărbaţii îndrăgostiţi? Suntem proşti de bubuie. Dacă cineva ne ameninţă femeile, ne ieşim din minţi. Întoarse capul şi se uită la ea cu feţele destul de apropiate încât ea putu vedea nişte umbre care încă pândeau din adâncul fiinţei lui. Lasă-mă să te întreb ceva. Dacă ar fi fost Olivia, aşa cum ai spus, ai considera asta ca fiind greşeala ei? Ai fi de acord cu ea dacă ea s-ar fi învinovăţit?

Bine, în regulă. Înţelesese ideea. Era greu să ştergi ani de mentalitate înrădăcinată.

– Ştii că nu aş face asta.

În ochii lui apăru empatia şi schimbă întregul său rol de Lup cel Rău pe care-l jucase, arătă inima de sub toţi muşchii ăia.

– O să fiu direct. Ai fost necinstită. Ai fost violată. Nu te-a întrebat nimeni şi nici nu ai putut controla ce s-a întâmplat. Cred că poate e timpul să îţi dai seama că ai fost o victimă. Şi poate că ar fi o idee bună pentru tine să-ţi iei înapoi ceva din puterea aia.

O podidiră din nou lacrimile, auzindu-i blândeţea.

– Cum?

– În primul rând, vorbeşte despre asta. Cu Olivia, cu Nakos, cu câinele. Nu contează cu cine. Acum şase luni, nici nu mă gândeam să recunosc, dar e ceva ciudat de eliberator să dai glas urâţeniei.

Nu credea că va ajunge vreodată la faza în care să poată, dar dacă Nate credea că era un început bun, se va gândi la asta.

– Altceva?

– Depune plângere. Scutură capul când ea deschise gura să-l contrazică şi o luă de mână. L-am băgat la închisoare, aşteptăm doar declaraţia ta. Nu pretind că relatarea a ceea ce ţi s-a întâmplat o să fie uşoară. Sincer, o să fie nasol. O să fiu şi eu acolo, n-o să judec, împreună cu Olivia şi Nakos dacă vrei să apuci pe drumul ăsta. Nemernicul o să conteste acuzaţiile şi o să fie un proces. N-o să te mint. Deşi asta o să fie nasol. Şi nu există o garanţie că n-o să scape. Dar eu o să-l ţin răspunzător de porcăria pe care a făcut-o şi poate că procesul îţi va da împăcarea de sine.

Îi strânse degetele.

– Victimă nu e egal cu slăbiciune. Indiferent ce decizi, aminteşte-ţi atât. Eşti de zece ori mai puternică decât el şi n-o să te mai atingă vreodată. Ai cuvântul meu. Dintr-o dată arătă puţin mâhnit de noul ei val de lacrimi. Făcu ochii mari şi se încruntă. Sau aş putea să-l omor. Nakos mi-a spus odată că ştie unde să ascundă un cadavru ca să nu fie găsit niciodată. Bineînţeles că la vremea aceea mă ameninţa pe mine.

Râzând, ea îşi lăsă capul pe umărul lui.

– O să mă gândesc la asta. Să depun plângere, nu la omor.

– Oferta rămâne deschisă.

Ea râse din nou, apoi oftă când rămaseră într-o tăcere liniştitoare. În noapte, animalele se agitau şi frunzele foşneau. Ea respiră în aerul umed, mirosul de iarbă udă şi sol fertil, simţindu-se mai calmă. În aer se simţea umiditate de la ploaia torenţială şi avea un ciudat efect de curăţare. Sau poate că era compania.

– Eşti un tip bun, Nate.

– Nu credeam aşa, dar mai am mult de lucrat la asta. O bătu pe picior. Treburile pe care ţi le-am spus în seara asta au fost doar o variaţie a ceea ce mi-au reafirmat Olivia şi Nakos. Trebuie să fie adevărat, nu-i aşa?

Zâmbind, ea înălţă capul.

– Trebuie.

El îi studie faţa.

– Pentru că suntem aici în locul secretelor, am unul pentru tine. Olivia e însărcinată.

Icnind, ea se îndreptă de spate.

– Da. Cam şase săptămâni. Vrea să aştepte câteva în plus înainte să spună tuturor, aşa că să te prefaci surprinsă când o s-o facă. Se opri, uitându-se drept în faţă ca şi cum era pierdut în gânduri. Cu toţii ne speriem, Amy. Chiar acum, eu sunt al naibii de îngrozit.

– Să nu fii. Când el gemu, ea îl strânse de braţ. E cea mai bună veste. Consider-o un nou început. Trecutul e şters cu buretele. O să fii un tată minunat.

– Dacă n-o dau în bară în stil mare.

– N-o să se întâmple asta. Ne ai pe noi toţi să te ajutăm să te duci în direcţia cea bună şi tu mai mult decât toţi, înţelegi ce înseamnă să nu ai una. Instinctele alea de protecţie sunt înscrise în ADN-ul tău. În plus o iubeşti aşa de mult pe Liv. Un copil e dovada acelei iubiri.

Un râs şi se şterse cu mâna pe faţă.

– Un mare adevăr. Oftă. Se uită la ea. Cum rămâne cu tine? O să-i spui lui Nakos că-l iubeşti? Să-l scuteşti de suferinţă?

Asta ar fi trebuit să facă de mult. Inima lui generoasă, răbdarea de nezdruncinat, puterea lui? Toate sunt adânc înrădăcinate şi fac parte din omul ăsta minunat pe care nu crezuse niciodată că-l poate avea, şi mai ales să rămână cu el.

Numai pasiunea singură i-ar ţine de cald pentru tot restul vieţii. Şi dintr-un oarecare motiv, el o voia, o iubea pe ea mai presus de oricine altcineva.

Se va strădui să creadă că-l merită. Pentru că Nate avea dreptate. Venise vremea să înceteze să se lase condusă de ruşine şi teamă.

– Îl iubesc.

– Fără glumă. Rânji şi se uită în jur. Deci, pot să te duc până acasă sau aici e noul tău hogeac?

Ea se ridică în picioare şi se întinse.

– Acasă, te rog.

Luând mâna întinsă, se ridică şi el, pretinzând că o lasă să-l ajute. În niciun caz n-ar fi putut să-l urnească.

– Eşti sigură? Ai aici o saltea gonflabilă. Un scaun în colţ. Ai putea sta bine aici. Cu excepţia acoperişului cu găuri. Asta ar putea fi o problemă.

– Va trebui să discut cu proprietarul.

– M-aş bucura să ajut. Aud că e o roşcată trăznet.

– Doamne. Râse până când o durură coastele. Hotărât lucru, eşti un tip grozav. Haide. Du-mă acasă.

– Bună alegere.

Coborâră şi merseră prin iarba umedă sclipind de licurici spre alee unde erau parcate motocicleta Harley şi maşina Oliviei. Alese maşina, presupuse ea, pentru că ea era udă de la ploaie.

Odată ce se îndreptară spre poartă, el rupse tăcerea.

– Fă-mi un serviciu. O să vorbesc cu ei când ajung acolo, dar vino tu mâine acasă la noi şi vorbeşte cu Olivia şi Kyle.

– Aşa o să fac. De fapt, scoase telefonul mobil, uşurată că funcţiona având în vedere cât era de udă. Trimise un scurt text lui Liv, copiind acelaşi mesaj pentru fratele ei.

Sunt bine. Vorbim mâine. Te iubesc.

Băgă telefonul înapoi în buzunar pe când Nate stinse farurile şi intră pe aleea lui Nakos. Parcă şi se uită la ea în lumina slabă din cabină.

Pântecul îi fremăta de nelinişte, îi bloca plămânii.

– E o prostie că sunt nervoasă ca dracu'?

– Nu. Îşi frecă falca. Dragostea are felul ei de a îngenunchea pe oameni ca noi. Dacă n-ai fi nervoasă, aş spune că ceva nu-i în regulă cu tine. O să fii bine, Amy.

Ea dădu din cap, zâmbi slab şi se uită la casa lui Nakos. Două etaje de lemn de cedru cu o verandă ce ocolea complet casa. Fără zorzoane inutile, doar două balansoare, dar ea ajunsese să se gândească la locul ăsta ca fiind acasă. Într-adevăr, se simţise aici mai bine decât oriunde în altă parte. Nu se simţise niciodată binevenită sau dorită în copilărie în casa părinţilor ei şi micul ranch pe care-l avusese cu Chris păruse mai mult ca o cabină de verificare a greutăţii camioanelor ca să-ţi ocupi timpul.

Nakos îşi deschisese nu numai casa, ci şi viaţa şi inima pentru ea. Fără ezitări. Îi dăduse siguranţă, securitate şi dragostea care-i lipsiseră, după care tânjise cu disperare şi în care nu avusese încredere. Ceea ce, îşi dăduse seama, fusese o greşeală din partea ei. De înţeles, dar o greşeală. Ar fi trebuit să creadă în el.

Dovadă era chiar în faţa ei. Fiecare lumina dinăuntru era aprinsă ca şi cum ar aprins torţe pentru întoarcerea ei cu bine. Emoţia îi încleştă gâtul, îi aduse lacrimi în ochi.

– Sunt bine. Îşi luă ochii de la casă şi se uită la Nate. O să fiu bine.

El îi aruncă un zâmbet.

– Poţi să fii sigură.

Ieşind din maşină, ea se îndreptă spre verandă şi se uită la uşă. Inspirând adânc, puse mâna pe clanţă.

Nakos stătea pe canapea cu coatele pe coapse, aplecat cu capul în mâini. Era desculţ şi avea pantaloni gri de trening lejeri şi un tricou verde. Părul negru era lăsat desfăcut şi zburlit ca şi cum îşi băgase în mod repetat degetele prin păr. Rigiditatea siluetei lui radia de tensiune şi inima ei tresări. I se răsuci în piept.

Când închise uşa, el îşi săltă capul şi ochii negri roşii de plâns se uitară la ea. Mari. Înnebuniţi. Neîncrezători.

Ah, Doamne, plânsese. Ea deschise gura să spună ceva, dar el se ridică brusc în picioare, o măsură cu privirea. Odată. De două ori.

Spoi scoase un sunet gâtuit şi se repezi la ea. Străbătu distanţa dintre ei ca şi cum o fiară preluase în întregime controlul asupra lui. Îi luă faţa în mâini, o lipi de uşă şi îi strivi gura cu a lui.

Capitolul Douăzeci și Doi

Cu mâini ce tremurau violent, Nakos îi ţinu faţa frumoasă pe care se temuse că n-o s-o mai vadă vreodată şi o sărută cu tot chinul înăbuşit, lacom care-l măcinase de ore întregi. Când asta nu fu de ajuns, îi sărută ochii, fruntea, obrajii şi se lipi de ea, împingând-o în uşă.

– *Hihcebe*, am fost speriat de moarte. Lucruri de neimaginat îi copleşiseră mintea. Toate scenariile în care ar fi putut fi prinsă. Sau pe care le înfăptuia. După ce dăduse la iveală o amintire atât de oribilă, n-avea nicio idee la ce se gândea ea, ce-ar fi putut să facă drept urmare. Cuşca pieptului îi fusese desfăcută cu gheare de oţel şi măruntaiele împrăştiate până când nu mai rămăsese nimic. Timp. De. Ore. M-am speriat de moarte, *anim*.

Dăduse ordine oamenilor. Călărise spre toate locurile unde îşi putuse imagina că ea s-ar fi putut duce. Rămăsese neajutorată în ploaie. Căutând. Căutând. Fiecare secundă fusese o eternitate. Şi apoi Nate transmisese prin radio că era în regulă. Dar Nakos nu văzuse cu ochii lui, n-o atinsese cu mâinile lui să obţină dovezi. Aşa că se urcase pe pereţi acasă, aşteptând, rugându-se să se întoarcă înainte să-i explodeze capul sau să facă fărâme casa.

Încă agitat şi nervos peste măsură, îi luă din nou gura, cumva mai blând şi îşi spuse în mod repetat că era aici, era

acasă. Nu sângera undeva şi nu era în mâinile nemernicului şi nu rătăcea fără ţintă, întrebându-se dacă are unde să se ducă. O avea, o ţinea în braţe. Îi bătea inima, respira şi avea o formă tangibilă.

– Te iubesc. Închise ochii, îşi apăsă fruntea de a ei. Nu era loc destul în pieptul lui pentru atât dragoste cât avea el. Totuşi ar putea s-o omoare pentru ce îi făcuse. Te iubesc, te iubesc.

Ea îşi puse degetele reci pe gâtul lui şi erau ca de gheaţă. Tremura şi el se retrase. Pe braţe avea piele de găină si buzele îi erau uşor vinete. Hainele şi părul erau... ude leoarcă. Se uita la el cu ochii ei frumoşi de sirenă, puţin uimiţi. Îi cercetă expresia, deschise gura să vorbească, dar el izbucni. Pentru a milioana dată în seara asta, îi săriră capacele.

Impulsiv, o luă în braţe şi se duse spre scări. Trebuia s-o usuce. S-o încălzească. S-o ştie în siguranţă.

– Nakos, ce faci?

Vocea ei. La dracu', vocea asta. Nu mai crezuse că o va auzi vreodată.

Fără a rosti vreun cuvânt, pentru că nu gândea raţional, urcă scările şi se duse spre camera ei. Punând-o pe pat, se duse la dulap, deschise şi închise sertare. Căută printre lucruri.

Pantaloni de flanel. Da, ăştia sunt buni. Bluză de trening, bifat. Ciorapi de lână. Perfect. Îngheţă la expoziţia de chiloţi coloraţi apoi luă la întâmplare o pereche şi se grăbi spre ea.

Ignorându-i privirea întrebătoare, el îi apucă bluza udă şi i-o trase peste cap. Atinse podeaua cu o plesnitură şi urmă sutienul. Îi trase treningul peste cap, îi băgă mâinile în mâneci.

– Nakos, pot şi eu să fac asta.

– Nu, eu... Trebuia s-o încălzească, s-o ştie în siguranţă. Dăduse greş înainte. Fusese singură. În întuneric. În ploaie. Speriată.

Totul fusese din vina lui. Pur şi simplu... o lăsase acolo. În şopron. *O lăsase acolo.*

Îi împinse umerii până când ea se lăsă pe spate. Cu degete nesigure, îi dădu jos jeanşii şi lenjeria, le dădu deoparte. Ridicându-i gleznele, îi băgă un picior apoi celălalt în lenjeria uscată şi pantalonii de flanel şi îi trase peste şolduri. Îi băgă ciorapii în picioare când ea se ridică în capul oaselor.

Şi pentru că tot îl bântuiau imagini ale ei în întuneric în ploaie singură şi speriată, trase peste ea şi pătura. Lăsându-se pe vine în faţa ei, o luă în braţe şi îşi puse capul în poala ei.

Respira oxigen pentru prima dată în seara asta şi se relaxă mirosindu-i parfumul. Degete nesigure îi mângâiau părul, umărul. El o strânse mai tare, vrând parcă să intre în ea. Îl înţepa nasul şi aproape că plânse. Din nou. Sau încă.

Oftatul ei încet umplu spaţiul dintre ei.

– Nate a spus că ai înnebunit puţin, dar nu l-am crezut.

– Înnebunit e puţin spus. Vorbele lui erau înăbuşite de pătură, dar nu se putea mişca. Ea era în braţele lui şi nu-i va da drumul. Te iubesc, *anim*.

– Uită-te la mine. Îl ţinu de falcă şi îl sili să se uite la ea. Şi eu te iubesc. Atât, atât de mult.

Doamne, îl omora. Iar şi iar, minut de minut. Îl omora.

Căldura îi umplu ungherele îngheţate din el pe care le născuse lipsa ei, se răspândi prin tot pieptul până când sângele îi cânta şi membrele încetară să-i mai tremure. Ea se uita la el cu o tandră afecţiune şi pentru prima dată, nu era întunecată de vinovăţie sau durere.

Iat-o pe Ames a lui. Aici încercase el să ajungă.

Se ridică în genunchi până când se aflară ochi în ochi. Luând-o de după ceafă, o trase spre el şi îşi lipi buzele de ale ei. Atingeri blânde şi mângâieri tandre. Îi permise senzaţiei că

e lângă el să-i detensioneze muşchii, să slăbească fortăreaţa grijii şi a fricii.

– Îmi pare rău că te-am speriat.

El îşi puse obrazul pe al ei.

– Îmi pare rău că am tratat lucrurile atât de prost. Ar fi trebuit să rămân cu tine.

Când crezu că se poate mişca, o ridică în braţe şi o duse în camera lui, stinse lumina cu cotul şi o puse rezemată de capul patului, ea stând călare în poala lui. Ea se cuibări lângă el, cu faţa îngropată în gâtul lui şi el o ţinu în braţe. Doar o ţinu, aşa cum simţise nevoia s-o facă de la momentul acela groaznic din şopron.

Rămaseră aşa pentru nu ştiu cât timp înainte ca ea să inspire, şi să respire neregulat..

– S-a întâmplat pe aleea din spatele magazinului părinţilor mei.

El îngheţă dându-şi seama ce voia ea să spună. Vocea ei era liniştită, calmă, contrazicând lovitura dură pe care trebuie că i-o dădea aducerea aminte a... violului. La dracu' cu toţi. Doar cuvântul îi provoca mânie şi nelinişte în fiecare atom al trupului său. Inima îi încetă să mai bată şi mâna îi şovăi pe şira spinării ei. Jură că nu ştia dacă putea suporta să audă detaliile. Dar asta nu era despre el. Era despre ea şi părea pregătită să-i spună.

– Nate spune că ar trebui să vorbesc despre asta, s-a putea să mă ajute să închei cu trecutul.

Apoi, cumva, se va aduna şi el. Drept răspuns, o luă de după mijloc spunându-i tăcut că era lângă ea, că era în siguranţă. Cealaltă mână i-o băgă în păr, trecându-şi degetele prin şuviţe.

– Abia ne întorseserăm de la biserică. Purtam acea rochie

roz oribilă pe care mama mă pusese s-o îmbrac şi nu voiam decât s-o dau jos. Dar una din treburile mele era să golesc coşul de gunoi din magazin, aşa că am luat sacul să duc gunoiul afară la pubelă. El m-a surprins de la spate.

Nakos închise ochii şi scrâşni din dinţi ca falca să nu-i mai tremure. Se concentră asupra respiraţiei când îi venea să urle.

– M-a împins la perete. A... Tremura şi el o îmbrăţişă mai cu putere, luptându-se cu ameninţarea lacrimilor furioase. S-a terminat repede, dar n-am simţit aşa. N-am ţipat şi n-am spus nu. Eram prea speriată. A... durut. Tare.

Un suspin îi săltă pieptul şi el renunţă. Înecându-se cu lacrimi ce nu voia să le lase să curgă, şuieră. Luptă să respire. Ridicându-şi genunchii, o împinse puţin mai sus şi îşi îngropă faţa în părul ei.

– Când a terminat, prin minte îmi defilau prostii. Cum o s-o păţesc pentru că mi-am murdărit rochia. Ce-o să spun dacă o să mă întrebe de sângele de pe chiloţi. Trebuia să ajut cu cina când abia puteam să merg. Tăcu puţin. Am făcut duş după aceea, frecându-mi pielea. I-am spus mamei care i-a spus tatei şi niciunul din ei nu m-au crezut.

Avea faţa tot lipită de gâtul lui, trupul moale lângă al lui ca şi cum se resemnase în faţa inevitabilului deznodământ. Între timp, el murea. Şi era inutil. Nu putea face nimic s-o ajute în vreme ce fiecare instinct îl îndemna să lupte. Să protejeze. Poate că asta se petrecuse cu ani în urmă, însă pentru el era nou. Se petrecea acum.

Dar, *Hihcebe*. Acea parte din ea, acea dulce inimă al ei pe care aproape că n-o arăta nimănui în afară de el, părea că-i înţelege chinul. Degetele ei îi mângâiară falca, o mângâiere afectuoasă, ca şi cum încerca să-i dovedească *lui* că totul era în regulă.

Se lăsă tăcerea, şi în cele din urmă el se linişti într-atât încât putu vorbi.

– Asta era ce încercai tu să-mi spui. Înţeleg de ce ţi-a fost greu să iei decizia, dar nu vreau să crezi că nu poţi să vorbeşti cu mine.

Încet, ea se îndreptă de spate şi se uită spre pieptul lui, ezitând.

– Credeam... Îşi muşcă buza şi închise ochii. Când îi deschise, lacrimile ce se adunară erau dovada suferinţei ei. Mă temeam că n-o să mă mai vrei.

Ca şi cum declaraţia asta nu-i sfâşia muşchii, venele şi oasele, ea continuă cu atacul verbal cu aşa o viteză încât pentru el deveni greu s-o urmărească.

– Mă simţeam întinată şi murdară. Tu eşti un cavaler, Nakos. Tot ce-i bun şi cumsecade şi cinstit în lumea asta şi eu eram... *pângărită.* Lacrimile curgeau cu o viteză alarmantă şi vocea i se ridică, ajungând aproape de isterie, luând cu ea şi pulsul lui. În cele din urmă te-ai uitat la mine şi pentru o clipă am avut ce am vrut întotdeauna. Eram aşa de speriată că tu o să fii... scârbit.

Ah, la dracu'.

– Încetează. O luă de cap cu amândouă mâinile, şi el disperat şi o scutură puţin. Te rog, încetează. Nu mai pot suporta nimic în seara asta. Nu pot. Cum să poată ea crede că el ar reacţiona aşa? Şi mai grav, ce spunea asta despre el că ea trăsese concluzia asta?

– Uită-te la mine, în ochii mei, *bixooxu.* Aşteptă până când ea se uită. Fapta, ceea ce bărbatul ăla ţi-a făcut a fost dezgustătoare. Nu tu. Înţelegi? Nu eşti pângărită sau murdară sau orice altceva. Te iubesc. Orice s-ar întâmpla, te iubesc. Asta n-o să se schimbe.

Ea dădu din cap, o asigurare disperată de repeziciunea gestului, dar lacrimile se uscară şi ea începu să respire mai liniştit.

– Nate a spus că tu ai zice asta. Eşti sigur?

O să-i cumpere lui Nate încă o Harley să-i mulţumească. Ba nu. Două.

– Da, vorbesc serios. Cu fiecare celulă, Ames. Inspiră adânc. Nimic nu mi te va scoate de aici. Îi luă mâna şi îi aşeză palma pe inimă. N-aş vrea nici dacă aş putea. Tu mă faci fericit.

– Datorită ţie, ştiu ce înseamnă să fii fericit. Îşi ţuguie buzele, ştergându-şi obrajii.

El era cât pe aici s-o roage să tacă până la răsăritul soarelui, doar câteva ore amărâte să-i dea răgaz inimii lui sfărâmate să-şi revină, dar înainte de a-i putea spune, ea rosti:

– Mâine o să vii cu mine la poliţie?

Aiurit, el se uită la ea fără să clipească.

– Să dau o declaraţie oficială ca să-l poată pune sub acuzare pe unchiul meu. Nate a spus că o să fie acolo tot timpul, dar eu vreau să vii şi tu cu mine. Te rog?

– Da. Glumea? Bineînţeles, că o să merg cu tine. Ştiuse mereu că ea era curajoasă, neînfricată, dar îi subestimase nivelul de curaj. Şi la naiba, o să-i cumpere lui Nate tot lotul de motociclete. Fără glumă. Mă gândesc dacă să ne lipească chirurgical. Doar asta ar putea să-mi aducă pace în suflet.

Ea râse şi nimic nu suna mai dulce.

– Ce-ai zice dacă în loc de asta, îţi promit că te voi iubi pentru totdeauna? Mai puţin jenant decât să facem operaţie şi n-o să trebuiască nici să ne folosim de asigurarea de sănătate.

Drept răspuns, el îşi lipi gura de a ei, se afundă adânc până când fu îmbătat şi ea murmură mulţumită. Lumea lui reveni la

normal şi plămânii i se umplură de aer, iar inima se predă în cele din urmă.

O să fie bine, pentru amândoi. Foarte bine.

Când se retrase, îşi frecă nasul de al ei şi îi dădu părul de pe faţă.

– Ce-ai zice să te măriţi din nou, de data asta cu bărbatul potrivit?

Clipi, clipi.

– A fost o cerere în căsătorie?

– Încă nu. Răspunde la întrebare. O sărută până spre gât.

Ea înclină capul.

– Păi, dacă ar întreba Charlie Hunnam, aş zice nu. Sunt –

El îi dădu o palmă peste fund. Tare.

– Bine, bine. Şi Nakos cel alfa a scos un răget. Oftă. Aş avea o părere favorabilă despre chestiunea asta.

Bine. El deja făcea planuri urmărindu-i obrazul cu degetul.

– Promite-mi ceva. Orice ar fi, n-o să mai avem secrete. Tu şi cu mine, Ames. Nimic între noi.

– S-a făcut. Îl sărută scurt şi îi zâmbi pe buze. De dragul corectitudinii, trebuie să-ţi spun ceva. E important. Expresia ei deveni serioasă.

Pulsul lui se acceleră.

– Ce?

– Îmi e foarte, foarte cald cu ce m-ai îmbrăcat. Îşi îngustă ochii.

– Vreau să zic, ştiu că hainele mele erau ude de la furtună, dar îmi era doar puţin frig intrând aici unde era aerul condiţionat.

Ironic, îşi drese glasul.

– Tremurai.

Ea făcu un gest, arătând spre ea.

– Alo, ai exagerat. Şi uau. Ai aruncat alea ude pe jos. Îmi aminteşte cum atunci când încerc o ţinută şi dacă nu îmi stă bine, o arunc pe jos şi spun: *Nu, nu meriţi să te pun pe umeraş. O să stai acolo să te gândeşti la ce ai făcut.*

– Faci mişto de mine?

– Doar puţin. Zâmbi poznaş. O să plătească pentru asta într-o secundă.

El îşi strânse buzele să evite un zâmbet, dar mai că nu-i reuşi.

– Eram cât pe aici să am nevoie de o cămaşă de forţă şi o celulă capitonată şi tu mă ironizezi?

– Cât pe aici? Nakos, te-au programat joi la împletit de coşuri. Îl bătu pe umăr, să-l calmeze. E mijlocul verii. Arăt ca şi cum sunt gata să urc pe Laramie. În ianuarie.

Apucând de tivul treningului, i-l trase peste cap.

– Mai bine?

– Mai am puţin.

Îl va lua tot restul vieţii lui şi al ei să ţină pasul cu ea. Şi abia aştepta. O întinse pe pat, o dezbrăcă de tricou şi de chiloţi.

– Cum e acum?

Ea ridică picioarele, cu ciorapii de lână.

Un oftat din rărunchi şi el îi trase, îi aruncă peste umăr.

Întinsă goală, fără vreo urmă din timiditatea ei trecută, ea rânji.

Îşi arcui spatele. Îşi muşcă buza.

Uluitoare. Şi a lui, Dumnezeu să-l ajute.

– Şi tu eşti prea îmbrăcat.

El rezolvă problema repede aruncându-şi hainele, apoi se ridică peste ea. Ea îl primi în leagănul coapselor ei când el se lăsă peste ea. Atingerea piele peste piele era atât o străfulgerare cât şi un bun venit acasă.

– Mai e ceva, *anim*? O sărută pe gât, plăcându-i roşeaţa ce se porni de la clavicula şi se urcă în obraji.

– Încă un lucru. Privirea printre pleoapele grele i-o întâlni pe a lui. Să nu mă părăseşti.

Cu mâinile afundate în părul ei, el se uita la ea – acei uluitori ochi încadraţi de gene dese, gura voluptuoasă, pletele negre împrăştiate pe cearceaf. Spusese acelaşi lucru cu luni în urmă când o scosese pe braţe din şopron. Ziua în care lumea lui încetase să se mai învârtă. Poate că era plin de vânătăi şi sângera, dar el era cel zdrobit. Acel îngrozitor moment fusese începutul acestui drum minunat pentru ei când inima lui reîncepuse să bată, dar de fapt, nu bătuse până când ea nu-i dăduse un motiv.

Era al ei, trup şi suflet şi probabil că întotdeauna fusese. Întotdeauna va fi.

– Niciodată, spuse el, atingându-i buzele cu ale lui. Promit, n-o să te părăsesc niciodată.

Epilog

O lună mai târziu...

În bucătăria casei celei mari, Amy răsfoia printre pozele făcute în ultima săptămână, Olivia stătea lângă ea la insulă uitându-se împreună cu ea. Plănuiau să călărească spre faleza Blind Man imediat ce Nakos termina cu caii.

Era o sâmbătă splendidă, soarele era cald şi strălucitor, iar Amy abia aştepta. Ultimele două săptămâni fuseseră dificile cu mersul până în Casper pentru audierile dinainte de proces şi relatarea repetată despre viol în faţa unui grup de străini. Dar prietenii ei îi fuseseră aproape tot timpul, oferind o tăcută dovadă de sprijin.

Mătuşa Mae îşi puse cana de ceai pe masă de unde se uitase la ele.

– Deci Clint a acceptat înţelegerea cu procurorul.

– Da. Amy puse pozele înapoi în plic. Procurorul a sunat ieri. De fapt sunt şocată.

Nu exista nicio dovadă fizică în sprijinul acuzaţiilor contra unchiului ei. Amândoi fuseseră supuşi testului cu detectorul de minciuni, ceea ce nu era opozabil la tribunal, dar le dăduse autorităţilor ceva pentru a merge mai departe. Ea

trecuse. Unchiul ei, nu. Şi când părinţii ei recunoscuseră, sub prestare de jurământ, că le spusese despre atac în ziua în care se petrecuse, avocatul lui Clint îl silise să accepte înţelegerea cu procurorul.

Olivia se încruntă.

– Doi ani de închisoare, poate iese în câteva luni, nu e nici pe departe suficient.

Pentru Amy, nu era despre durata pedepsei. Era despre faptul că se apărase singură şi terminase odată pentru totdeauna cu trecutul, aşa cum sugerase Nate. Avusese dreptate. Fiecare zi era tot mai bună şi putuse să se debaraseze de cea mai mare parte din îndoiala cu care trăise toată viaţa ei.

– Mă bucur doar că s-a terminat. O îmbrăţişă pe Olivia, zâmbi spre mătuşa Mae.

– Amin. Olivia se uită la ea. Tu şi cu soţul meu petreceţi o grămadă de timp împreună. Sunt tare recunoscătoare că sunteţi aşa de apropiaţi.

Numiseră asta reabilitare. Miercurea după masă, Nate şi Amy urcau în căsuţa din copac şi „vorbeau" timp de o oră. El se deschisese şi îi menţionase câteva lucruri îngrozitoare din trecutul lui şi ea făcuse la fel. Fusese... purificator. Olivia şi Nate comunicau excelent, la fel Nakos şi Amy. Dar câteodată întunericul voia întuneric, avea nevoie de cineva ce înţelegea. Fusese extraordinar de terapeutic pentru amândoi.

– Şi eu sunt recunoscătoare. Amy oftă şi îngenunche la picioarele Oliviei. Sarcina prietenei ei nu se vedea încă, dar lui Amy îi plăcea oricum să-i vorbească pântecului ei. Dacă avea să corupă pe viitoarea ei nepoată sau nepot, trebuia să înceapă devreme. Ce mai face fetusul meu preferat? Ţi-am cumpărat o tonă de jucării noi. Le ascund până la petrecerea de bebeluş a mămicii tale. Nişte jucării zgomotoase, enervante.

– Grozav. Olivia îşi dădu ochii peste cap şi zâmbi. Unde e controlul meticulos al lui Nakos când am nevoie de el?

– În apărarea mea, am fost lăsată nesupravegheată în magazin. Amy ridică din umeri şi se îndreptă, când uşa din spate scârţâi.

Kyle îşi băgă capul din antreu.

– Nakos te caută în şopron.

Ea clipi către fratele ei.

– De ce?

– Nu ştiu. Cu această revelaţie lămuritoare, el plecă din nou.

– Păi, Mae se ridică de la masă, hai să vedem. Mi-ar prinde bine nişte aer proaspăt.

Mae urmată de Olivia şi Amy traversară poteca pietruită ce ducea spre cele trei şoproane. Trecură pe lângă două şi se îndreptară spre cel de-al treilea unde erau boxele cailor. Un caprimulg uguia şi cicadele ţiuiau. Azi avea să fie o zi fierbinte, dar o adiere plăcută reducea canicula şi aducea miros de iarbă şi fân.

Amy se opri în uşă şi se uită în jur.

Ce dracu'? Muncitorii ranch-ului erau cu toţii aliniaţi pe amândouă părţile şopronului în faţa boxelor ca şi cum formau un culoar. În spate, stând între cele două uşi deschise era Nakos. Puţin în spatele lui şi în lateral, Nate rânjea.

– Faci exerciţii de antrenament militar, Nate? Amy se uită la lucrători inclusiv fratele ei cu mâinile la spate şi ochii pe ea. Pentru că, ăă, eşti în rezervă, ştii tu.

Nakos zâmbind, îşi îndoi degetul făcându-i semn să se apropie. Cu cizme de cowboy în picioare, jeanşi decoloraţi şi un tricou negru destul de strâmt pentru a-i sublinia muşchii de dedesubt, cum poate o fată rezista?

Se apropie, înregistrând pălăria Stetson neagră, coada de cal pe ceafă şi urma de barbă neagră nerasă de pe maxilar. Aşa de sexy. Mai adăugă pielea brozată şi i se muiară genunchii. Se opri în faţa lui întrebându-se ce se petrece şi îi aruncă o privire mirată.

– Te iubesc.

Simţi în stomac o fluturare aşa cum simţea de fiecare dată când el rostea cuvintele astea.

– Şi eu te iubesc.

– Voiam să aştept până când dispare toată urâţenia înainte să fac asta. Şi acum că a dispărut, nimic nu ne mai stă în cale, *bixooxu*. Se lăsă într-un genunchi, cu ochii negri pe ea.

– Ah, Doamne. Ea icni punându-şi o mână tremurândă pe gură.

Cu o privire solemnă, el îi întinse un inel ce-i stătea în palmă. Printre lacrimi, ea se uită la diamantul cu tăietură pătrată montat într-o bandă masivă de aur înainte ca el să înceapă să vorbească şi a-i atrage din nou atenţia asupra lui.

– Te-am iubit în copilărie şi m-am îndrăgostit de tine ca adult. Îşi făcu mâna pumn şi o duse spre inimă. Eşti aici atât de adânc încât nu există tu şi nu există eu, ci doar noi. Mărită-te cu mine, *anim*.

– Da. Doamne, ca şi cum mai trebuia s-o întrebe. Da!

El afişă un zâmbet poznaş şi se ridică, îmbrăţişând-o. Fu ridicată de la pământ când îi strivi buzele cu ale lui. În spatele lor izbucniră urale şi ea îi râse pe buze.

– A fost chiar romantic. Oftă visătoare, abia putând crede că bărbatul ăsta nemaipomenit era al ei.

– Încă n-ai văzut nimic. O lăsă jos şi îi băgă inelul pe deget. După ce o sărută pe încheieturile degetelor, o luă de umeri, o întoarse şi îi dădu una pe fund. Du-te şi te pregăteşte.

Ea se întoarse spre el.

– Pentru ce?

– Nunta noastră. Făcu cu ochiul, apoi arătă spre Olivia. O oră.

– O pregătesc. Fii sigur de asta.

– Ce? Amy se înfipse pe călcâie, dar Olivia o târî de braţ spre ieşire. Nu mă pot mărita azi. Asta trebuie planificat şi -

– A rezolvat el.

Tăcu şocată şi se uită peste umăr în vreme ce era condusă afară din şopron. Bărbaţii stăteau adunaţi vorbind şi zâmbind. Îl surprinse pe Nate trăgându-l pe Nakos să-l îmbrăţişeze şi să-l bată prieteneşte pe spate înainte să fie scoasă afară.

– Liv, serios. Mergea spre scări prin antreu, trecând pe lângă bucătărie. Azi? Nu e timp de trimis invitaţii şi de cumpărat flori. Toate lucrurile care lipseau de la prima ei greşeală cu nunta. Asta trebuia să fie a doua ei şansă, începutul unei poveşti cu final fericit. Dorise atât de tare să facă ziuă asta să fie bine. Urcară în continuare scările spre etajul al treilea unde era apartamentul Oliviei. N-am nici măcar o...

Amy se opri în chicinetă. Se uită direct spre spaţiul deschis unde era micul living al lui Liv. I se opri respiraţia. Se apucă de piept.

– O rochie, şopti ea.

Se uită la rochia albă ce atârna pe bara de la perdea în faţa ferestrei. Fără mâneci, avea un corsaj strâmt ce se desfăcea într-o fustă largă ce ajungea probabil până la jumătatea pulpei. Când se apropie, îşi dădu seama că materialul era satin, dar avea aplicată o plasă foarte fină cu mici perle cusute în tiv pentru a da simplicităţii o notă de eleganţă.

Era... superbă. Nu ţinea să aibă o rochie mare şi înfoiată sau toate acele straturi ce se puteau vedea la rochiile de mireasă.

– Mătuşa Mae a făcut-o. Olivia îşi puse o mână liniştitoare pe spatele ei. N-ar trebui să-ţi fie prea cald în ea şi o să arăţi uluitor.

Tremurând, Amy clipi spre Liv şi îşi dădu seama că le urmase sus şi Kyle. Stătea lângă Mae cu un zâmbet timid.

Aveau o rochie, una frumoasă, pregătită pentru ea. Uitându-se prin cameră văzu o pereche de balerini într-o cutie deschisă pe canapea şi două buchete de flori pe măsuţa de cafea. Albăstrele şi crini albi. Aşa de frumos. Mai era chiar şi o rochie bleumarin cu bretele, ce atârna de uşa spre dormitor şi care presupuse ea, era pentru Olivia,

– Chiar mă mărit azi.

Mae înaintă, îşi frecă braţele.

– Da, chiar te măriţi azi. Totul a fost pregătit afară. Tu, iubito, trebuie doar să apari.

– Mulţumesc pentru rochie. Îmi place mult.

– Mirele nu ne-a dat prea mult timp. Închipuie-ţi, având în vedere că lui îi ia o eternitate să facă ceva. Olivia o luă de mână, o conduse spre insula bucătăriei şi o făcu să se aşeze pe un scaun. Bine ai venit în biroul meu. Întinde-ţi mâinile. Mai întâi o să facem manichiura.

În vreme ce Liv începu să pilească, Amy se uită uluită spre fratele ei când acesta se aşeza pe un scaun lângă ea. Nu putea fi adevărat. Toată treaba era un vis.

– O să-ţi dau acum cadoul. Kyle scoase un plic din buzunarul de la spate, uitându-se la Olivia aplecată peste mâinile lui Amy şi ridică din umeri. Cred că o să-l deschid. Scoase o bucată de hârtie, o despături şi i-o ridică în faţa ochilor ca s-o vadă.

Antetul era de la firma de credit consolidat pe care o folosea pentru facturile adunate de fostul ei soţ. Se uită peste

cifre, neînţelegând până când ajunse la partea de jos.

Sold: 0.00 $

– Ce? Se întinse să ia hârtia, dar primi o palmă de la Olivia.

– Stai cuminte. Te dau cu ojă.

– Calmează-te, Amy. Expresia lui Kyle deveni neobişnuit de serioasă, se uită drept în ochii lui Amy. Am muncit la ranch-ul ăsta timp de aproape zece ani şi n-am plătit un cent chirie pentru că locuiesc aici. Am adunat mult economisind şi –

– Kyle, Doamne. Nu, nu pot să te las să-

– Poţi şi o s-o faci. Taci şi ascultă-mă. N-am fost lângă tine când ar fi trebuit să fiu, n-am văzut durerea şi suferinţa prin care ai trecut. Nu m-am implicat niciodată în mizeria făcută de mama şi tata când ar fi trebuit să sar în apărarea ta. Oftă. Această negare se termină acum. O să iei darul ăsta şi o să ai acel nou început. O să te conduc la altar şi o să te dau supraveghetorului nostru încruntat ce te iubeşte aşa de mult şi o să fii cooperantă cu un zâmbet pe faţă. Ai priceput?

Pieptul îi fu ridicat de un suspin şi ea îşi privi fratele, în mod normal aşa de relaxat şi nepăsător, uitându-se la ea ca şi cum era gata să se lupte cu tot ce i-ar ieşi în cale.

– Eşti sigur?

– Al naibii de sigur.

– Plângi acum şi descarcă-te. Olivia suflă pe unghiile lui Amy, vopsite într-o nuanţă delicată de alb iridiscent. Urmează acum machiajul şi n-o să strici opera după ce am terminat-o.

Amy inspiră de câteva ori şi se gândi la ce spusese Kyle.

– Mama şi tata vin azi?

Spuseseră adevărul când fuseseră întrebaţi despre detaliile atacului asupra ei, dar nu făcuseră nicio încercare de apropiere. Bănuia că ei cooperaseră pentru că erau sub prestare de jurământ, nu din cauza vreunui simţ al devotamentului.

Dacă n-o crezuseră când era o copilă, atunci cum să-şi poată închipui că o să creadă *în* ea acum ca adult?

– Nu. Îmi pare rău, surioară. Kyle se încruntă. Scoateţi-i din minte. Nu merită. Şi dacă te face să te simţi mai bine, sunt la fel de dezamăgiţi de mine ca şi de tine. Se opri. Am recunoscut, le-am spus că sunt homosexual.

– Ce? Amy se îndreptă de spate pe scaun, atentă la unghiile care nu se uscaseră. Eşti homosexual? Ce mai urmează? Monstrul din Loch Ness al Oliviei să apară şi să ne servească cu tort?

El dădu din cap.

– Am ţinut în mine prea mult timp. Fiind crescut de doi oameni cu frica lui Dumnezeu m-a făcut să-mi fie teamă să spun cuiva. Tu mi-ai dat curajul să... ştii tu. Mi-au spus că sunt păgân, au spus că o să ard în focurile Gheenei.

– Ah, Kyle. Nu e adevărat. Doamne, părinţii ei erau aşa nişte nemernici. Sunt mândră de tine şi te iubesc.

– Şi eu te iubesc. Trase aer în piept. Aşa că putem fi păcătoşi împreună.

– Al naibii de adevărat.

– Băieţii ştiu? Olivia puse o trusă de cosmetice pe bufet. Ceilalţi lucrători? Le-ai spus?

Kyle dădu din cap.

– Le-am spus ieri. Au fost foarte înţelegători. Am căpătat şi discursul din partea câtorva cum că *atâta timp cât nu te dai la mine, suntem în ordine*, dar au fost în regulă.

– Dacă se schimbă treaba, să-mi spui. Olivia arătă spre el. Vorbesc serios. N-o să tolerez ura în ranch-ul meu.

Înainte ca Amy să-şi dea seama, era machiată, îmbrăcată şi stătea pe păşune la capătului unui culoar. Scaune albe pliante erau aliniate de ambele părţi unde câţiva din oraş şi lucrătorii

de la ranch stăteau aşteptând-o. Părinţii lui Nakos zâmbeau şi făceau semne de încurajare.

Olivia stătea în faţa ei lângă altarul improvizat şi dădu din cap, dar Amy nu-şi putu lua ochii pentru mult timp de la Nakos. La locul lui lângă Nate, îşi lăsase părul desfăcut, şuviţele negre ca pana corbului mişcându-se în vânt. Purta un costum. *Un costum.* Gri închis cu o cravată albastră. Doamne, ai milă, ce frumos se îmbrăcase.

Îşi pusese o mână pe inimă uitându-se la ea cum se apropie cu Kyle ca şi cum încerca să-şi împiedice organul să-i iasă din piept. În ochii îi strălucea dragostea, spunându-i tot ce trebuia să ştie. Când ajunse la el, Kyle o sărută pe obraz şi se aşeză lângă Mae.

– Îmi tai răsuflarea, *anim.* Eşti superbă.

– Mulţumesc. Şi tu eşti la fel.

Ea zâmbi încă uluită de toate astea şi simţindu-se de parcă aterizase într-o versiune de basm a vieţii care nu era a ei. Dar era. Ăsta era bărbatul ei şi aici erau oamenii ei. Cei care erau importanţi.

Mai întâi s-a oficiat o ceremonie Arapaho. Li s-a indicat să se aşeze pe o bancă, umăr lângă umăr, apoi au fost acoperiţi cu o pânză. Un membru al tribului lui a psalmodiat cuvinte în limba lui maternă pe care ea nu le putea înţelege şi a fost folosită şi tămâie. Multă tămâie.

După aceea, Rip a prezidat ceremonia matrimonială şi ca într-o ceaţă, ea a repetat ce-i spunea şeriful.

A cedat undeva între sărutul lui Nakos pentru a consfinţi ceremonia şi aplauze destul de puternice pentru a-i face pe caii din apropiere să necheze. Făcură poze şi discutară cu oaspeţii şi apoi Nakos o lipi de el.

– Eşti gata să dansezi cu mine, nevastă?

Ameţită şi nepăsându-i că probabil arăta ca o fetişcană, ea zâmbi spre el ca o prostuţă.

– Sunt gata pentru orice.

– Bine.

El îşi dădu jos cravata şi sacoul, aducându-i un râs din partea ei când îşi suflecă mânecile. O luă în braţe şi se duse spre primul şopron.

– Sper ca petrecerea să-ţi fie pe plac. Vreau ca de aici înainte să fii fericită, *bixooxu*.

– Am nevoie doar de tine pentru asta.

– Ai grijă, Ames. Ai început să te înmoi. Un zâmbet larg şi el o sărută uşor. Arătă cu bărbia spre uşi. Priveşte. Purtând-o în braţe, intră şi ei i se tăie răsuflarea.

– Ah, Doamne.

De-a lungul pereţilor fuseseră aranjate mese rotunde cu scaune pentru oaspeţi. Pe mese se găseau lumânări pastilă şi albăstrele pe feţele de masă albe. În faţă, lângă uşile deschise din spate era o mică zonă rezervată pentru ringul de dans. Dar ce se găsea deasupra îi făcu inima să bată cu putere şi i se încleştă gâtul.

De pe grinzi curgeau în jos fâşii de luminiţe albe. Între ele, prinse cu clame mici atârnate de fire subţiri erau fotografii. Sute, învârtindu-se în adierea uşoară. Şi toate păreau a fi poze făcute de ea. Instantanee din natură. Unele cu Nakos. Poze cu amândoi. Ea se uită în sus uluită în vreme ce el înainta în şopron.

O puse jos şi o trase lângă el.

– Te iubesc.

– Doamne, Nakos. Abia putea respira. Există aşa ceva cum ar fi prea multă fericire? Dacă da, ar muri bucuroasă din cauza asta. Şi eu te iubesc. Ador asta. E uluitor.

Exact aşa ar fi planificat ea însăşi ziua. De fapt, mai bine. Eleganţă simplă, aranjament intim şi de un şic rustic. Note personale.

Începu să se audă un cântec pe care ea nu-l ştia şi el o îmbrăţişă.

– Nu, *anim* a mea, *bixooxu* a mea. N-ai înţeles bine. Tu eşti uluitoare. Aici e doar hârtie şi decoruri.

Ea dansă cu el, cu tatăl lui, cu Nate şi cu Kyle şi cu toţi lucrătorii ranch-ului. Bău şampanie cu mama lui şi cu Olivia şi Mae, râzând până târziu în noapte.

Şi când toţi oaspeţii plecară acasă, Nakos o duse pe iarbă, rece sub tălpi în aerul nopţii şi sus pe deal spre stejar. Se auzea ţârâit de greieri şi se vedeau licurici, iar stelele sclipeau pe cerul întunecat.

Apucă frânghia leagănului şi se uită cu atenţie la ea.

– Aici a început totul. Chicoti ca şi cum ar fi fost surprins. Urcă-te.

Ea se urcă, ridicându-şi rochia şi vârându-şi picioarele prin deschizătură. Se ţinu de frânghie, simţind-o aspră în palme şi el îşi puse mâinile peste ale ei.

– Totul a început aici, repetă el. Îţi aminteşti primul lucru pe care mi l-ai spus?

– Băieţii sunt proşti?

Dându-şi capul pe spate, el râse încet.

– Nu, dar asta ţi s-ar potrivi. Deveni serios, totuşi amuzamentul îi stăruia încă în ochi. Mae şi părinţii mei ne-au lăsat pe tine, pe mine şi pe Olivia aici să ne cunoaştem, în vreme ce ei au plecat să discute treburi serioase.

Puse leagănul în mişcare împingând uşor.

– Am rămas interzis de părul ei, tot roşul ăla, dar pe tine te-am observat prima. Acei ochii al naibii de expresivi care

erau ca o chemare de sirenă. Albaştri-verzi şi lucind maliţios în lumina soarelui. Olivia îmi punea întrebări şi eu eram prea timid să-i răspund. De fapt, n-am vorbit deloc. Dintr-un oarecare motiv, reveneam la tine, la ochii tăi, chiar dacă încă nu vorbiseşi cu mine.

Impresionată, ea îi zâmbi, încurajându-l să spună restul. Îşi amintea vag de prima lor întâlnire, dar amintirea lui era evident mai persistentă.

– După ce Olivia s-a potolit şi a renunţat să mă copleşească cu bunătate, tu m-ai studiat şi chiar aici ţi-a apărut un rid încruntat. Opri leagănul şi îi apăsă un deget între ochi. Ai spus: *Salut, prietene.* Asta-i tot. Nimic mai mult. Două vorbe ce mi-au urat bun venit şi mi-au conferit un titlu. *Salut, prietene.*

O sărută pe frunte.

– Cred că aveam nevoie de asta. Aveam nevoie de o direcţie după şocul cultural şi trebuia să ştiu care îmi era locul. Îngustă ochii. Bineînţeles, apoi mi-ai furat pălăria şi te-ai urcat în copac. Şi aşa a început prietenia noastră – tu acceptându-mă, aşa, simplu, în vreme ce îmi făceai în acelaşi timp inima să-mi bată tare de grijă necăjindu-mă de moarte.

Ea rânji şi încet se mişcă ajungând să stea în picioare pe leagăn.

– Să nu îndrăzneşti, Ames.

Ea rânji şi mai larg.

– Crezi că pot urca în copac în rochie de mireasă?

Întinse mâinile deasupra capului, dar el o luă cu un braţ de după talie şi o aruncă peste umăr. Se îndepărtă cărând-o.

– *Hihcebe*, femeie. Nici măcar în ziua nunţii nu te poţi potoli.

Pentru că din poziţia în care sta, îi vedea foarte bine fundul, nu se plânse de tratamentul barbar. Trebuia oricum să-l

iubeşti pe Nakos în chip de bărbat alfa.

– Şi care mai e distracţia?

– Cu tine, omul nu se poate plictisi niciodată.

– Obişnuieşte-te cu asta. Se agită, în vreme ce el o ducea spre şoproane, cel mai probabil îndreptându-se spre maşina lui de pe alee. Hei, am ceva ce sună mai bine decât *Salut, prietene.*

– Mă îngrozesc să întreb, dar fie. Ce ar putea fi mai bun decât asta?

– Salut, bărbate. Se opri când el se poticni. Poate că în seara asta am putea încerca să facem o mică fiinţă care într-o zi să-ţi spună, Salut tati.

El se opri, o lăsă să alunece încet pe trupul lui şi înainte ca picioarele să-i atingă pământul, o sărută. Lung, leneş şi cu atâta sentiment, încât ea ameţi. Se dădu înapoi şi zâmbi, cu emoţia lucindu-i în ochi.

– Ai dreptate. Asta e mai bine. De fapt, sună perfect.

§§§§

Kelly Moran e o scriitoare de cărţi romantice. Se află în topurile de vânzări şi a câştigat premii importante, cum ar fi Catherine Award, finalistă la Readers' Choice, Holt Medallion şi la Premiul de Excelenţă din 2014 prin Romantic Writers Award. Romanele ei se află pe lista USA Today a celor mai bune 10 romane. Kelly afirmă că se inspiră de la oricine şi orice din jurul ei şi întotdeauna are în minte o carte. Cei care o cunosc nu se miră când ea vorbeşte singură. E interesată de filme siropoase, baseball, fotbal, să înnebunească pe alţii şi să doarmă când poate. E dependentă de cafea şi ciocolată. Locuieşte în Wisconsin cu soţul, trei fii şi câinele de vânătoare. Majoritatea familiei sale locuieşte în cele două state, Carolina de Nord şi de Sud, aşa că petrece şi acolo mult timp. Îi place să fie în legătură cu cititorii ei.

Colecţia
PrimRose

Colecţia PrimRose - romance

Magazin virtual: www.literpress.ro

Tipar 2021

CUPRINS